

ΚΑΡΜΑ ΚΑΙ ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΜΥΗΣΗ ΚΑΙ ΘΕΩΣΗ

*Σύμφωνα με τις διδασκαλίες των μέγιστων
Πνευματικών Διδασκάλων όλων των εποχών
και τη Μυστικιστική Χριστιανική Παράδοση*

*Αυτό το δοκίμιο γράφτηκε για άτομα που έχουν ήδη ορισμένες
γνώσεις σχετικές με το θέμα, που δεν είναι προσκολλημένοι σε αυτές
και δέχονται ότι αυτά που γνωρίζουμε είναι μόνο προϋποθέσεις,
για να μάθουμε αυτά που δε γνωρίζουμε.*

Αθήνα, Νοέμβριος 2014

Πρώτη έκδοση 2012
Δεύτερη έκδοση 2014

*Αφιερωμένο στους Διδασκάλους μου
Sant Kirpal Singh
Sant Darshan Singh
Sant Rajinder Singh*

*που τον τελευταίο αιώνα προσέφεραν
το Νέκταρ της Πνευματικότητας
σε κάθε γωνιά αυτού του πλανήτη
και που στα Πόδια Τους γνώρισαν
το αληθινό νόημα της ζωής.*

Το Θείο Σχέδιο

*Σύμφωνα με τις διδασκαλίες των μέγιστων
πνευματικών Διδασκάλων όλων των εποχών:*

Ο Θεός δημιούργησε τις ψυχές από την ίδια τη Θεία Ουσία Του (ομοούσιες του Πατρός). Τις απέστειλε να κατοικήσουν για ένα διάστημα στις διάφορες περιοχές της Θεϊκής Δημιουργίας και έχει καθορίσει, ώστε όλες κάποτε να επιστρέψουν και να συγχωνευθούν με Αυτόν. Αυτό είναι που ονομάζουμε «Θέωση των ψυχών».

Οι ψυχές μόνο μέσα από την ανθρώπινη μορφή μπορούν να αρχίσουν το ταξίδι της επιστροφής τους προς τον Πατέρα και γι' αυτό το ανθρώπινο σώμα θεωρείται ως η Κορωνίδα της Θεϊκής Δημιουργίας.

«Θεοί εστέ και υιοί Υψίστου πάντες» (ψαλμοί πβ,81)

Λογική ερώτηση και λογική απάντηση για το σκοπό της Θείας Δημιουργίας δεν μπορεί να υπάρξει γιατί, όπως λέγεται, είναι «Άγνωστες οι βουλές του Κυρίου».

ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ

*Που έζησαν τα τελευταία 1000 περίπου χρόνια
και μίλησαν από Εσωτερική εμπειρία για το Κάρμα και τη
Μετενσάρκωση κι ακόμα μας υπέδειξαν το Δρόμο για τη Θέωση.*

“Μεγάλους μύστες και Διδασκάλους” ονομάζουμε αυτούς που έχουν υπερβεί τα τρία κατώτερα πνευματικά επίπεδα της Δημιουργίας και έτσι έχουν οι ίδιοι αποκτήσει Σωτηρία, με τη μυστικιστική έννοια της λέξης. Οι μύστες αυτοί με τις οδηγίες και τη διδασκαλία τους βοήθησαν ή και βοηθούν, *μέσω του διαλογισμού*, την πνευματική εξέλιξη των μαθητών τους.

Οι πιο γνωστοί από αυτούς τους Διδασκάλους αναφέρονται στη συνέχεια του κειμένου. Οι εσωτερικές εμπειρίες τους κοσμούν την παγκόσμια μυστικιστική βιβλιογραφία και οι διδασκαλίες τους μας δίνουν πληροφορίες σχετικά με τους Εσωτερικούς κόσμους. Ακόμα όμως σπουδαιότερες είναι οι διδασκαλίες τους που αναφέρονται σχετικά με το *πώς μπορούμε εμείς οι ίδιοι*, στο παρόν και το μέλλον, να έχουμε αυτές τις γνώσεις, από δική μας προσωπική Εσωτερική εμπειρία.

Hazrat Daata Ganj (d: 1089)	Sant Sadna of Sindh
Ziauddin Abul Najeeb (d: 1167)	Namdev
Hamidu ddin Nagauri (d: 1274)	Gyandev
lah Shah (16 ⁰⁵ α.)	Eknath
Dara Shikoh (16 ⁰⁵ α.)	Samarth Ramdas
Inayat Khan (17 ⁰⁵ α.)	Tukaram
Bullehshah (d:1768)	Sant Trilochan
Khwaja Wahauddin Naqshband of Turkey (16 ⁰⁵ α.)	Kabir of Benares (d:1518)
Hwaja Baqi Billah (d:1603)	Ravidas
Aheikh Ahmed Farrooq Sirhindi (d: 1624)	Pipa
Shamsu ddin Tabrizi (d: 1247)	Dhanna
Attar (d: 1220)	Meerabai (d:1545)
Maulana Jalalu ddin Rumi (d:1273)	Surdas (d:1562)
Sadi (1293)	Tulsidas (d:16213)
Khwaja Hafiz Shirazi (d:1389)	Bawri (1605 α.)
Rabia al-Adaurya Basri (801)	St. Jhon of the Cross (b:1542)
Mansur al Khabit (d:820)	St. Teresa di Avilla
Ab Sayid (d: 1049)	Bhikha (b:1515)
Al Ghazzali (d:1111)	Gulal
Omar Khayyam (d: 1123)	Paltu Sahib
Sanai (d:1131)	Malukdas of Allahabad (d:1701)
Ibn Arabi (d:1240)	Dariya of Bihar
Sultan Bahu (d:1691)	Bula Sach (d: 1780)
Waris Shah (d: 1766)	Charandas (d:1782)
Mir Taqi Mir (d.1810)	Garibdas of Hudani
Khwaja Mir Dard (d: 1758)	Shibdayal (d: 1777)
Shah Niyaz Ahmad (d:1691)	Nanak (d:1539)
Khwaja Haidar Ali Atish (d: 1864)	Gobind Singh (d:1708)
Mizra Asad Khan Ghalib (d:1869)	Tulsi Sahib of Agra
St. Fransisco di Assize (b: 1182)	Swoami Ji Maharaj
Mira Bai Iqbal (d:1938)	Baba Jaimal Singh of Beas
Bhakt Jaidev of Bengal (12 ⁰⁵ α.)	Paramahamsa Ramakrisna
Sant Veni	Hazur Baba Sawan (b:1858)
	Sant Kirpal Singh (b:1894)
	Sant Darshan Singh (b:1921)
	Sant Rajinder Singh (1945)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΣΤΙΚΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Υπάρχουν μαρτυρίες ότι έζησαν στην Ελλάδα ήδη από το 1000 π.Χ, πολλοί σοφοί και φιλόσοφοι, οι οποίοι δεν ήταν μόνο λόγιοι και ρήτορες, όπως πολλοί τους θεωρούν, αλλά συγχρόνως και μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι. Μεταξύ αυτών αναφέρονται ο Ορφέας, ο Πυθαγόρας (*Pitagora-από το Pita Guru, που σημαίνει στα Ινδικά, Υπέρτατος Διδάσκαλος*), ο Σωκράτης, ο Πλάτωνας, ο Πλούταρχος, ο Πύρρων και αργότερα άλλοι, όπως ο Ευαγγελιστής Ιωάννης και πολλοί που έζησαν στην Αίγυπτο, την Ευρώπη και την Ασία κατά την πρώτη χιλιετία μετά τη Σταύρωση, όπως ο Αμμώνιος Σακκάς, ο Πλωτίνος, ο Πορφύριος, ο Ιάμβλιχος, ο Πρόκλος κλπ.

Όμως τα δεδομένα και οι ενδείξεις που έχουμε για την ουσία και το περιεχόμενο της διδασκαλίας τους, πλην ελάχιστων περιπτώσεων, όπως αυτές της αγίας Τερέζας της Άβιλλα, του Ιωάννη του Σταυρού και του αγίου Φραγκίσκου της Ασίζης, δεν τεκμηριώνουν την άποψη ότι επρόκειτο περί μεγάλων μυστών και αγίων, σύμφωνα με την πιο πάνω θεώρηση του όρου “μεγάλοι”. Αν και έχουν διασωθεί μέχρι τις ημέρες μας χαρακτηριστικές μυστικιστικές τους φράσεις, όπως για παράδειγμα: «Εν το όλον», «Τα πάντα ρει», «Όψεις των αδήλων τα φαινόμενα», «Ο Θεός βρίσκεται στον Ουρανό και ο Ουρανός μέσα στον άνθρωπο» κλπ. Από αυτές τις προσωπικότητες δε βρέθηκαν γραπτά τους που να αναφέρονται σε διδασκαλίες με καθαρά *υψηλές* μυστικιστικές αποκαλύψεις και ακόμα να αναφέρονται σε εμπειρίες που να βίωσαν οι ίδιοι σε *ανώτατες Εσωτερικές περιοχές*, όπως αυτές που περιγράφονται από τους μεγάλους Ανατολικούς μύστες της τελευταίας μ.Χ. χιλιετίας, που σήμερα είναι γνωστές και προσιτές σε κάθε βαθύ μελετητή της μυστικιστικής βιβλιογραφίας.

Χρήσιμες επισημάνσεις για τον αναγνώστη

* Το κείμενο αυτού του σημειώματος δεν έχει φιλολογικές αξιώσεις. Είναι στεγνό από φιοριτούρες και έχει γραφεί με τον πλέον, κατά το δυνατόν, απλό τρόπο, ώστε να μπορεί κανείς να συγκρατήσει ορισμένα σημαντικά σημεία. Οι υπογραμμίσεις, οι παρενθέσεις, **οι πολλές και συχνές επαναλήψεις** και τα μαύρα και πλάγια γράμματα χρησιμοποιούνται καθ' υπερβολή, προκειμένου να βοηθήσουν το σκοπό για τον οποίο γράφτηκαν αυτές οι γραμμές. Και ο **σκοπός είναι ένας**: Η με κάθε δυνατή απλότητα πληροφόρηση για θέματα που έχουν δοθεί από μεγάλους πνευματικούς Διδασκάλους εδώ και χιλιετίες και που δεν μπορεί να τη βρει κανείς σε πανεπιστημιακά συγγράματα, σε θρησκευτικά βιβλία, σε Πατερικά κείμενα ή σε δοκίμια θεολογικών και ιερατικών σχολών, **αλλά μόνο αν καθίσει** στα Πόδια μεγάλων μυστών αγίων και πνευματικών Διδασκάλων.

** Σχετικά με τη δομή των Εσωτερικών κόσμων ή αλλιώς σχετικά με τα επίπεδα, υπο-επίπεδα και υπο-υπο-επίπεδα της Θεϊκής Δημιουργίας, υπάρχει μια σύγχυση σχετικά με τον αριθμό και την ονοματολογία τους. Στο κείμενο που ακολουθεί χρησιμοποιείται η πιο απλή και πρακτική για τον αναζητητή διαίρεση, όπως αυτή πρωτοδόθηκε στον κόσμο από τους αρχαίους σοφούς της Ινδίας, τους Ρίσις και που εξακολουθεί να δίδεται μέχρι σήμερα από τους μεγάλους πνευματικούς Διδασκάλους. Φαίνεται άχρηστο και ανώφελο για μας σήμερα να σπαταλάμε το χρόνο μας, για να περιγράψουμε τις πνευματικές περιοχές σαν να είναι κουτάκια. Μόνο με “εσωτερική εμπειρία” μέσα από το διαλογισμό του, μπορεί κάποιος να διακρίνει τη διαφορά της έντασης του Θείου Φωτός και τη γλυκύτητα του Θείου ήχου ή Μουσικής των Σφαιρών, όπως αυτός διαφορετικά αντηχεί στις διάφορες, ανώτερες ή κατώτερες “περιοχές” της Θεϊκής Δημιουργίας.

Έτσι, λοιπόν, για λόγους πρακτικούς και μόνο, λέμε ότι στη Θεϊκή Δημιουργία διακρίνουμε πέντε Επίπεδα ή αλλιώς πέντε κόσμους: Τον Υλικό κόσμο, τον Αστρικό, τον Αιτιατό, τον Υπεραιτιατό και την Περιοχή του Καθαρού Πνεύματος ή Sach Khand.

*** Στο παρόν κείμενο η έννοια του Θεανθρώπου αποδίδεται σε πολλά σημεία και με τους όρους: “Τέλειος Διδάσκαλος” ή απλώς “Διδάσκαλος”.

**** Συχνά στο κείμενο χρησιμοποιούνται Σανσκριτικοί όροι. Η Σανσκριτική γλώσσα είναι η παλαιότερη γλώσσα που μιλήθηκε από την Αρεία φυλή και σε αυτή πρωτοδιατυπώθηκαν ορισμένες έννοιες για τους Εσωτερικούς κόσμους. Πολλοί από αυτούς τους όρους δεν έχουν ακόμα αποδοθεί στην Ελληνική ή κάποια άλλη Δυτική γλώσσα.

***** Οι λέξεις του κειμένου είναι “κυριολεκτικά” διατυπωμένες και ακόμα θα πρέπει να τονιστεί ότι χρειάζεται να διαβάσει κανείς αυτό το φυλλάδιο περισσότερες από μία φορές, για να μπορέσει, κάπως, να εισέλθει στις μυστικιστικές πραγματικότητες.

***** Για να υπάρξει ωφέλεια, το βιβλιαράκι αυτό δεν πρέπει να διαβάζεται σαν μυθιστόρημα, αλλά να κατανοεί ο αναγνώστης μία μία τις σελίδες κι, αν χρειάζεται, να επανέρχεται ξανά και ξανά σε προηγούμενες ή επόμενες παραγράφους. Δεν είναι εύκολο κείμενο, γιατί αναφέρεται σε πολλά θέματα που είναι αδύνατο να περιγραφούν με απλούστερο τρόπο και να γίνουν κατανοητά. Οι συχνές επαναλήψεις του ίδιου θέματος με διαφορετικές εκφράσεις είναι η πλέον ενδεδειγμένη μέθοδος για να γίνει αντιληπτή μία καινοφανής έννοια. Αυτός είναι και ο λόγος που οι πνευματικοί Διδάσκαλοι επαναλαμβάνουν συνεχώς στις διδασκαλίες τους τα ίδια πράγματα με άλλα λόγια, μέχρι που αυτά να γίνουν από εμάς απόλυτα κατανοητά.

***** **Μυστικισμός** είναι η **πίστη** ότι ο άνθρωπος είναι μια ενσαρκωμένη ψυχή με ένα νου σε διαρκή εξέλιξη και συγχρόνως είναι η **πρακτική** που ακολουθεί ο μυστικιστής, ακολουθώντας ένα Πνευματικό μονοπάτι (τις διδασκαλίες και τις οδηγίες κάποιου φωτισμένου μύστη), προκειμένου η ψυχή του να απαλλαχθεί από τα δεσμά του νου και της ύλης, να αποκτήσει Αυτογνωσία και να πραγματώσει τη Θέωση, δηλαδή την ένωση και συγχώνευσή του με το Θεό, **σ’ αυτή του τη ζωή** και όχι σε ένα άγνωστο μέλλον. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι η Θέωση μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από την ανθρώπινη μορφή, γι’ αυτό κι ο άνθρωπος θεωρείται ως η κορωνίδα της Θεϊκής Δημιουργίας.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Άνθρωπος είναι ένα φυσικό σώμα που παίρνει ζωή και ύπαρξη από μια αθάνατη θεία ψυχή και υπηρετείται από ένα νου ο οποίος βρίσκεται σε διαρκή εξέλιξη. Και η μεν ψυχή είναι αιώνια και άφθαρτη, το φυσικό σώμα μεταβάλλεται μέσα στους αιώνες βάσει ορισμένων νόμων, όπως αυτοί του Δαρβίνου, ο δε νους του εξελίσσεται βάσει των αδυσώπητων και άτεγκτων καρμικών νόμων. Έτσι, συνοπτικά, ως **άνθρωπο** ορίζουμε **μια ψυχή μέσα σε ένα υλικό σώμα, που υπηρετείται από ένα νου σε εξέλιξη και αποτελεί την κορωνίδα της Θεϊκής Δημιουργίας.**

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι το υλικό μας σώμα ή ένδυμα έχει μία φόδρα υφασμένη με επιθυμίες που την ονομάζουμε Αστρικό σώμα ή ένδυμα.

Οι ψυχές είναι “*μέρη της Θείας Ουσίας*”, της “*Αμέριστης Ουσίας*”, όπως καθόριζαν τη φύση του Θεού ορισμένοι αρχαιοέλληνες. Οι ψυχές είναι “*Ομοούσιες του Πατρός*”, είναι “*Αυτόφωτες σπίθες Φωτός*”, “*Σταγόνες από τον Ωκεανό της Θεότητας*” όπως λένε στην Ανατολή. “*Πνοές του Θεού*”, κατά την Εβραϊκή και τη Χριστιανική παράδοση. Πνοές τις οποίες ενεφύσησε ο Θεός και αυτές έδωσαν ζωή και ύπαρξη στα υλικά μας σώματα, που είναι φτιαγμένα από “*λάσπη*”, δηλαδή από υλικά του Φυσικού Επιπέδου.

Αυτό το ρεύμα της ζωής, η ψυχή, είναι εξαιρετικά λεπτή. Είναι μια αυτόφωτη σπίθα Θείου Φωτός, μια σταγόνα από τον Ωκεανό της Συνειδητότητας, χωρίς αρχή και τέλος, αιώνια η ίδια, αποτελεί μια αναλλοίωτη μονιμότητα, απεριόριστη και τέλεια. Αυτή η ίδια η ψυχή είναι μια οντότητα που υπάρχει παντοτινά και αισθάνεται τα πάντα, γιατί όλα τα πράγματα εκηλώνονται εξαιτίας της*. Τίποτα δεν έχει γίνει που να μην έγινε από αυτή.

** (Η έννοια της ψυχής ταυτίζεται από τους Διδασκάλους με αυτή του πνεύματος – βλέπε πιο κάτω)*

Η ψυχή είναι η Πραγματικότητα και η Ουσία της Θεϊκής Δημιουργίας. Η ανθρώπινη ψυχή είναι μία χωριστή μονάδα συνειδητότητας, αλλά συγχρόνως αποτελεί και ένα σύνολο με όλες τις ψυχές (*βλέπε πιο κάτω*). Λέγοντας μία μονάδα συνειδητότητας δημιουργείται η απάτη

των πολλών και όταν λέμε σύνολο σημαίνει ότι υπάρχουν σε αυτό πολλά μέρη. Οι ιδέες όμως του μέρους και του όλου πηγαίνουν μαζί, όπως το μάγουλο με το σαγόνι, και χαρακτηρίζονται και τα δύο, τόσο το μέρος όσο και το όλο, από την ομοιότητα της ουσιαστικής τους φύσης. Λέγοντας λοιπόν ψυχή εννοούμε συγχρόνως και τη μονάδα και το σύνολο και υπάρχουν δυο χαρακτηριστικά παραδείγματα που μας δίνουν οι Διδάσκαλοι.

Στον ωκεανό δημιουργείται ένα κύμα. Ένα μεγάλο κύμα, που έχει ύψος πολλά μέτρα και είναι τόσο δυνατό που μπορεί να βουλιάξει ένα πλοίο. Αυτό το κύμα αμέσως μετά χάνεται και γίνεται ένα σύνολο, ο ωκεανός.

Το πρωί μια ηλιαχτίδα μπαίνει από μια σχισμή στο δωμάτιό μας. Είναι μια ηλιαχτίδα λεπτότερη ή παχύτερη. Είναι μια ηλιαχτίδα, αλλά συγχρόνως είναι το φως του ήλιου. Δεν μπορούμε να αποχωρίσουμε το κύμα από τον ωκεανό και την ηλιαχτίδα από το ηλιακό φως. Κύμα και ηλιαχτίδα είναι μονάδες και συγχρόνως σύνολα.

Το ίδιο και οι ανθρώπινες ψυχές, είναι μονάδες που τελικά με τη Θέωση γίνονται ξανά ένα “σύνολο”, με τη Θεία ουσία.

Η ψυχή έχει ιδιότητες που είναι **αγάπη-δύναμη-σοφία** και **συνειδητότητα**. Η ψυχή είναι οι ιδιότητές της και οι ιδιότητές της είναι η ψυχή, όπως το φως είναι τα χρώματα της ίριδας και τα χρώματα της ίριδας είναι το φως.

Η ψυχή έχει και δύο εκφράσεις: Μέσα μας η ψυχή λειτουργεί ως “συνειδητότητα” και ως “προσοχή”. Γι’ αυτές τις δύο έννοιες της ψυχής θα μιλήσουμε αργότερα. Θα πρέπει όμως να θυμόμαστε ότι η προσοχή δεν είναι μια λειτουργία του νου. Ο νους μόνο αποσπά, κατευθύνει και προσηλώνει την προσοχή. Η προσοχή είναι κάτι που εκφράζει την ψυχή. Κάτι που είναι η ίδια η ψυχή. Όταν λέμε προσοχή ή συνειδητότητα εννοούμε την ίδια την ψυχή. Οι παλιοί μύστες μάλιστα, ονόμαζαν τις ψυχές «μονάδες συνειδητότητας» και τον Θεό καθόριζαν ως μια Πανσυνειδητότητα.

Στο μακραίωνα ταξίδι τους, οι ψυχές σπό την Περιοχή του Καθαρού πνεύματος, το Sach Khand, μέχρι τον Υλικό κόσμο, κατά την κάθοδό τους παίρνουν καλύμματα. Όπως οι άνθρωποι όταν πάνε ταξίδι σε ψυ-

χρότερα μέρη, παίρνουν ανάλογα ένα γιλέκο, ένα σακάκι, ένα παλτό ή μία γούνα. Αυτά τα καλύμματα είναι μέσα παραμονής και επικοινωνίας με τους διάφορους κόσμους από τους οποίους περνάει η ψυχή, προκειμένου να επιτελέσει το έργο για το οποίο την έστειλε η Θεϊκή ενδελέχεια. Γιατί; Είναι άγνωστες οι βουλές του Κυρίου !!

Τα περιβλήματα ή καλύμματα που δίνονται στην ψυχή κατά την κάθοδό της προς τον Υλικό κόσμο είναι εργαλεία και μόνο εργαλεία. Χρήσιμα αλλά περιορισμένης διάρκειας και χρήσης.

Στο Υπεραιτιατό Επίπεδο δίνεται στην ψυχή ένα Υπεραιτιατό κάλυμμα ή σώμα ή περίβλημα ή εργαλείο. Αυτό της δίνει την ώθηση και το βάρος να συνεχίσει το ταξίδι της προς τους κατώτερους κόσμους.

Στο Αιτιατό Επίπεδο της δίνεται το Νοητικό σώμα ή Νους.

Στο Αστρικό Επίπεδο της δίνεται το Αστρικό σώμα ή Σώμα των επιθυμιών, που είναι σαν μια φόδρα του Υλικού μας σώματος και λειτουργεί σαν μια αποθήκη με αποθηκευμένες επιθυμίες, πόθους, ιδανικά και προσδοκίες.

Ο νους είναι ένα χρήσιμο εργαλείο που δόθηκε στις ψυχές, όταν αυτές περνούσαν μέσα από το Αιτιατό Επίπεδο, κατά την κάθοδό τους από την “Περιοχή του Καθαρού Πνεύματος” όπου δημιουργήθηκαν, προς το Φυσικό κόσμο.

Ο άνθρωπος, εμείς, δεν είμαστε ο νους. Είμαστε ψυχές που χρησιμοποιούμε το νου μόνο ως εργαλείο.

Ο νους έχει δοθεί και χρησιμεύει στην ψυχή σαν μια συσκευή επικοινωνίας της με τα τρία κατώτερα επίπεδα της Θεϊκής Δημιουργίας, που είναι ο Φυσικός, ο Αστρικός και ο Αιτιατός κόσμος ή Επίπεδο. Αυτή η χρήσιμη συσκευή, ο νους, έχει δοθεί στην ψυχή με αποκλειστικό σκοπό να τη βοηθήσει να επιτελέσει το έργο που της έχει καθορίσει το Θείο Σχέδιο στο καθένα από αυτά τα τρία κατώτερα επίπεδα της Θεϊκής Δημιουργίας. Αυτό το εργαλείο, ο νους, που στην κυριολεξία είναι και λειτουργεί σαν ένα τέλειο κομπιούτερ, δόθηκε στην ψυχή για ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα, καθώς κάποτε κατά το ταξίδι της επιστροφής της ψυχής στο Βασίλειο του Πατέρα, θα τον εγκαταλείψει στο σημείο του Αιτιατού Επιπέδου από όπου τον παρέλαβε.

Το ότι ο νους και η ψυχή παραμένουν απόλυτα και άρρηκτα συνδεδεμένα στους τρεις κατώτερους κόσμους είναι κάτι το οποίο δεν θα πρέπει να ξεχνάμε, διότι αυτό εξηγεί ένα πλήθος ζητημάτων, για τα οποία θα χρειαστεί επεξηγήσεις ο αναζητητής που θα ακολουθήσει το Μονοπάτι της Πνευματικότητας.

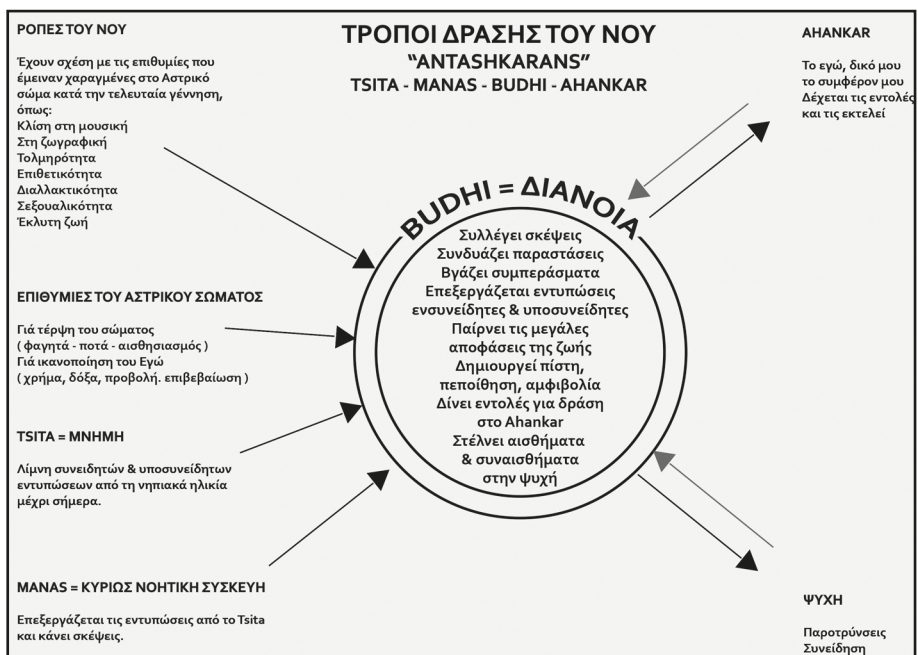
Ο νους από μόνος του δεν έχει αυτενέργεια, δε σκέπτεται και δεν έχει διάκριση. Είναι ένα «άψυχο εργαλείο». Είναι όπως το κομπιουτεράκι που δε σκέπτεται πόσο κάνει 10 και 1, αλλά μόνο δίνει την πληροφορία 11. Η πληροφορία δεν είναι προϊόν σκέψης αλλά προγραμματισμού. Στην κυριολεξία ο νους λειτουργεί σαν ένα κομπιούτερ που, όπως αυτό για να λειτουργήσει, χρειάζεται ηλεκτρικό ρεύμα, έτσι και ο νους, για να λειτουργήσει, πρέπει να πάρει συνειδητότητα, που σημαίνει να «εμψυχωθεί» ή με άλλα λόγια να πάρει ενέργεια από την ψυχή. Αν ο νους, δεν είναι σε μόνιμη και πλήρη επαφή με την ψυχή, για να παίρνει συνειδητότητα από αυτή, δεν είναι παρά ένα κομπιούτερ βγαλμένο από την πρίζα, δηλαδή τίποτα περισσότερο από ένα κουτί με συρματάκια.

Ακόμα το νου μπορούμε να τον προσομοιάσουμε και με ένα ραδιόφωνο. Όπως το ραδιόφωνο που αλλάζοντάς του συχνότητα μπορεί να λειτουργεί στα μακρά, τα μεσαία και τα βραχέα κύματα, έτσι και ο νους, ανάλογα σε ποιο πνευματικό Επίπεδο βρίσκεται κάθε φορά η ψυχή, με την οποία είναι άρρηκτα και απόλυτα ενωμένος, λειτουργεί στον Υλικό, τον Αστρικό και τον Αιτιατό κόσμο αντίστοιχα ως *Υλικός, Αστρικός και Αιτιατός νους*. Αυτό συμβαίνει, γιατί αποκλειστικός σκοπός της ύπαρξής του νου και μοναδικός προορισμός του είναι να βοηθάει την ψυχή να επιτελεί την εργασία που της έχει καθορίσει το Θείο Σχέδιο, σε καθεμία από αυτές τις τρεις περιοχές της Θεϊκής Δημιουργίας, στις οποίες η ψυχή θα παραμείνει για κάποιο διάστημα, κατά τη διάρκεια του μακραιώνου ταξιδιού της από το Sach Khand στο Υλικό Επίπεδο και από το Υλικό Επίπεδο στο Sach Khand.

Από τη στιγμή που ο νους δοθεί στην ψυχή, παραμένει **άρρηκτα, μόνιμα και σταθερά** συνδεδεμένος με αυτήν, για όσο χρόνο η ψυχή βρίσκεται στους τρεις κατώτερους κόσμους. Ψυχή και νους αποτελούν τις δύο όψεις ενός νομίσματος. Τόσο απόλυτη είναι η εξάρτηση μεταξύ τους! Ούτε ο φυσικός θάνατος του ανθρώπινου σώματος που κάθε φορά φιλοξενεί την ψυχή ούτε άλλο τίποτα μπορεί να τα διαχωρίσει, όσο διάστημα η ψυχή ανεβοκατεβαίνει με τις συνεχείς επανενσαρκώ-

σεις της στους τρεις κατώτερους κόσμους της Θεϊκής Δημιουργίας. Όταν κάποτε, κατά το ταξίδι της επιστροφής της, η ψυχή υπερβεί τους κόσμους αυτούς (είναι τότε που λέμε ότι η ψυχή απέκτησε Σωτηρία), τότε θα εγκαταλείψει το νου στο σημείο του Αιτιατού Επιπέδου από το οποίο κάποτε τον παρέλαβε.

Ο νους είναι ένα κομπιούτερ, ένας server, συνδεδεμένος με ένα main computer, την ψυχή, που είναι ο τελικός αποδέκτης των πάντων. Κάθε αισθήματος και συναισθήματος. Δεν είναι ο νους αλλά η ψυχή που λυπάται, ευδαιμονεί ή υποφέρει.

Κατά την ανέλιξη της ψυχής πάνω από αυτούς τους τρεις κόσμους, η ψυχή δεν χρειάζεται το νου, για να συνεχίσει το ταξίδι της προς τη Θέωση, καθώς αυτοκαθοδηγείται από τη Θεϊκή Αγάπη, τη Σοφία, τη Δύναμη και τη Συνειδητότητα που είναι οι έμφυτες ιδιότητές της, όπως θα δούμε πιο κάτω.

Ο νους υποταγμένος στο “Νόμο της αιτίας και του αποτελέσματος” με τις ενέργειές του, που έχουν ως αποτέλεσμα πράξεις, λόγους και σκέψεις, φορτώνει με κάρμα την ψυχή και την υποχρεώνει να έρχεται και να ξαναέρχεται από το Υλικό στο Αστρικό και αργότερα στο

Αιτιατό Επίπεδο παραμένοντας έτσι στον ατελείωτο “Τροχό της Ζωής και των Θανάτων”.

Ο νους είναι ένα θαυμάσιο εργαλείο, αρκεί να ελέγχεται. Ο νους δεν έχει τη δυνατότητα να δει και να σκεφθεί λογικά κι ακόμα δεν έχει τη δυνατότητα της επαγωγής και του ορθολογισμού. Ο νους δρα αυτόματα σύμφωνα με τις ροπές του, τις ροπές με τις οποίες έχει έρθει στη συγκεκριμένη ενσάρκωση. Μόνο το πνεύμα, η ψυχή μας δηλαδή, κατέχει το Φως, τη Δύναμη και τη Σοφία και μπορεί να ενεργεί με τρόπο ανεξάρτητο και λογικό. Η ψυχή είναι που δίνει συνειδητότητα στο νου, αλλά εμείς οι άνθρωποι νομίζουμε ότι είμαστε ο νους μας και όχι η ψυχή. Έτσι, οι άνθρωποι ενεργούμε σαν μηχανές μάλλον, παρά σαν όντα με λογική. Ο νους μάς σπρώχνει να ακολουθούμε δρόμους ήδη χαραγμένους και δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από αυτούς, παρά μόνο όταν το πνεύμα μας κατορθώσει να απαλλαχθεί κατά κάποιο τρόπο από την επιρροή του νου μας.

Με την ένωσή του με την ψυχή, ο νους γίνεται **το κύριο όργανο δράσης** της ψυχής κι αυτό έχει ως αποτέλεσμα να την υποδουλώνει και να σκιάζει το φως της κι ακόμα να καθυστερεί το ταξίδι της επιστροφής της στη Θεία Ουσία. Ο νους από υπηρέτης του ανθρώπου (*της ψυχής του*) γίνεται αφέντης της ψυχής του..... τουλάχιστον στην αρχή του μακράιωνου ταξιδιού της.

Η ψυχή ακολουθεί πάντοτε την καθοδήγηση του νου κι ο νους των αισθητηριακών απολαύσεων, τις οποίες το Αστρικό του σώμα επιζητεί να εκπληρωθούν. (*βλέπε πιο κάτω σχετικά με το Αστρικό σώμα*) Αυτό έχει ως αποτέλεσμα η ψυχή, με το συνεχή και απόλυτο σύνδεσμό της με το νου και τις αισθήσεις για αιώνες και αιώνες, να έχει χάσει τη δικιά της ταυτότητα και να έχει στην πραγματικότητα ταυτιστεί με το νου. Αυτό το πέπλο της άγνοιας που μπήκε μεταξύ της ψυχής και της Υπερψυχής (*του Θεού*), είναι ο νους και πρέπει να αποβληθεί, για να μπορέσει η ψυχή να συνειδητοποιήσει την προέλευση και τις έμφυτες ιδιότητές της και στη συνέχεια να επιστρέψει στο πραγματικό της σπίτι, το Sach Khand, και να κερδίσει έτσι την αιώνια ζωή.

Αυτό το τέλειο κομπιούτερ, ο νους, έχει τη δυνατότητα να λειτουργεί συγχρόνως με διαφορετικές γλώσσες και διαφορετικά προγράμματα και να επιτελεί διαφορετικές λειτουργίες.

Έχει ένα **Αιτιατό μέρος** το οποίο αποτελεί μια καρμική αποθήκη, όπου εκεί βρίσκεται ένα back up όλων των εντυπώσεων που βαραίνουν την ψυχή από τότε που άρχισε να ενσαρκώνεται μέσα σε ανθρώπινα σώματα.

Έχει ένα **Νοητικό μέρος** που λειτουργεί ως Υλικός, Αστρικός και Αιτιατός νους, ως Ανώτερος ή Κατώτερος νους και ως Συνειδητός, Υποσυνειδητός και Υπερσυνειδητός νους κι ακόμα

Έχει ένα **Λειτουργικό μέρος** το οποίο θα περιγράψουμε, για να εξηγήσουμε ποιος και πώς δημιουργείται το κάρμα.

Το λειτουργικό μέρος του νου είναι αυτό που έχει τις antasankaras, δηλαδή τις έμφυτες ιδιότητες – ικανότητες ενέργειας που είναι οι πιο κάτω:

Tsita = Μνήμη Manas = Σκέψεις Buddhi = Διάνοια

Ahankar = Αντίληψη που έχουμε για το εγώ μας και το συμφέρον μας.

Tsita: Είναι μία λίμνη στην οποία χύνονται από τη γέννησή μας ποτάμια εντυπώσεων. Δέχεται εντυπώσεις από τα αισθητήρια όργανα και μέσα από αυτά αντιλαμβάνεται την ομορφιά, τα χρώματα, τα σχήματα, το ρυθμό, την προοπτική. Τις εντυπώσεις αυτές τις αποθηκεύει, αλλά όσο έρχονται νέες εντυπώσεις, οι παλιές πάνε στο βάθος της λίμνης και είναι δύσκολο να τις ανακαλέσει κανείς. Αυτή την αποθήκευση και παραμονή των εντυπώσεων, ονομάζουμε μνήμη.

Manas: Είναι η κυρίως νοητική ουσία. Επεξεργάζεται τις εντυπώσεις που βρίσκονται σαν μικρά και μεγάλα κύματα στην επιφάνεια της λίμνης του Tsita, καθώς φυσάει πάνω σ'αυτήν η αύρα της συνειδητότητας και δημιουργεί σκέψεις. Οι σκέψεις τρέφουν το νου και καταγράφουν εντυπώσεις στο Tsita, στο υποσυνείδητο ρεζερβουάρ του νου, που βρίσκεται στο βάθος αυτής της λίμνης.

Το Manas είναι το μέρος του νου που συνηθίζει να αγαπά. Γεύεται, απολαμβάνει, αισθάνεται ευχαρίστηση, ικανοποίηση, απορρίπτει, αισθάνεται ευτυχία ή δυστυχία και αυτόματα στέλνει τα συμπεράσματά του στο Buddhi για τελική κρίση.

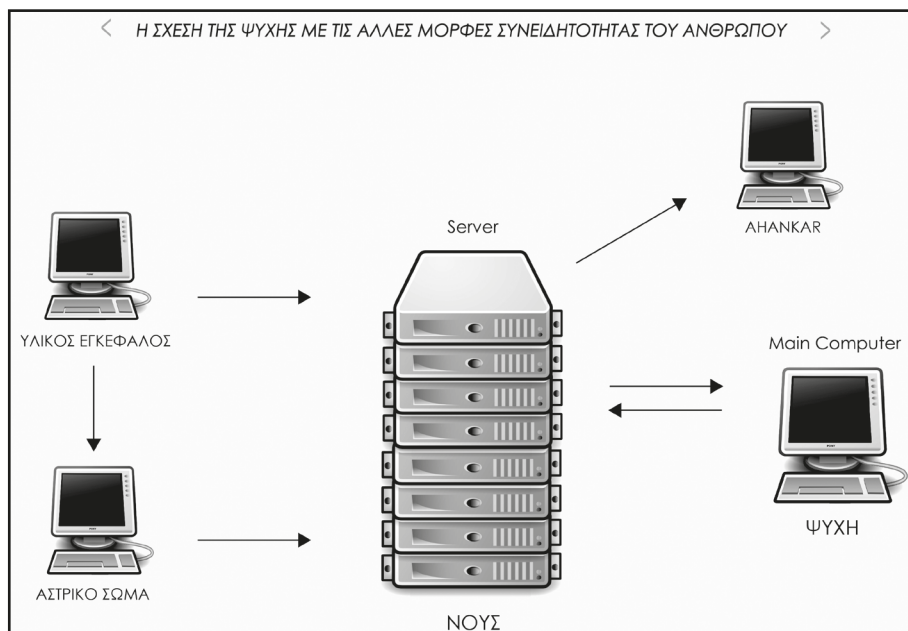
Buddhi: Το Buddhi είναι η διάνοια που επεξεργάζεται τις εντυπώσεις από το Tsita και το Manas, ενσυνείδητες και υποσυνείδητες. Συλ-

λέγει σκέψεις, συνδυάζει παραστάσεις και βγάζει συμπεράσματα. Έχει τη λογική, την κρίση, τον ορθολογισμό, το συλλογισμό και τη διάκριση. Δημιουργεί συναισθήματα και φαντασιώσεις. Αποφασίζει και είναι ο μεγάλος διαιτητής που δίνει λύσεις στα προβλήματα της ζωής.

Η διάνοια χρειάζεται χρόνο, για να επιτελέσει το έργο της και ο χρόνος αυτός έχει σχέση με διάφορους παραμέτρους και χαρακτηρίζει τον άνθρωπο σαν λιγότερο ή περισσότερο οξύνου.

Το Buddhi, εκτός από τα πιο πάνω, δέχεται συνεχώς παροτρύνσεις από την **ψυχή**. Η ψυχή με τη φωνή της, τη συνείδηση, παροτρύνει το Buddhi, ώστε οι αποφάσεις του να είναι σύμφωνες με τις ηθικές αρχές. Ακόμα, δέχεται παροτρύνσεις κι από το **Ahankar** που συνεχώς υπενθυμίζει στο Buddhi οι αποφάσεις του να επιβεβαιώνουν την προσωπικότητα του ατόμου και να εξασφαλίζουν τα συμφέροντά του. Να ικανοποιείται το Εγώ του.

Το Buddhi ή διάνοια λοιπόν δέχεται επιδράσεις και εντυπώσεις, τις επεξεργάζεται, δίνει εντολές για δράση στο Ahankar και ενημερώνει την ψυχή για το καθετί. Η ψυχή είναι ο τελικός αποδέκτης όλων.

Οι επιδράσεις και οι εντυπώσεις που δέχεται το Buddhi προέρχονται:

α. Από τις ροπές του νου του κάθε ατόμου, καθώς με διαφορετικό τρόπο δρα ένας άνθρωπος εκ φύσεως βίαιος και διαφορετικά ένας άνθρωπος πράος. Διαφορετικά ένας φιλόδοξος και διαφορετικά ένας ταπεινός. Στο ίδιο ερέθισμα οι άνθρωποι αντιδρούν με διαφορετικό τρόπο. Αν στο λεωφορείο πατήσεις κατά λάθος κάποιον, άλλος θα σε βρίσει, άλλος μόνο θα σε επιπλήξει, άλλος θα σου πει «δεν πειράζει».

β. Από τις παραινήσεις του Αστρικού σώματος να εξυπηρετήσει τις επιθυμίες του και σπάνια τις επιθυμίες των άλλων.

γ. Από τις πληροφορίες του Tsita όσον αφορά φαινόμενα και γεγονότα του κοντινού και μακρινού παρελθόντος, καθώς και τα αποτελέσματα που αυτά είχαν στον υλικό, τον πνευματικό, το συναισθηματικό και τον ψυχικό μας κόσμο.

δ. Από τις σκέψεις που δημιουργεί το Manas σχετικά με τις πληροφορίες που δίνει το Tsita.

ε. Από τις παραινήσεις του Ahankar, ώστε οι αποφάσεις του Buddhi να είναι σύμφωνες με τα συμφέροντα του ατόμου.

ζ. Από τη φωνή της ψυχής, δηλαδή τη συνείδηση, που διαρκώς υπενθυμίζει τις θείες αρετές και την Αγάπη που εκδηλώνεται με ευσπλαχνία, προσφορά και θυσία.

Το Buddhi επεξεργάζεται όλα τα πιο πάνω και βγάζει τις αποφάσεις του που άλλοτε είναι σύμφωνες με τις θείες αρχές κι άλλοτε αντίθετες με αυτές, με αποτέλεσμα οι συνέπειες να δημιουργούν θετικό ή αρνητικό κάρμα.

Τις αποφάσεις του το Buddhi τις στέλνει για εκτέλεση στο Ahankar, ενώ, όπως αναφέραμε, για τα πάντα λαμβάνει γνώση η ψυχή. Στην ψυχή καταλήγουν τα πάντα. Όλες οι πληροφορίες. Και είναι η ψυχή που ευτυχεί ή δυστυχεί. Η ψυχή είμαστε εμείς. Ο νους είναι ένα εργαλείο που μόνο ενεργοποιείται από την ψυχή. Ο νους δεν έχει αυτενέργεια. Είναι υποκείμενος της ψυχής. Υπηρέτης της ψυχής.

Το Ahankar είναι το εκτελεστικό όργανο, καθώς ενεργοποιεί τους μύες του σώματος για δράση και για ομιλία. Το Ahankar με τη δράση του, για θετικές ή αρνητικές πράξεις και θετικά ή αρνητικά λόγια, είναι αυτό που διαμορφώνει το θετικό ή αρνητικό κάρμα. Έτσι, ο εντολέας είναι το Buddhi και εκτελεστής το Ahankar. Με άλλα λόγια για ό,τι κακό ή για ό,τι καλό, το Buddhi είναι ο ηθικός αυτουργός και το Ahankar ο δράστης.

Θα πρέπει να επαναλάβουμε και ιδιαίτερα να τονίσουμε ότι όλες οι πολύπλοκες διεργασίες που γίνονται στο νου, γίνονται αυτόματα. Αυτό είναι δύσκολο να το αντιληφθούμε πώς γίνεται, αλλά υπάρχει ένα παράδειγμα από την καθημερινή ζωή μας. Ένα αυτοκίνητο κινείται. Η κίνησή του δεν προϋποθέτει κάποια λογική από τα αδρανή υλικά από τα οποία είναι φτιαγμένο. Κινείται όμως με προϋποθέσεις που είναι το να μην έχει βλάβη η μηχανή του, να έχει βενζίνη το ρεζερβουάρ κλπ. Αλλά όλα αυτά έχουν μηδενική αξία, αν το αυτοκίνητο δεν το θέσει σε λειτουργία ο οδηγός. Ο οδηγός κάνει το αυτοκίνητο να κινείται. Η ψυχή διατηρεί σε ύπαρξη και λειτουργία τα περιβλήματά της, το νου και το υλικό σώμα.

Αν το Buddhi μετανοήσει για κάποια εντολή που έχει δώσει στο Ahankar, τότε ο άνθρωπος αισθάνεται τύψεις.

Το **ανθρώπινο σώμα** είναι ο υλικός φορέας της ψυχής. Είναι κι αυτό ένα ακόμα εργαλείο, ένα ένδυμα που της έχει δοθεί, για την όποια αιτία και για όσο χρόνο η ψυχή μαζί με τον Υλικό της νου θα βρίσκεται και θα εργάζεται στον Υλικό κόσμο. Στα δύο πιο πάνω από το Υλικό κόσμο πνευματικά επίπεδα, δηλαδή στον Αστρικό και τον Αιτιατό κόσμο, η ψυχή χρησιμοποιεί αντίστοιχα ως φορείς της κάτι σαν “φόδρες” του υλικού σώματος ή ενδύματος, που τις ονομάζουμε Αστρικό και Αιτιατό σώμα και που αντίστοιχα, όπως αναφέρθηκε, εξυπηρετούνται από τον Αστρικό και τον Αιτιατό νου.

Οι φόδρες αυτές του Υλικού σώματος, το Αστρικό και Αιτιατό σώμα, διατηρούνται και μετά το θάνατο του Υλικού σώματος και αποτελούν τους φορείς της ψυχής στους αντίστοιχους κόσμους, μέχρι που η ψυχή μαζί με τα σώματα της αυτά, να ξαναφιλοξενηθεί σε ένα νέο ανθρώπινο υλικό σώμα, σε μια νέα της ενσάρκωση.

Με άλλα λόγια, μετά το φυσικό θάνατο η ψυχή διατηρεί το Αστρικό και Αιτιατό της κάλυμμα, περίβλημα ή σώμα, καθώς και το νου, μέχρι που θα λάβει ένα νέο φυσικό σώμα σε μία νέα ανθρώπινή της γέννηση. Ψυχή και νους είναι μαζί και στη ζωή και στο θάνατο (του υλικού σώματος).

Όταν λέμε πως «κάποιος πέθανε», εννοούμε ότι η ψυχή του εγκατέλειψε το φυσικό της σώμα και πως μαζί με το νου, περιβεβλημένη από το Αστρικό και Αιτιατό της περίβλημα, θα παραμείνει σε μία περιοχή του Αστρικού κόσμου ή του Αιτιατού κόσμου μέχρι την επανενσάρκωσή της. Στο διάστημα της παραμονής της σε αυτές τις διαστάσεις της Θεϊκής Δημιουργίας, η ψυχή θα χρησιμοποιεί τον Αστρικό ή αντίστοιχα τον Αιτιατό της νου, για να επικοινωνεί με το περιβάλλον αυτών των περιοχών της Θεϊκής Δημιουργίας.

Σύμφωνα με την Παράδοση και τα διδάγματα των Αγίων, η ψυχή, όταν κάποτε στο μακραίωνα ταξίδι της αρχίσει να ενσαρκώνεται σε ανθρώπινα σώματα, κάθε φορά που πεθαίνει ο υλικός φορέας της και σύμφωνα με τις πράξεις μας, πηγαίνει στο Jannat ή παράδεισο ή στο Dozath ή κόλαση ή στο Ahrat, ένα ενδιάμεσο Αστρικό υποεπίπεδο στο οποίο δεν υπάρχει ούτε πόνος ούτε χαρά και παραμένει εκεί μέχρι την προσεχή ανθρώπινή της ενσάρκωση. Ο παράδεισος και η κόλαση είναι περιοχές που βρίσκονται σε υποεπίπεδα του Αστρικού κόσμου.

Αν ένα άτομο είναι λιγότερο αναπτυγμένο πνευματικά, μετά το φυσικό του θάνατο, η ψυχή του θα παραμείνει για κάποιο διάστημα στον Αστρικό κόσμο, μέχρι την εκ νέου επιστροφή του στον Υλικό κόσμο. Αν είναι περισσότερο αναπτυγμένο, θα παραμείνει στον Αιτιατό κόσμο, σε μία περιοχή με λιγότερο ή περισσότερο Θείο Φως. Αν έχει αναπτυχθεί ακόμα περισσότερο, όπως μπορεί να έχει συμβεί αν βρεθεί στα Πόδια του Θεανθρώπου (Τελείου Διδασκάλου), τότε δεν θα επανέλθει σε νέα ενσάρκωση. Στην περίπτωση αυτή η ψυχή θα αφήσει στον Αστρικό κόσμο το Αστρικό της σώμα, στη συνέχεια στον Αιτιατό κόσμο θα αφήσει το Αιτιατό της σώμα και το **νου**, και ελεύθερη χωρίς αυτά τα βαριά περιβλήματα ή σώματα, θα προχωρήσει προς τη Θέωση. Η ψυχή δε θα ξαναέρθει στους τρεις κατώτερους κόσμους και τότε λέμε ότι η ψυχή έχει αποκτήσει “Σωτηρία”.

Η ψυχή είναι αυτή που δίνει ζωή και ύπαρξη στο νου και στα σώματά

της. Όταν κάποτε στο ταξίδι της επιστροφής της τα απορρίψει έναένα και για πάντα, τόσο το νου όσο και τα περιβλήματά της, αυτά θα επιστρέψουν στο σημείο από όπου η ψυχή τα παρέλαβε και θα διαλυθούν «άψυχα» (χωρίς ψυχή) στα εξών συνετέθησαν. Το υλικό σώμα θα παραμείνει «άψυχο» και θα διαλυθεί στον Υλικό κόσμο και το Αστρικό και Αιτιατό σώμα αντίστοιχα θα παραμείνουν και θα διαλυθούν στον Αστρικό και τον Αιτιατό κόσμο. Θάνατος του υλικού σώματος σημαίνει η απομάκρυνση της ψυχής από αυτό. Με τον ίδιο τρόπο, μεταφορικά, μπορούμε να μιλήσουμε για θάνατο του Αστρικού και του Αιτιατού σώματος.

Η ψυχή συγκρατεί γύρω της τα διάφορα σώματά της, όπως ο ήλιος συγκρατεί γύρω του τους πλανήτες του, και δίνει στα σώματα της αλλά και στο νου, την ενέργεια και ζωτικότητα της, που την ονομάζουμε “συνειδητότητα” ή “επίγνωση”. Η συνειδητότητα που παρέχει η ψυχή στο νου, όπως θα αναφερθεί και πιο κάτω, είναι εκείνη που μας δίνει την επίγνωση ότι είμαστε συγκεκριμένες προσωπικότητες. Η συνειδητότητα που δίνει στο Υλικό μας σώμα, είναι αυτή που μας δίνει την επίγνωση ότι το σώμα μας βρίσκεται το συγκεκριμένο χρόνο, στο συγκεκριμένο τόπο.

Το φυσικό σώμα είναι για την ψυχή ό,τι είναι το σκάφανδρο για το δύτε που το χρησιμοποιεί, για να έχει τη δυνατότητα να βρίσκεται και να εργάζεται στο βυθό της θάλασσας. Όταν τελειώσει την εργασία του, ο δύτες βγάζει το σκάφανδρο και το αφήνει στη βάρκα σαν ένα κάλυμμα βαρύ, νεκρό και άψυχο. Όταν η ψυχή σε κάθε συγκεκριμένη της ενσάρκωση δε χρειάζεται πια το Υλικό της σώμα, το εγκαταλείπει, για να χρησιμοποιήσει αργότερα ένα νέο υλικό σώμα, σύμφωνα με τους παραβίαστους Καρμικούς νόμους.

Το Υλικό σώμα είναι κατασκευασμένο από “**maya**”, δηλαδή από Φυσική ύλη. Την ύλη αυτή αποτελούν τα στοιχεία της κλίμακας του Medeleyev, που μάθαμε στο σχολείο, όπως είναι το ασβέστιο, ο άνθρακας, το υδρογόνο κλπ. Όσον αφορά τις φόδρες του Υλικού σώματος, το μεν Αστρικό σώμα αποτελείται από ένα λεπτότερο δομικό υλικό και γι’ αυτό είναι αόρατο από το ανθρώπινο μάτι, που το ονομάζουμε Αστρική ύλη και που Σανσκριτικά ονομάζεται “**prakriti**”, το δε Αιτιατό σώμα είναι αντίστοιχα δομημένο από μία ακόμα λεπτότερη, την Αιτιατή ύλη, που είναι γνωστή από τα αρχαία χρόνια με τον Σανσκριτικό όρο “**pradan**”.

Το ανθρώπινο σώμα όπως αναφέρθηκε είναι ένα κάλυμμα της ψυχής ή κατά μια άλλη έκφραση «η ψυχή είναι ενσαρκωμένη μέσα στο ανθρώπινο σώμα».

Το Υλικό σώμα του ανθρώπου βρίσκεται στη ζωή και λειτουργεί χάρη σε δύο δυνάμεις. Την ψυχή και τη βιοενέργεια.

Υπενθυμίζουμε ότι η **ψυχή** έχει δύο τρόπους έκφρασης στο Υλικό Επίπεδο, την “Προσοχή” και τη “Συνειδητότητα” ή “επίγνωση” και με αυτές δίνει στο σώμα τη δυνατότητα ζωής, ύπαρξης και λειτουργίας.

Με την “προσοχή” της η ψυχή ενεργοποιεί και δίνει την ικανότητα λειτουργίας στα πέντε αισθητήριά μας όργανα, ενώ στο Υλικό μας σώμα δίνει τη “Σωματική συνειδητότητα”, χάρη στην οποία έχουμε επίγνωση για το πού βρίσκεται και το πώς να κινείται το σώμα μας στο χώρο.

Η **βιοενέργεια** την οποία προσλαμβάνουμε, από τις φυτικές τροφές, από το περιβάλλον μέσα από το δέρμα και κυρίως με την αναπνοή. Η βιοενέργεια περιβάλλει όλο μας το σώμα, καθώς και κάθε σύστημα, κάθε όργανο, κάθε ιστό και κάθε κύτταρο. Ακόμα κυκλοφορεί στο σώμα μας μέσα στους βιοενεργειακούς ή αιθερικούς σωλήνες, τους Nantis, που κάνουν πλέγματα και στα σημεία που αυτά διασταυρώνονται σχηματίζονται τα βιοενεργειακά κέντρα ή Tsakra. Η βιοενέργεια θέτει και διατηρεί σε λειτουργία τις αυτόματες λειτουργίες του σώματος, όπως την πέψη, την αναπνοή, την κυκλοφορία αίματος, το μέγλωμα των τριχών, την έκκριση των αδένων κλπ.

Έτσι, η βιοενέργεια είναι γύρω και μέσα μας, όπως το ψάρι που βρίσκεται μέσα στο νερό αλλά και που το σώμα του αποτελείται κατά 80% από νερό. Οι γιόγκις με τις αναπνευστικές τους ασκήσεις επιδιώκουν να εισρεύσει μέσα τους περισσότερη βιοενέργεια.

Αστρικό Σώμα

Το Αστρικό σώμα ή κάλυμμα ή ένδυμα της ψυχής αποτελεί ένα βαρύ δίχτυ, που περιβάλλει και καθηλώνει την ψυχή και δεν την αφήνει να πετάξει προς τα ανώτερα πνευματικά Επίπεδα, όπως το δίχτυ του αερόστατου που περιβάλλει το μπαλόνι με το αέριο και την καμπίνα των επιβατών και τα καθηλώνει στη γη.

Το Αστρικό ένδυμα είναι **υφασμένο: α)** Με **επιθυμίες** για την απόλαυση των **πέντε αισθήσεων** και **β)** Με **επιθυμίες** για ικανοποίηση του **εγωισμού** (*επιθυμίες κατοχής και εξουσίας, επιβεβαίωσης, προβολής, πλούτου και δόξας*).

Το Αστρικό σώμα είναι μια “αποθήκη”, ένα “υφαντό πέπλο”, υφασμένο με επιθυμίες, που διαρκώς απαιτεί από το νου να δίνει εντολές στο υλικό σώμα να τις εκπληρώνει. Ο άνθρωπος ζει, για να εκπληρώνει τις επιθυμίες του Αστρικού του σώματος και η επιθυμία για αυτή την εκπλήρωσή είναι αυτή που δίνει στον άνθρωπο ενδιαφέρον για τη ζωή. Έτσι, στην πραγματικότητα ο άνθρωπος είναι δούλος του Αστρικού του σώματος γιατί ζει και εργάζεται, για να το υπηρετεί.

Το Αστρικό σώμα με τις λειτουργίες του αποτελεί ένα σύνδεσμο επικοινωνίας μεταξύ του Υλικού σώματος και του νου. Οι επιθυμίες του Αστρικού σώματος που μένουν την ώρα του θανάτου ανεκπλήρωτες και ανολοκλήρωτες είναι αυτές που σε μια μελλοντική ενσάρκωση θα καθορίσουν τις ροπές που θα έχει ο νους. Και λέγοντας ροπές του νου εννοούμε τη “Φύση του ανθρώπου”. Αυτή η φύση είναι αυτή που αργότερα στην πρώτη παιδική ηλικία, ανάλογα με το οικογενειακό περιβάλλον και με άλλους παράγοντες, θα συμβάλλει καθοριστικά στη διαμόρφωση του χαρακτήρα του ατόμου. Αυτή η φύση του ανθρώπου είναι το μόνο χαρακτηριστικό και η μόνη ιδιότητα που φέρνει μαζί του ο άνθρωπος σε κάθε νέα του ενσάρκωση. Ό,τι άλλο λέγεται, όπως ότι τάχα κάποιος έχει ταλέντο για τη μουσική, γιατί στην προηγούμενή ζωή του ήταν ένας διακεκριμένος μουσικός ή άλλα παρόμοια, δεν ισχύει. Τα περασμένα είναι ξεχασμένα, αλλιώς δε θα μπορούσαμε να ζήσουμε τη σημερινή μας ζωή και να διευθετήσουμε με την ελεύθερή μας βούληση το παλαιό μας κάρμα. Δε φέρνουμε στην κάθε νέα ενσάρκωσή μας παρά μόνο τις ροπές του νου μας, που έχουν διαμορφωθεί από τις επι-

θυμίες και τις προσκολλήσεις που είναι χαραγμένες στο Αστρικό μας σώμα από την προηγούμενη ζωή μας και που, όπως προελέχθη, έμειναν ανεκπλήρωτες και ανολοκλήρωτες.

Αυτό το βαρύ δίκτυ των επιθυμιών που αποτελούν το Αστρικό σώμα, κρατάει την ψυχή αιχμάλωτη στον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων και δεν της επιτρέπει να αποκτήσει Σωτηρία και να συνεχίσει το ταξίδι της προς την Οικία του Πατέρα. ***Η ψυχή είναι υποχρεωμένη να επανέρχεται σε γήινες ενσαρκώσεις ξανά και ξανά, μέχρι οι επιθυμίες που συνθέτουν το Αστρικό της σώμα να ικανοποιηθούν και να πάψουν να υπάρχουν.***

Είναι ο Θεός Νόμος τέτοιος που καθορίζει πως ό,τι επιθυμήσει και ό,τι ζητήσει ο άνθρωπος πάνω στη γη, θα πρέπει πλουσιοπάροχα να του δοθεί. Ό,τι επιθυμήσει και ό,τι ζητήσει ο καθένας μας, ο φιλεύσπλαχνος Πατέρας την “κατάλληλη” ώρα, στιγμή, θα του το δώσει, σε αυτή ή σε κάποια μελλοντική του ενσάρκωση.

Καθώς ο άνθρωπος, με την πάροδο του χρόνου και με τις συνεχείς ενσαρκώσεις του, εκπληρώνει και ξεπερνά τις επιθυμίες του και καθώς ο νους παίρνει τα μαθήματά του, ωριμάζει και αντιλαμβάνεται ότι οι υλικές επιθυμίες και προσκολλήσεις είναι παροδικές, μάταιες και ανούσιες και ότι η μόνιμη χαρά, η ειρήνη και η ευδαιμονία βρίσκονται μόνο κοντά στο Θεό. Τότε ο άνθρωπος αρχίζει να προσπαθεί να εκπληρώνει όχι τις δικές του επιθυμίες και ανάγκες, αλλά παρακινούμενος από αγάπη, προσπαθεί να υπηρετήσει τις ανάγκες των συνανθρώπων του. Και τότε βλέπει ότι όσο προσφέρει στο συνάνθρωπο, τόσο περισσότερο η αγάπη πλημμυρίζει και εξαγνίζει το νου του. Και τότε ο Κύριος με τη Χάρη Του, ανοίγει σε αυτή την ψυχή το δρόμο της επιστροφής της στη Θεία Αγκαλιά Του. Οι Διδάσκαλοι λένε πως: ***«Ο Θεός είναι Αγάπη, η ψυχή ως μέρος του Θεού είναι Αγάπη και ο Δρόμος πίσω στο Θεό είναι μέσω της Αγάπης».***

Όμως ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει χωρίς επιθυμίες. ***Οι επιθυμίες είναι που κρατούν το ενδιαφέρον του στη ζωή.*** Οι επιθυμίες είναι που του δημιουργούν σκέψεις, τον οδηγούν στο να μιλάει και να πράττει, του διατηρούν την ανάγκη να παραμένει στη ζωή. Είναι αυτές που χτίζουν το κάρμα αυτής του της ενσάρκωσης. Μόνο οι νεκροί δεν έχουν επιθυμίες που να θέλουν να εκπληρωθούν στο Υλικό επίπεδο.

Ζούμε λοιπόν, για να προσπαθούμε να εκπληρώσουμε τις επιθυμίες μας και στην πραγματικότητα, ο άνθρωπος, όπως αναφέρθηκε, είναι δούλος των επιθυμιών του. Το σώμα και ο νους μας άγονται και φέρονται από τις επιθυμίες του Αστρικού μας σώματος. Γι' αυτό λένε στην Ανατολή πως ο άνθρωπος, δεν είναι παρά ένας “ευλογημένος” σκλάβος που προσπαθεί να ικανοποιήσει τις πολλές και διάφορες επιθυμίες του Αστρικού του σώματος.

Επαναλαμβάνουμε ότι κάθε «καινούργιο ανθρώπινο σώμα» έρχεται στη γη με ένα νου, που σε κάθε νέα ενσάρκωση έχει διαφορετικές ροπές. ***Οι ροπές του νου αντανακλούν σε κάθε ενσάρκωση τις ανάγκες για εκπλήρωση των επιθυμιών του Αστρικού σώματος*** που έχουν παραμείνει ανεκπλήρωτες και ανολοκλήρωτες, όσο καιρό η ψυχή βρίσκεται χωρίς υλικό σώμα, στον Αστρικό κόσμο, σε αναμονή για μια νέα της ενσάρκωση.

Το Αστρικό σώμα, σαν φόδρα του υλικού σώματος, είναι πανομοιότυπο με το Υλικό σώμα. Το διαπερνάει και επεκτείνεται προς κάθε κατεύθυνση σαν ένα χρωματιστό σύννεφο. Τα χρώματα και η μορφή του εξαρτώνται από τη φύση και τον χαρακτήρα του ανθρώπου, καθώς και από τον εξαγνισμό του υλικού του σώματος. Τα χρώματα του Αστρικού σώματος αλλάζουν ανάλογα με τις σκέψεις που κάνει ο άνθρωπος και με τις επιθυμίες που έχει κάθε στιγμή, αλλά και από τις σκέψεις που κάνουν γι' αυτόν οι άνθρωποι με τους οποίους έρχεται σε επαφή. *(Όταν νευριάζει κάποιος, το Αστρικό του σώμα αποκτά ερυθρωπό χρώμα. Όταν λυπάται κιτρινωπό κλπ).* Έτσι, όλο το Αστρικό πεδίο βρίσκεται σε μια διαρκή χρωματική μεταβολή λόγω ακριβώς αυτής της επίδρασης των κραδασμών των σκέψεων των ανθρώπων.

Ορισμένα άτομα που έχουν την ικανότητα της Αστρικής όρασης βλέπουν το Αστρικό σώμα των ανθρώπων γύρω τους να είναι σαν ένα λεπτότερο και φωτεινότερο αντίγραφο του Υλικού σώματος και ακόμα να είναι προικισμένο με έναν Αστρικό νου και με Αστρικά αισθητήρια όργανα. Στους ανεξέλικτους ανθρώπους, το Αστρικό τους σώμα είναι συγκεχυμένο και θολό, έχει χρώμα λαδί και σχήμα αμοιβάδας, ενώ στους πνευματικούς ανθρώπους το Αστρικό σώμα έχει τη μορφή του ανθρώπου, είναι λευκό και λαμπυρίζει σαν να είναι φτιαγμένο από διαμαντόσκονη.

Στο Ευαγγέλιο υπάρχει ένα εδάφιο που αναφέρεται στον Ιησού και λέει ότι ορισμένους μαθητές Του τους ανέβασε σε όρος υψηλό και εκεί, κατά τη διάρκεια του διαλογισμού τους, παρουσιάστηκε στους μαθητές Του με την Αστρική Του μορφή. Ο Ευαγγελιστής λέει ότι η μορφή Του ήταν πολύ λαμπερή και φορούσε τόσο λευκά, φωτεινά και αστραφτερά ρούχα, που **“κανένας λευκαντής πάνω στη γη δε θα μπορούσε να τα κάνει τόσο λευκά”**. (Μάρκ Θ:39) (Λουκ Θ:28-29)

Η καθαρότητα του Αστρικού σώματος εξαρτάται από τον εξαγνισμό του Υλικού μας σώματος και από την εξέλιξη του Υλικού μας νου.

Το Αστρικό σώμα είναι η βάση κάθε ζωόδου πάθους και επιθυμίας και αποτελεί το κέντρο από όπου προέρχονται όλες οι αισθήσεις. Τα αισθητήριά μας όργανα λειτουργούν, για να εξυπηρετούν τις επιθυμίες μας για να δούμε, να ακούσουμε, να γευθούμε και να αγγίξουμε. Το Αστρικό σώμα είναι το σώμα των αισθήσεων και απολαύσεων που μας παρακινεί να επιδιώξουμε την εκπλήρωσή τους. Έτσι, το Υλικό σώμα είναι, όπως ήδη αναφέρθηκε, στην κυριολεξία ένας δούλος του Αστρικού σώματος και όπως χαρακτηριστικά από πολλούς λέγεται: **«Ζούμε στον κόσμο, για να υπηρετούμε το σώμα των αισθήσεων μας που μας διατηρεί την επιθυμία για ζωή και απόλαυση»**.

Όλα τα “ερεθίσματα” που δεχόμαστε με τα αισθητήριά μας όργανα, ευχάριστα ή δυσάρεστα για το Αστρικό μας σώμα, μετατρέπονται από το Αστρικό σώμα σε “εντυπώσεις” και οι εντυπώσεις σε επιθυμίες που τελικά, όπως προαναφέραμε μιλώντας για το νου, γίνονται αντικείμενο επεξεργασίας από τα antansankaras (έμφυτες ιδιότητες – ικανότητες) του νου.

Αυτός είναι και ο λόγος που το Αστρικό σώμα θεωρείται ότι αποτελεί ένα ενδιάμεσο σύνδεσμο μεταξύ του Υλικού σώματος και του νου.

Ο άνθρωπος έρχεται με τις ροπές του νου του, για να διευθετήσει το κάρμα που του δίνεται να διευθετήσει σε αυτή του την ενσάρκωση, με την ελεύθερή του βούληση, που όμως αυτή η βούληση είναι έρμαιο των επιθυμιών του Αστρικού του σώματος.

Όμως, τελικός αποδέκτης κάθε δραστηριότητας, κάθε αισθήματος και ακόμα κάθε συναισθήματος είναι η ψυχή. Η ψυχή χαίρεται, η ψυχή

λυπάται, η ψυχή ευτυχεί ή δυστυχεί. Έτσι, μπορεί να πει κανείς ότι: Η απογύμνωση του Αστρικού σώματος από επιθυμίες επιτυγχάνεται με τις συνεχείς επανενσαρκώσεις της ψυχής και επιβοηθείται με την προσευχή, την εσωστροφή και το διαλογισμό.

Όταν ο άνθρωπος παύει να έχει επιθυμίες (με προσκόλληση) για χρήμα, δόξα και αισθησιασμό, τότε αρχίζει να επιθυμεί το Θεό και είναι τότε που με τη Χάρη Του, Εκείνος φροντίζει και δημιουργεί τις προϋποθέσεις για το ταξίδι της επιστροφής της ψυχής στο Βασίλειο Του, το Sach Khand.

Ο άνθρωπος έρχεται και ξαναέρχεται στον Υλικό κόσμο μόνο και μόνο, για να εκπληρώσει τις επιθυμίες που θέλει να εκπληρώσει στον Υλικό κόσμο.

Παύει να επανενσαρκώνεται μόνο, όταν παραμένει ευχαριστημένος με όσα κατέχει -λίγα ή πολλά- όταν θεωρεί καθετί γήινο, ως μάταιο, παροδικό, φθαρτό και με περιορισμένη αξία και αντίθετα, όταν αρχίζει να θέλει να γνωρίσει Αυτόν που είναι μόνιμος και αιώνιος. Τότε παύει να εντυπωσιάζεται από τα φαινόμενα του Υλικού κόσμου και αρχίζει αναζητάει Αυτόν που είναι πίσω από τα φαινόμενα, Αυτόν που δημιουργεί τα φαινόμενα. Τότε οι αγνές πράξεις, τα λόγια και οι σκέψεις του ανθρώπου θα έχουν σαν αποτέλεσμα να έλξει τη Θεία Χάρη, που θα τον βοηθήσει να συναντήσει τον Θεάνθρωπο της εποχής του. Αυτός στη συνέχεια θα τον οδηγήσει στο να διευθετήσει τις καρμικές του υποχρεώσεις και να πάρει το δρόμο της επιστροφής του στο Βασίλειο του Πατέρα.

(Σημειώστε ότι η πιο πάνω παράγραφος αποτελεί την ουσία του μυστικισμού)!

Μετά το φυσικό θάνατο παραμένουν οι ψυχές στα διάφορα υποεπίπεδα της Αστρικής περιοχής ανάλογα με την καθαρότητα του Αστρικού τους σώματος, η οποία καθαρότητα εξαρτάται από τη ζωή που έζησαν στον Υλικό κόσμο και από τις επιθυμίες που το Αστρικό τους σώμα διατηρεί μετά την αποχώρησή του από το φυσικό επίπεδο. Αν οι επιθυμίες του ανθρώπου τον οδηγούσαν να λειτουργεί μέσα από τα κατώτερα τσάκρα του σώματός του, που σημαίνει από τα κατώτερα επίπεδα συνειδητότητας, που εποπτεύουν και συντηρούν τις γενετήσιες και γα-

στριμαργικές λειτουργίες, η ψυχή του μετά το φυσικό θάνατο και μέχρι να επανέλθει στον Υλικό κόσμο, θα παραμείνει σε κάποια χαμηλότερη διάσταση του Αστρικού Επιπέδου. Σε κάποια “κόλαση” μπορούμε να πούμε. Σε αντίθετη περίπτωση, αν κατά τη διάρκεια της ζωής του λειτούργησε από τα ανώτερα τσάκρα, που σημαίνει από τα ανώτερα επίπεδα συνειδητότητας, θα παραμείνει σε κάποιον “παράδεισο” (*στα Ηλύσια Πεδία των αρχαίων Ελλήνων*), μέχρι να επανενσαρκωθεί σε ένα νέο ανθρώπινο σώμα.

Θα μπορούσε κανείς να φανταστεί αυτόν τον προσωρινό για τις ψυχές τόπο διαμονής, το Αστρικό πεδίο, σαν μια τεράστια πολυκατοικία που στα κατώτερα διαμερίσματα της διαμένουν ψυχές ατόμων που υπήρξαν μέθυσοι, ναρκομανείς, πόρνοι, καταχραστές, δολοφόνοι και εκβιαστές, δηλαδή άτομα που κατά την επίγεια ζωή τους, ο νους τους λειτούργησε από τα κατώτερα τσάκρα (*κατώτερα επίπεδα συνειδητότητας*) και τους οδήγησε σε πολύ αρνητικές πράξεις, λόγους και σκέψεις. Στα άτομα αυτά το Αστρικό τους σώμα διατηρεί κατώτερες επιθυμίες και μετά θάνατο η ψυχή τους θα παραμείνει μέχρι τη νέα ενσάρκωσή της σε ένα από τα κατώτερα διαμερίσματα της “πολυκατοικίας” του Αστρικού κόσμου.

Στα αμέσως πιο πάνω διαμερίσματα παραμένουν ψυχές ανθρώπων που κατά τη διάρκεια της ζωής τους δεν είχαν πολύ αρνητικές δραστηριότητες και στα ανώτερα φωτεινά και ηλιόλουστα διαμερίσματα της “Αστρικής πολυκατοικίας”, παραμένουν ψυχές ανθρώπων που κατά τη διάρκεια της ζωής τους υπήρξαν ταπεινοί, είχαν θεάρεστες ασχολίες και τους χαρακτήριζαν οι θείες αρετές. Άνθρωποι, δηλαδή, που στη ζωή τους λειτούργησαν από ανώτερα επίπεδα συνειδητότητας.

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Μπορεί για την ανθρώπινη διάνοια να είναι αδύνατο να γίνει αντιληπτό το τι είναι ο Θεός και ακόμα γιατί αυτή η “Ενδελέχεια” έφερε σε ύπαρξη όλα τα σύμπαντα των συμπάντων. Το γεγονός όμως είναι, όπως μας λένε οι μέγιστοι των πνευματικών Διδασκάλων, ότι ο Θεός έστειλε, για ένα άγνωστο και ασύλληπτο για την ανθρώπινη διάνοια λόγο, τις ψυχές να κατοικήσουν στα διάφορα πνευματικά Επίπεδα και στον Υλικό κόσμο. Ακόμα λένε ότι μετά από ένα μακραίωνα ταξίδι και την παραμονή τους στα διάφορα επίπεδα της Θεϊκής Δημιουργίας, οι ψυχές είναι προδιαγεγραμμένο και προκαθορισμένο από το Θεό, κάποτε, να επιστρέψουν όλες και να ξαναενωθούν με τη Θεία Ουσία Του, από την οποία κάποτε αποχωρίστηκαν. Αυτό το γεγονός της επανένωσης και ταύτισης της ψυχής με τη Θεία Ουσία θεωρείται και ονομάζεται **“Θέωση της ψυχής”**. Στους ψαλμούς του Δαβίδ διαβάζουμε την προτροπή: *«Θεοί γίνετε και Υιοί Υψίστου πάντες»*.

Όπως μας λένε οι μέγιστοι των πνευματικών Διδασκάλων, όλων των εποχών, η Θέωση των ψυχών είναι η πρώτη αιτία και ο τελικός σκοπός του Θείου Σχεδίου, του οποίου το μεγαλείο είναι ασύλληπτο για την φτωχή ανθρώπινη διάνοιά μας.

Το χαρακτηριστικό αυτού του ταξιδιού είναι ότι η μεν αποστολή των ψυχών μέχρι τον Υλικό κόσμο γίνεται από τον Ίδιο τον Πατέρα, η δε επιστροφή τους σε Αυτόν, πραγματοποιείται με την ελεύθερη βούληση των ανθρώπων, πάντα με τη Χάρη του Πατέρα αλλά και **με την απαραίτητη διαμεσολάβηση του Υιού**. Η επιστροφή στη Θεία Ουσία επέρχεται, όταν οι ψυχές έχουν ολοκληρώσει την εργασία που έρχονται να επιτελέσουν στον Υλικό κόσμο, μέσα στην κορωνίδα της Θεϊκής Δημιουργίας, που είναι το ανθρώπινο σώμα.

Προορισμός και σκοπός του ανθρώπου πάνω στη γη είναι και πρέπει να είναι, σύμφωνα με τους Διδασκάλους, να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις επιστροφής της ψυχής του στη Θεία Ουσία. Αυτό γινόταν, γίνεται και θα γίνεται όλες τις εποχές **με τη διαμεσολάβηση του ενσαρκωμένου Λόγου**, του Θεανθρώπου δηλαδή, ο οποίος, όπως λένε οι Διδάσκαλοι, βρισκόταν, βρίσκεται και θα βρίσκεται πάντοτε πάνω στη γη.

Μόνο μέσα στο ανθρώπινο σώμα μπορεί να υπάρξουν οι προϋποθέσεις για την απαρχή του ταξιδιού της επιστροφής μιας ψυχής στο Βασίλειο του Πατέρα, γι’ αυτό και το ανθρώπινο σώμα θεωρείται από όλους τους μύστες ως η κορωνίδα της Θεϊκής Δημιουργίας.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΘΕΪΚΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Ο Νόμος της Φύσης

Ο Νόμος του Κάρμα

Ο Νόμος της Αγάπης ή της Θείας Χάρης

Τον Ασύλληπτο, Ανεκδήλωτο και Απερίγραπτο Θεό Πατέρα μπορεί να Τον θεωρήσει κανείς ως μία Υπέρτατη Δύναμη, μία ενδελέχεια, έναν Υπέρτατο Νόμο, που εποπτεύει και διατηρεί μέσα στη Θεϊκή Δημιουργία άπειρους άλλους νόμους, από τους οποίους τρεις είναι θεμελιώδεις:

1. **Ο Φυσικός Νόμος** ή με άλλα λόγια οι Νόμοι της φύσης.
2. **Ο Νόμος του Κάρμα** ή Νόμος της Δράσης και Αντίδρασης ή Νόμος της Δίκαιης Ανταπόδοσης και
3. **Ο Νόμος της Αγάπης ή Νόμος της Θείας Χάρης.**

Στο Υλικό επίπεδο και επομένως και πάνω στη γη ισχύουν και οι τρεις πιο πάνω Νόμοι. Στο Αστρικό και το Αιτιατό επίπεδο ισχύουν μόνο οι δύο Νόμοι, ο «*Νόμος του Κάρμα*» και ο «*Νόμος της Αγάπης*» και στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα ισχύει και κυριαρχεί μόνο ένας Νόμος, «*ο Νόμος της Αγάπης ή Νόμος της Θείας Χάρης*».

Καθένας από αυτούς τους τρεις Νόμους μπορεί να κατισχύσει και να καταλύσει τους προηγούμενους. Έτσι, ο Νόμος του Κάρμα μπορεί να κατισχύσει των φυσικών νόμων κι ο Νόμος της Θείας Χάρης μπορεί να κατισχύσει και των φυσικών και του Καρμικού Νόμου και έτσι εξηγούνται και τα θαύματα των αγίων, όπως θα δούμε πιο κάτω.

A. Οι **Φυσικοί Νόμοι** είναι αυτοί που μάθαμε στο σχολείο, στα μαθήματα της φυσικής, της χημείας και της κοσμογραφίας. Είναι ο νόμος της βαρύτητας, των υγρών, των αερίων, της παγκοσμίου έλξης, των ουράνιων σωμάτων και τόσοι άλλοι που ίσχυαν και θα ισχύουν στο διηνεκές, όσο θα υπάρχει ο Φυσικός κόσμος. Στους νόμους αυτούς και στις εφαρμογές τους στηρίζονται η επιστήμη και η σύγχρονη τεχνολογία.

B. Ο **Νόμος του Κάρμα** βρίσκεται σε ισχύ στους τρεις κατώτερους κόσμους της Θεϊκής Δημιουργίας, δηλαδή στο Υλικό, Αστρικό

και Αιτιατό Επίπεδο. Ο όρος κάρμα καθιερώθηκε από τους αρχαίους Ρίσις και είναι λέξη της Σανσκριτικής γλώσσας, της παλαιότερης γλώσσας που μιλήθηκε από την Αρεία φυλή. Εμείς στη Δύση, το “Νόμο του Κάρμα” συνηθίζουμε να τον αποκαλούμε “Νόμο της Αιτίας και του Αποτελέσματος”, Νόμο της Δικαιοσύνης ή “Νόμο της Δίκαιης Ανταπόδοσης”.

Για το νόμο αυτό μας έδωσαν πληροφορίες μέσα στους αιώνες άγιοι, μύστες και πνευματικοί Διδάσκαλοι, αλλά βρίσκουμε αναφορές και μέσα σε Χριστιανικά κείμενα, όπως θα δούμε πιο κάτω.

Ο νόμος του Κάρμα καθορίζει ότι κάθε ανθρώπινη ψυχή, προκειμένου να ανυψωθεί πάνω από τους τρεις κατώτερους κόσμους (Υλικό-Αστρικό-Αιτιατό) και να συνεχίσει το προδιαγραμμένο και προκαθορισμένο από το Θείο Σχέδιο, ταξίδι της επιστροφής της προς τη Βασιλεία των Ουρανών (προς τη Θέωση), θα πρέπει να έχει απαλλαχθεί από τα δεσμά και τα βάρη που της έχει επισσωρεύσει ο νους, (με τον οποίο είναι άρρηκτα συνδεδεμένη), κατά τη διάρκεια της μακραίωνης παραμονής της στους τρεις κατώτερους κόσμους. Και λέγοντας μακραίωνη παραμονή, εννοούμε από τότε που η ψυχή άρχισε να ενσαρκώνεται σε ανθρώπινα σώματα.

Αυτά τα δεσμά και τα βάρη, τα επισσωρεύει ο νους στην ψυχή στην προσπάθειά του να εξυπηρετήσει τις επιθυμίες του Αστρικού σώματος.

Με άλλα λόγια, η ψυχή πρέπει να απαλλαχθεί από τις “καρμικές εντυπώσεις” από πράξεις, λόγους και σκέψεις που έχουν καταχωρηθεί στον Αιτιατό της νου και τον βαραίνουν, με αποτέλεσμα να βαραίνουν και την ίδια την ψυχή με την οποία ο νους είναι άρρηκτα ενωμένος. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι καρμικές οφειλές να μη την αφήνουν να ανυψωθεί στα ανώτερα πνευματικά Επίπεδα.

Στις περιοχές πάνω από το Αιτιατό πεδίο, δεν βρίσκεται σε ισχύ κανένας δεισμός και γι’ αυτό δεν μπορεί να υπάρχουν δράσεις και αντιδράσεις που να συνοδεύουν την ψυχή. Η ψυχή, προκειμένου να ανυψωθεί σε αυτές τις περιοχές, πρέπει να έχει απαλλαχθεί από τα δεσμά και τους περιορισμούς που της επιφέρει ο νους, που είναι η αιτία του δεισμού. Γι’ αυτό, ***πρέπει η ψυχή να εγκαταλείψει το νου στον Αιτιατό κόσμο***, στο σημείο που κάποτε αυτός της δόθηκε. Όμως για να

απαλλαχθεί η ψυχή από το νου, πρέπει ο νους να μην έχει πια καρμικές οφειλές.

Λόγω της σχέσης της ψυχής με το νου, κάθε ενέργεια του δραστήριου νου αφορά και έχει επίπτωση στην αγνή ψυχή. Επομένως, για να ελευθερωθεί η ψυχή και να μπορέσει να ανυψωθεί στους ανώτερους κόσμους, θα πρέπει πρώτα ο Αιτιατός νους που τη συνοδεύει να έχει απαλλαχθεί από τα βάρη του. Θα πρέπει να έχουν αποσβεστεί οι καρμικές εντυπώσεις που τον βαραίνουν, ώστε να μη χρειάζεται μια νέα επανενσάρκωση και τότε η ψυχή να αφήσει το νου, στο ανώτερο μέρος του Αιτιατού επιπέδου, στο σημείο απ' όπου κάποτε τον παρέλαβε σε αρχέγονη μορφή, σε μορφή σπόρου, που δεν έχει ακόμα βλαστήσει. (βλέπε πιο κάτω).

Αυτές οι καρμικές εντυπώσεις που βαραίνουν το νου και που πρέπει να αποσβεστούν έχουν δημιουργηθεί από τον ίδιο το νου κατά τη διαρκεία των **πολλαπλών ενσαρκώσεων της ψυχής** σε ανθρώπινα σώματα και έχουν δημιουργό αιτία: **α)** τις εκάστοτε (σε κάθε ενσάρκωση) ροπές του νου και **β)** τις εκάστοτε (σε κάθε ενσάρκωση) επιθυμίες του Αστρικού σώματος που αναγκάζουν το νου να φροντίζει να δρα με κάθε θεμιτό ή αθέμιτο τρόπο, προκειμένου να τις εκπληρώνει, ώστε ο άνθρωπος να αισθάνεται ικανοποιημένος. Ο άνθρωπος αισθάνεται ευτυχής, όταν οι επιθυμίες του Αστρικού του σώματος ικανοποιηθούν. Αλλά επειδή αμέσως του δημιουργούνται νέες επιθυμίες, η ευτυχία του είναι προσωρινή. Όταν με την εξέλιξη του νου, ο άνθρωπος αρχίζει να αισθάνεται ότι έχει λιγότερες ανάγκες, τότε του δημιουργούνται και λιγότερες νέες επιθυμίες.

Όταν λέμε **κάρμα** εννοούμε **εντυπώσεις** που καταγράφονται στο Αιτιατό μέρος του νου του ως θετικές και αρνητικές και καταγράφονται σε ένα λογαριασμό από πράξεις, λόγους και σκέψεις που διατηρείται καθ' όλη την περίοδο των πολλαπλών ενσαρκώσεων της ψυχής σε ανθρώπινα σώματα.

Αυτές οι εντυπώσεις είναι ανεξίτηλα βαριά δεσμά, χαραγμένα και καταγεγραμμένα στο Αιτιατό μέρος του νου του ανθρώπου και βάρσει του Καρμικού νόμου θα πρέπει να αποσβεστούν, προκειμένου η ψυχή, που είναι ταυτισμένη με το νου, να απελευθερωθεί και να περάσει πάνω από τους τρεις κόσμους, αποκτώντας έτσι αυτό που ονομάζεται “Σωτηρία της ψυχής”.

Πρέπει ο άνθρωπος (*η ψυχή του*) να μην έχει καρμικές εκκρεμότητες που να τον βαραίνουν, προκειμένου να ξεφύγει από τον “Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων”. Πρέπει ο άνθρωπος να πληρώσει τις οφειλές του και να λάβει τις ανταμοιβές του. Το καλό, θετικό όσο και το κακό, αρνητικό κάρμα που επισυσσώρευσε στην ψυχή ο νους της μέσα στις χιλιετίες, θα πρέπει να αποσβεστούν, ώστε η ψυχή να “ελαφρύνει” από τις καρμικές εντυπώσεις, να απελευθερωθεί και στη συνέχεια να πετάξει στους ανώτερους πνευματικούς κόσμους και τελικά στον Οίκο Του Πατέρα.

Ο νους δημιουργεί καρμικές υποχρεώσεις και όμοια είναι αυτός που εκπαιδεύεται μέσα από τις μετενσαρκώσεις, που ωριμάζει, όπως λέμε, και τελικά οδηγείται σε λόγια και πράξεις που σβήνουν τις αρχικές αντίθετες καρμικές εντυπώσεις.

Οι τρεις κατώτεροι κόσμοι στους οποίους ισχύει ο Νόμος του Κάρμα είναι περιοχές στις οποίες ισχύει ο δυϊσμός. Υπάρχει δηλαδή, το καλό και το κακό, το μαύρο και το άσπρο, το φως και το σκοτάδι, η αλήθεια και το ψέμα. Έτσι, αν η ψυχή πρόκειται να ανυψωθεί πάνω από τους κόσμους αυτούς, στο Υπεραιτιατό Επίπεδο, **εκεί που πλέον δεν υπάρχει δυϊσμός**, θα πρέπει να μην υπάρχουν προς εξέλιξη δράσεις και αντιδράσεις. Θα πρέπει να μην υπάρχουν Καρμικές εντυπώσεις. Όλες οι εντυπώσεις θα πρέπει να έχουν αποσβεστεί. Οι καλές πράξεις θα πρέπει να έχουν ανταμειφθεί και οι κακές πράξεις, λόγια και σκέψεις θα πρέπει να έχουν ανάλογα πληρωθεί, προκειμένου να έχουν αποσβεστεί οι καρμικές δράσεις και αντιδράσεις που είναι χαραγμένες στον Αιτιατό νου. Να μην υπάρχουν πια Καρμικοί λογαριασμοί. Τότε οι δραστηριότητες του νου αδρανοποιούνται και ο νους σαν περιττό και άχρηστο πλέον εργαλείο, εγκαταλείπεται από την ψυχή στο Αιτιατό Επίπεδο, εκεί που κάποτε της δόθηκε. Τότε, ελεύθερη από το νου η ψυχή, μπορεί να ανυψωθεί στους ανώτατους πνευματικούς κόσμους, εκεί που δεν υπάρχει εγωισμός, αλλά επικρατεί μόνο η Θεϊκή Αγάπη.

Τόσο οι θετικές όσο και οι αρνητικές εντυπώσεις που βαραίνουν την ψυχή αποτελούν βαριές αλυσίδες και, όπως έλεγε ο Krisna, είτε είναι χρυσές από καλές πράξεις είτε σιδερένιες από κακές, δεν παύουν να είναι αλυσίδες που καθηλώνουν τις ψυχές στους τρεις κατώτερους κόσμους για αιώνες και αιώνες και τις κρατούν δέσμιες στον Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων.

Για να απελευθερωθεί η ψυχή, να οδηγηθεί πάνω από τους τρεις αυτούς κόσμους και να συνεχίσει το ταξίδι της προς τη Θέωση, πρέπει να απελευθερωθεί από τα θετικά και αρνητικά δεσμά που της επιβάλλει ο Καρμικός Νόμος. Για να εκπληρωθεί ο Καρμικός Νόμος και να μπορέσει η ψυχή να συνεχίσει το δρόμο της επιστροφής της προς τη Θεία Ουσία, θα πρέπει δράσεις και αντιδράσεις να έχουν εξισορροπηθεί. Στο Υπεραιατό Επίπεδο δεν υπάρχει ούτε δυϊσμός ούτε νους, καθώς ο δυϊσμός είναι παιδί του νου.

Οι Καρμικές υποχρεώσεις, που εποπτεύονται από τον αδυσώπητο Νόμο του Κάρμα, είναι το αποτέλεσμα **δράσης** του ανθρώπου με έργα, λόγια και πράξεις, θετικές ή αρνητικές, που βάσει αυτού του Νόμου, βαραίνουν την ψυχή του και την κρατάνε καθηλωμένη στις κατώτερες περιοχές της Δημιουργίας.

Οι δράσεις του ανθρώπου είναι το αποτέλεσμα των ροπών, επιθυμιών και των προσκολλήσεων του νου της κάθε ενσαρκωμένης σε ανθρώπινο σώμα ψυχής, αλλά και της ελεύθερης βούλησης και θέλησης του ανθρώπου, να ακολουθήσει το δρόμο της ύλης ή το δρόμο του πνεύματος.

Όλες αυτές οι δράσεις έχουν ως αποτέλεσμα το άνοιγμα χρεωστικών λογαριασμών που θα πρέπει κάποτε να αποπληρωθούν, για να απελευθερωθεί η ψυχή του ανθρώπου και να αποκτήσει “Σωτηρία”.

Και λέγοντας “Σωτηρία” εννοούμε την ανέλιξη της ψυχής πάνω από τους τρεις κατώτερους κόσμους, εκεί που δεν υπάρχει δυϊσμός και δεν έχει πια ισχύ ο Νόμος του Κάρμα και που επικρατεί μόνο ο Νόμος της Αγάπης ή Νόμος της Θείας Χάρης. Όταν μια ψυχή αποκτήσει Σωτηρία, ξεφεύγει από τον “Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων” και δεν ξανάρχεται στους τρεις κατώτερους κόσμους.

Κάποιοι πεθαίνουν, κάποιοι γεννιούνται, κάποιοι είναι άρρωστοι και κάποιοι είναι φτωχοί. Η διάρκεια της ζωής, αν θα είμαστε διάσημοι ή όχι, αν θα είμαστε έξυπνοι ή χαζοί, όλα βασίζονται στις αντιδράσεις του παρελθόντος.

Θα πρέπει για μία ακόμα φορά να τονιστεί ότι οι Καρμικές υποχρεώσεις που δημιουργούνται και θα πρέπει να διευθετηθούν, δημιουργούνται αποκλειστικά και μόνο από τον ανθρώπινο νου.

Τα ζώα δεν κάνουν κάρμα που να χρειάζεται να διευθετηθεί. Τα ζώα υπόκεινται στο Νόμο του anti-karma, που απλώς φέρνει τις ψυχές τους σε νέες ενσαρκώσεις, προκειμένου να εξελιχθεί ο νους τους, αλλά αυτό το κάρμα, ο Καρμικός Νόμος δε ζητάει να αποσβεστεί, γιατί τα ζώα δεν έχουν αναπτυγμένο το Αιτιατό μέρος του νου τους, ώστε να γνωρίσουν το Θείο Θέλημα, να έχουν γνώση του καλού και του κακού, της Αγάπης, της Ευσπλαχνίας και της Χάρης του Κυρίου, έτσι ώστε να να χρησιμοποιούν τη διάκρισή τους και να δρουν ανάλογα.

Καθώς οι καρμικές δράσεις είναι αποτέλεσμα διεργασιών του ανθρώπινου νου και καθώς ο νους και η ψυχή είναι άρρηκτα συνδεδεμένα στις πολλαπλές ενσαρκώσεις της ψυχής, οι διεργασίες του νου έχουν άμεση επίπτωση στην απελευθέρωση και επομένως στη Σωτηρία της ψυχής και αυτός είναι ο λόγος που οι μύστες λένε ότι: **«Είναι ο νους εκείνος που δημιουργεί τα καρμικά βάρη στην ψυχή»**.

Ο νους δημιουργεί καρμικά βάρη και υποχρεώσεις στην προσπάθειά του να εξυπηρετήσει τις ανάγκες του Αστρικού σώματος και η ψυχή υφίσταται τις συνέπειες. Αυτός όμως ο υπεύθυνος για όλα νους, όταν εξελιχθεί και “εκλεπτηνθεί” μετά από πολλαπλές επανενσαρκώσεις (βλέπε πιο κάτω), είναι αυτός που τελικά θα βοηθήσει την περαιτέρω πορεία της ψυχής προς τη Θέωση, καθώς αυτός είναι ο προορισμός του και αυτός είναι ο βασικός λόγος που ο νους δόθηκε σαν εργαλείο στην ψυχή, από τη Θεία Πρόνοια.

Οι **επιθυμίες** που παραμένουν ανεκπλήρωτες στον άνθρωπο μέχρι το φυσικό του θάνατο και συγκεκριμένα, επιθυμίες των αισθήσεων για τέρψη του σώματος και επιθυμίες για ικανοποίηση του εγωιστή του νου, που επιζητάει δόξα, επιβεβαίωση και πλούτο, είναι αυτές που κάθε φορά φέρνουν την ψυχή σε μια νέα ανθρώπινη ενσάρκωση. Αυτό, γιατί οι επιθυμίες υποχρεώνουν την ψυχή βάσει του Καρμικού Νόμου να επιστρέφει ξανά και ξανά στον υλικό κόσμο, προκειμένου οι επιθυμίες αυτές να εκπληρωθούν και οι εντυπώσεις που έχουν καταγραφεί στον Αιτιατό νου να αποσβεστούν. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα η ψυχή να παραμένει αιχμάλωτη στον «Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων» κι έτσι να καθυστερεί η προκαθορισμένη πορεία της προς τη Θέωση.

Όσο υπάρχουν επιθυμίες εγγεγραμμένες και καταχωρημένες από το νου σε αυτή τη φόδρα του Υλικού σώματος, που ονομάζεται **Αστρικό**

σώμα, ο νους οδηγεί τον άνθρωπο σε δραστηριότητες (*πράξεις, λόγια, σκέψεις*), που έχουν ως αποτέλεσμα να δημιουργούνται όλο και καινούρια Καρμικά βάρη. Τα βάρη αυτά συσσωρεύονται ως αποθηκευμένο κάρμα και καταγράφονται στο **Αιτιατό σώμα**, με αποτέλεσμα αυτός ο αέναος κύκλος δράσεων και επιθυμιών να μην αφήνει την ψυχή να πετάξει πάνω από τους τρεις κόσμους.

Ο Καρμικός Νόμος επιτάσσει ότι, για να ελευθερωθεί η ψυχή από τους τρεις κατώτερους κόσμους, πρέπει να μην υπάρχουν προσκολλήσεις και επιθυμίες, έτσι ώστε αυτές να μην οδηγούν σε δράσεις, που να καταγράφονται στο Αιτιατό σώμα και να επιφέρουν καρμικά βάρη στην ψυχή. Βάρη που θα πρέπει να αποσβεστούν, αλυσίδες που θα πρέπει να απομακρυνθούν.

Οι μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι λένε ότι **οι επιθυμίες είναι αυτές που φέρνουν και ξαναφέρνουν κάθε φορά την ψυχή σε μια νέα ανθρώπινη γέννηση**, προκειμένου αυτές οι επιθυμίες να εκπληρωθούν. Η διαδικασία όμως της εκπλήρωσης αυτών των επιθυμιών οδηγεί σε δράσεις που δημιουργούν νέες εντυπώσεις, οι οποίες βάσει των καρμικών νόμων θα πρέπει κι αυτές να αποσβεστούν. Γι' αυτό και ο Βούδας έλεγε στους μαθητές του: **«Να μην έχετε επιθυμίες*»**. Διότι η επιθυμία είναι η ριζική αιτία όλων των ανθρώπινων βασάνων.

*Λέγοντας επιθυμίες εννοούμε άκρατες επιθυμίες με προσκόλληση στη σάρκα, τον πλούτο και τη δόξα, φιλοδοξίες με εγωπάθεια και όχι βέβαια επιθυμίες του τύπου «επιθυμία να πιω νερό».

Μέσα στους άπειρους αιώνες και ενώ οι ψυχές μετά τη δημιουργία τους παρέμεναν μέσα στους κόσμους στους οποίους βρέθηκαν, αργά αλλά σταθερά, άρχισαν να ξεχνούν την αρχέγονη καταγωγή τους ως μέρη του Θεού. Οι κατώτεροι κόσμοι έχουν πολλά θέλγητρα και οι ψυχές χάθηκαν μέσα σε αυτά. Στο Υλικό Επίπεδο, οι ψυχές ταυτίστηκαν τόσο πολύ με το νου και το σώμα που τις φιλοξενούσε, ώστε **έχασαν τη συνειδητότητα και την ταυτότητά τους ως ψυχές** και παρασυρμένες από το νου, άρχισαν να ασχολούνται μόνο με τις δραστηριότητες αυτού του κόσμου. Ο νους που δόθηκε σε κάθε ψυχή, σαν εραστής της ηδονής, τράβηξε την προσοχή της από το Θεό και την έστρεψε στον κόσμο. Έτσι, η ψυχή βρέθηκε να πολιορκείται από πλήθος επιθυμιών, που την οδήγησαν σε καταστάσεις αρνητικές και λανθασμένες.

Καθώς ο νους με τις συνεχείς ενσαρκώσεις εξελίσσεται, (όπως θα συζητηθεί πιο κάτω), ο άνθρωπος αρχίζει να αντιλαμβάνεται τις πραγματικές αξίες της ζωής, τη ματαιότητα του κόσμου, τον περιορισμένο χρόνο της ανθρώπινης ύπαρξης και τότε ο νους παύει να φορτώνει το Αστρικό σώμα. Παύει να έχει επιθυμίες, επιδιώξεις και προσκολλήσεις σε χαμηλά ενδιαφέροντα. Τότε ο άνθρωπος αρχίζει να γίνεται ταπεινός. Ο ταπεινός άνθρωπος δε ζει, για να ικανοποιήσει εγωιστικές ανάγκες, δε δημιουργεί από ματαιοδοξία κάρμα και αυτός είναι και ο λόγος που οι Διδάσκαλοι λένε ότι:

«Για να προχωρήσει κανείς στο Πνευματικό Μονοπάτι χρειάζονται τρία πράγματα: Πρώτον ταπεινότητα, δεύτερον ταπεινότητα και τρίτον ταπεινότητα».

Ο ταπεινός άνθρωπος δεν ασχολείται με την ικανοποίηση των αισθήσεών του και την ικανοποίηση του “εγώ” του. Έχει βρει το δρόμο για τη Σωτηρία και στη συνέχεια το δρόμο για τη Θέωση.

Όταν το σώμα και ο νους παύουν να έχουν άκρατες επιθυμίες για εκπλήρωση, τότε αρχίζει να αναπτύσσεται στον άνθρωπο μια νέα υψηλή επιθυμία, **η επιθυμία για το Θεό.** Τότε, ο άνθρωπος αρχίζει να επιζητά να γνωρίσει το Θεό, να τον λατρεύει και να τον υπηρετήσει και τότε ο φιλεύσπλαχνος Θεός δίνει τη Χάρη Του και η ψυχή αρχίζει το ταξίδι της επιστροφής της στο Sach Khand, στη Βασιλεία των Ουρανών, κατά τη Χριστιανική ορολογία.

Ο παγκόσμιος χαρακτήρας του Καρμικού νόμου είναι από τους παράγοντες που συντελούν στην ανάπτυξη της μυστικιστικής Αγάπης. Άνθρωποι και ζώα αποτελούν μία μεγάλη οικογένεια που η ιστορία της είναι περίπλοκη και το κάρμα της αδιαχώριστο κι αυτή είναι η αιτία που οι άνθρωποι δεν πρέπει να σκοτώνουν, να κακομεταχειρίζονται και ακόμα να τρώνε τα ζώα.

Το κάρμα είναι ένας νόμος παγκόσμιος και περιλαμβάνει κάθε μονάδα ζωής μέσα στις αναρίθμητες περιοχές του σύμπαντος. Ισχύει για κάθε οργανισμό και για κάθε υπαρκτό πράγμα, από τον κόκκο της άμμου ως τα αστέρια του Γαλαξία και εξίσου δίκαια και αδυσώπητα κυβερνάει τόσο το φυτικό και το ζωικό βασίλειο όσο και το ανθρώπινο γένος.

Αυτός λοιπόν, είναι ο Νόμος του Κάρμα από τον οποίο δεν υπάρχει απόδραση. Ισχύει όχι μόνο για τους κοινούς ανθρώπους αλλά ακόμα και για τα αβατάρ (*θείες ενσαρκώσεις –βλέπε τα προηγούμενα*). Ακόμα και τα αβατάρ βρίσκονται κάτω από τους περιορισμούς του καρμικού νόμου.

Είναι αποκλειστικά και μόνο μέσω της Χάρης του Τέλειου Διδασκάλου που μπορεί κανείς να αποκτήσει Σωτηρία. Ο θεός Krishna (*αβατάρ*) είχε για γκουρού του τον Ingris Rishi, που του έδειξε το δρόμο. Ο θεός Rama (*αβατάρ*) είχε για γκουρού του τον Vashisht.

Λοιπόν, το να βρεθεί κάποιος στα πόδια του Διδασκάλου της εποχής του και να μνηθεί από αυτόν είναι μεγάλη ευλογία καθώς ***ο Διδάσκαλος διευθετεί όλες τις αντιδράσεις από πράξεις του παρελθόντος!*** Αλλά αυτό βέβαια ισχύει ***μόνο για τους μνημένους μαθητές του***. Έτσι εξηγούνται και τα λόγια του Ιησού όταν, απευθυνόμενος στον Πατέρα Του, λέει: ***«...εγώ περί αυτών παρακαλώ. Δεν παρακαλώ περί του κόσμου αλλά περί εκείνων των οποίων Συ μοι έδωκας...»*** (*τους μαθητές του*).

Το κάρμα: Υπάρχουν τρεις μορφές Κάρμα που κρατάνε την ψυχή δέσμια στους κατώτερους κόσμους:

•••

Sanchit – Pralabda και Kriyaman karma

Το ***Sanchit Karma ή αποθηκευμένο κάρμα***. Το κάρμα αυτό είναι ***εντυπώσεις*** χαραγμένες και αποθηκευμένες στο Αιτιατό μέρος του νου από πράξεις, λόγους και σκέψεις, καλές ή κακές, που συσσωρεύτηκαν κατά τη διάρκεια όλων των ενσαρκώσεων, από τότε που η ψυχή άρχισε να ενσαρκώνεται σε ανθρώπινα σώματα. Οι καρμικές αυτές εντυπώσεις πρέπει να αποσβεστούν, για να απελευθερωθεί η ψυχή και όταν αυτό δεν επιτευχθεί σε μία ενσάρκωση, τότε ο νους και η ψυχή θα πρέπει να επανέλθουν σε ένα νέο ανθρώπινο σώμα, προκειμένου να συνεχιστεί η διαδικασία απόσβεσης των εντυπώσεων για να απελευθερωθεί η ψυχή. Επειδή όμως και στη νέα γέννηση δημιουργούνται νέες Καρμικές εντυπώσεις που δεν αποσβήνονται, η απόθήκη του κάρμα όλο και εμπλουτίζεται με νέες εντυπώσεις που ζητούν διευθέτηση. Έτσι, η ψυχή επανέρχεται στο Κύκλο της Ζωής και των θανάτων ξανά και ξανά και φαίνεται ότι η επίτευξη Σωτηρίας είναι αδύνατη. Όμως, η Θεία Χάρη καθιστά και τα αδύνατα δυνατά και κάποτε ο άνθρωπος με τη Χάρη, και μόνο με τη Χάρη του Θεού, φθάνει στη Σωτηρία. *(βλέπε πιο κάτω)*

Το ***Pralabda karma είναι το πεπρωμένο ή τύχη ή κισμέτ ή μοίρα ή ριζικό ή πεπονθός*** κατά την αρχαιοελληνική έκφραση. Το κάρμα αυτό είναι ένα μέρος του αποθηκευμένου κάρμα, το οποίο δίνεται στον άνθρωπο για διευθέτηση σε κάθε συγκεκριμένη του ενσάρκωση. Το κάρμα αυτό προκαθορίζει όλα τα βασικά δεδομένα της ζωής μας, όπως τη γέννηση σε μια συγκεκριμένη οικογένεια από συγκεκριμένους γονείς, τις κληρονομικές και νοητικές παθήσεις, τους φίλους και τους εχθρούς, το γάμο, την κοινωνική διάκριση, τις αρρώστιες, τον πλούτο, την ομορφιά, το χρόνο και τον τρόπο του θανάτου κλπ. Οι μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι μας λένε ότι τα $\frac{3}{4}$ των γεγονότων της ζωής μας είναι προδιαγεγραμμένα και μόνο το $\frac{1}{4}$ από αυτά καθορίζουμε εμείς με την ελεύθερή μας βούληση σε κάθε νέα μας ενσάρκωση.

Στην αρχαιοελληνική γραμματεία αναφέρεται πως: «***Το πεπρωμένο***

φυγείν αδύνατον». Όμως στην πραγματικότητα ο άνθρωπος μπορεί να αλλάξει το πεπρωμένο του, αν ενεργοποιήσει το Νόμο της Αγάπης ή Νόμο της Θείας Χάρης, με την πίστη και την προσευχή του (βλέπε πιο κάτω). Η δυνατότητα αυτή υπάρχει στον άνθρωπο χάρη σε ένα από τα τρία μέγιστα δώρα που του έχει δώσει ο Θεός και για τα οποία δώρα θα αναφερθούμε αμέσως πιο κάτω. Αυτό το δώρο με το οποίο ο άνθρωπος μπορεί να αλλάξει ακόμα και το κάρμα του είναι **“η δύναμη της προσευχής του”**.

Ένας από τους μέγιστους των Διδασκάλων έλεγε: **«Τίποτα δεν είναι αδύνατον. Η λέξη “αδύνατον” είναι για τα λεξικά των ανοήτων**». Όλα μπορούν να αλλάξουν και όλοι οι νόμοι μπορεί να καταλυθούν.

Το **Kriyaman ή νέο κάρμα** είναι το κάρμα που δημιουργούμε στη διάρκεια της κάθε μας ενσάρκωσης με την ελεύθερή μας βούληση. Το κάρμα αυτό, αν δε διευθετηθεί στη συγκεκριμένη ζωή, μετά το φυσικό θάνατο θα προστεθεί στην αποθήκη του κάρμα, για να δευθετηθεί μαζί με το υπόλοιπο αποθηκευμένο κάρμα σε κάποια μελλοντική ενσάρκωση. Αλλά και η ελεύθερή μας βούληση υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς, οι οποίοι όμως μπορούν και αυτοί να αρθούν με τη Θεία Χάρη.

Ο ισόθεος Kirpal σχετικά με το Kriyaman κάρμα έλεγε ότι: **«Ο άνθρωπος είναι ελεύθερος μέχρι ενός σημείου και δεσμευμένος μέχρι κάποιο βαθμό. Πάρτε σαν παράδειγμα ένα αγόρι που πετάει έναν χαρταετό. Μπορεί να έχει αρχικά δύο ή τρεις γιάρδες σπάγκου, για να πετάξει τον αετό του. Ο πατέρας του που είναι από πίσω, έχει στον έλεγχο του διακόσιες γιάρδες σπάγκο. Στη συνέχεια, δίνει στο γιο του μόνο εκατό γιάρδες, αρκετές για να του δώσει τη δυνατότητα να υψώσει τον χαρταετό του και όχι περισσότερο. Το παιδί κάνει ό,τι θέλει, αλλά ο πατέρας του που κρατάει το σπάγκο, έχει πάντα τον έλεγχο»**.

Ο λόγος για τον οποίο βρισκόμαστε κάθε φορά πάνω στη γη είναι για να τακτοποιήσουμε τις καρμικές μας δοσοληψίες και όποιος στοιχειωδώς γνωρίσει το Νόμο του Κάρμα ή Νόμο της Δράσης και Αντίδρασης, εύκολα μπορεί να καταλάβει και να εξηγήσει τις επιτυχίες και τις αποτυχίες, τις χαρές και τις λύπες, την ευτυχία και τις δυστυχίες που μας επιφυλάσσει η ζωή.

Πάντως σε όλες τις περιπτώσεις, σε όλες τις δράσεις, θα υπάρξει μια

αντίδραση. Ο Νόμος του Κάρμα είναι ανελέητος. Όλα, αργά η γρήγορα, πληρώνονται πάνω σε αυτή τη γη. Για όλα μας δίνεται κάποια ανταμοιβή ή κάποια τιμωρία σε αυτή ή σε μια μελλοντική ζωή. Ο Ιησούς έλεγε: «...**Μην απατάστε, ο Θεός δεν εμπαίζεται. Ότι σπείρετε, θα θερίσετε...**».

Έτσι, αν πίνουμε δύο μπουκάλια ούζο την ημέρα, σύντομα θα πάθουμε κίρρωση του ήπατος και θα επισπεύσουμε το χρόνο της ζωής μας. Σε αυτή την περίπτωση, δράση και αντίδραση θα λάβουν χώρα σε αυτή τη συγκεκριμένη μας ενσάρκωση.

Αν κλέψουμε και μας συλλάβουν, θα πάμε φυλακή κι έτσι θα πληρώσουμε για όλο ή για ένα μέρος αυτής της αρνητικής πράξης σε αυτή μας τη ζωή. Αν δε μας βρουν και δε μας συλλάβουν, η αντίδραση της πράξης αυτής μπορεί να έρθει αργότερα σ' αυτή στη ζωή και να έχουμε π.χ. ένα ατύχημα, να προκληθεί αναίτια βλάβη στην υγεία μας ή να χάσουμε κάτι υλικό ή μπορεί ακόμα η αντίδραση αυτής της αρνητικής μας πράξης να αποθηκευθεί στην αποθήκη του κάρμα, ως *sanchit karma* και ο λογαριασμός να πληρωθεί σε κάποια μελλοντική μας ενσάρκωση μετά από εκατοντάδες ή και χιλιάδες χρόνια.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι όπως υπάρχει ατομικό κάρμα για τον καθένα μας, υπάρχει και οικογενειακό κάρμα και ομαδικό κάρμα ενός κράτους ή μιας φυλής, όπως για παράδειγμα η γενοκτονία των Εβραίων στο 2ο Παγκόσμιο πόλεμο, η καταστροφή μιας πόλης από ένα σεισμό, η εξάπλωση μιας επιδημίας σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων κλπ. Όμως, το ομαδικό κάρμα σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι κάτι άδικο και ότι κάποιος πληρώνει ή αμείβεται για πράξεις, λόγους και σκέψεις κάποιου άλλου. Απλούστατα κοινές αιτίες επιφέρουν κοινά αποτελέσματα.

Ακόμα, όπως ήδη αναφέρθηκε, υπάρχει και το *Adi karma* ή Πρωταρχικό κάρμα, που είναι η αιτία που οδηγεί τις ψυχές που δεν έχουν ακόμα φθάσει στο σημείο να ενσαρκώνονται σε ανθρώπινα σώματα στο να έρχονται και να ξανάρχονται πάνω στη γη σε κατώτερες μορφές ζωής, προκειμένου να εξελιχθεί ο νους που τις συνοδεύει. *(Οι ψυχές ως Θεϊκή ουσία είναι τέλειες, ο νους είναι αυτός που εξελίσσεται).*

Αυτό το *Adi karma*, όπως ήδη αναφέρθηκε, ο καρμικός Νόμος δεν απαιτεί να διευθετηθεί, γιατί τα ζώα δεν έχουν γνώση του καλού και του κακού, της Αγάπης και της Χάρης του Θεού, καθώς το Αιτιατό μέ-

ρος του νου τους δεν έχει ακόμα εξελιχθεί.

Το πώς ακριβώς λειτουργεί ο Νόμος του Κάρμα δεν μπορούμε να γνωρίζουμε. Οι πνευματικοί Διδάσκαλοι μάς δίνουν μόνο μια αμυδρή εικόνα σχετικά με το Νόμο αυτό, με σκοπό να ικανοποιήσουμε το νου και την περιέργειά μας, ώστε να μπορούμε να συνεχίσουμε το πνευματικό μας ταξίδι. Μας φανερώνουν μόνο μια απλή αντανάκλαση της πραγματικότητας, αυτής που μπορεί να συλλάβει ο περιορισμένος ανθρώπινος νους μας. Αυτό ισχύει και για όλες τις μεταφυσικές πραγματικότητες. Οι Εσωτερικές αλήθειες και πραγματικότητες δεν μπορούν να γίνουν αντιληπτές από τον άνθρωπο και να περιγραφούν με λόγια. Μπορούν όμως να βιωθούν! Έχει προβλεφθεί από το Θείο Σχέδιο οι υπερφυσικές πραγματικότητες να μπορούν να βιωθούν από τον αναζητητή, όταν, κατά τη διάρκεια του διαλογισμού του, φθάσει στο σημείο να επικοινωνεί με τα Εσωτερικά Επίπεδα. Τότε, ο άνθρωπος με τον Αστρικό και τον Αιτιατό του νου, αποκτά τη ικανότητα να γνωρίσει τις πραγματικότητες, τους νόμους και τους κανόνες αυτών των Εσωτερικών κόσμων.

Για το Νόμο του Κάρμα μάς έδωσαν πληροφορίες μέσα στους αιώνες, άγιοι, μύστες και πνευματικοί Διδάσκαλοι, αλλά εμείς οι Χριστιανοί βρίσκουμε αναφορές και μέσα στη Χριστιανική Βίβλο.

Για παράδειγμα, βλέπουμε τον Ιησού να λέει στον κόσμο:

«...Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται, επειδή ό,τι αν σπείρει ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει...» και σε ένα άλλο σημείο λέει:

«...Μάχαιραν έδωκας, μάχαιραν θέλεις λάβει...».

Ομοίως, ο Βούδας έλεγε στους μαθητές του:

«Καθετί στην ανθρώπινη ζωή είναι το αποτέλεσμα ενός δίκαιου Νόμου, αυτός ο Νόμος καθορίζει τη ζωή σας».

Στον Ματθαίο (Κ:24:7-8) διαβάζουμε:

«...Έρχεται ο καιρός που το ένα έθνος θα κάνει πόλεμο με το άλλο και το ένα βασίλειο θα κάνει πόλεμο με το άλλο. Θα γίνουν σεισμοί και καταποντισμοί σε πολλά μέρη και συγχρόνως με όλα αυτά, θα αρχίσει η «Καινούρια Εποχή...».

“Καινούρια Εποχή” είναι αυτή που στην Ανατολή ονομάζεται “Χρυσή Εποχή της Πνευματικότητας”. Δεν εννοεί ο Ματθαίος το «Τέλος του κόσμου», όπως το εννοούσαν οι παλιοί μεταφραστές της Παλαιάς Διαθήκης, ούτε το “New Age”, που έχει ζαλίζει σήμερα ορισμένους παπάδες, που μαζί με το 666, την έχθρα για την Κόκα Κόλα, το bare code στα τρόφιμα και πολλές άλλες ανοησίες που δημιουργεί το γεμάτο προκαταλήψεις και φανατισμό μυαλό τους, προσπαθούν να μας δημιουργήσουν πανικό.

Γ. Ο Νόμος της Αγάπης ή της Θείας Χάρης. Ο Νόμος αυτός βρίσκεται σε ισχύ σε όλα τα πνευματικά αλλά και στο Υλικό Επίπεδο, δηλαδή σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία.

Ο Νόμος της Αγάπης μπορεί να ενεργοποιηθεί από *τον ίδιο τον άνθρωπο* με την προσευχή του ή από έναν *πνευματικό Διδάσκαλο που είναι πάνω από το κάρμα* (θαύματα των Αγίων) και τότε ο Νόμος αυτός μπορεί να υπερिσχύσει και να καταλύσει τόσο τους Νόμους του κάρμα όσο και τους φυσικούς νόμους.

Ο Νόμος της Αγάπης ή της Θείας Χάρης μπορεί να ενεργοποιηθεί όλες τις εποχές και από τον κάθε άνθρωπο με δύο τρόπους που έχουν κοινή βάση. Με την πίστη και την προσευχή. Ο Νόμος αυτός εξηγεί και το πώς επιτελούνται τα θαύματα. Και όταν λέμε *θαύμα εννοούμε ένα γεγονός που συμβαίνει σε αντίθεση με τους φυσικούς νόμους. Όταν δηλαδή καταλύεται κάποιος νόμος του Υλικού επιπέδου.*

Εάν διαβάσει κάποιος την Καινή Διαθήκη, θα δει τον Ιησού μετά από το κάθε θαύμα που έκανε, να λέει σε αυτούς που θεραπεύτηκαν: *«Η πίστη σου σε έσωσε»*. Και αυτό, γιατί τα θαύματα που έκανε ο Ιησούς στους ανθρώπους ήταν αποτέλεσμα της πίστης των ανθρώπων. Δεν έγιναν θαύματα με τη χρήση Αστρικών ή με άλλα λόγια μαγικών δυνάμεων, όπως κάποτε προσπάθησαν να τα ερμηνεύσουν οι Εβραίοι. Απλώς, η πίστη των ανθρώπων ενεργοποιούσε το Νόμο της Θείας Χάρης ο οποίος κατέλυε το Νόμο του Κάρμα και μέσα από αυτή τη διαδικασία ο άρρωστος γινόταν καλά.

Η άποψη ότι ο Ιησούς έκανε θαύματα, για να πείσει τον κόσμο για τη Θεότητά του και έτσι να τον ακολουθήσει, είναι τελείως λανθασμένη και πέρα από τη λογική. Αν ο Ιησούς ήθελε με θαύματα να πείσει τον κόσμο, θα κατέβαινε από το Σταυρό, όταν του το ζήτησαν ή αντί

να κουβαλάει το σταυρό, θα τον έβαζε να προχωράει μόνος του, οπότε όλοι θα έπεφταν μέχρι το χόμα και θαμπωμένοι θα Τον προσκηνούσαν. Θεός ήταν, ό,τι ήθελε μπορούσε να κάνει. Ακόμα πιο απλά, θα μπορούσε με ένα νεύμα του να κάνει όλους τους ανθρώπους Χριστιανούς.

Όμως τα θαύματα του Ιησού δεν έγιναν για το «θεαθήναι», για επίδειξη δηλαδή, αλλά «*ίνα οίδωσι και πιστεύσωσι οι μαθηταί Αυτού*». Για να δυναμώσει την πίστη των ήδη βαπτισμένων (*μνημένων*) μαθητών του.

Οι μαθητές των Τελείων Διδασκάλων βλέπουν να επιτελούνται καθημερινά θαύματα από τον Διδάσκαλό τους, αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις το θαύμα γίνεται για αυτούς τους ίδιους και οι Διδάσκαλοι δε θέλουν να αποκαλύπτεται τίποτα σε κανέναν άλλο. Οι άλλοι, οι παρευρισκόμενοι, συνήθως ή δεν αντιλαμβάνονται ότι έγινε κάποιο θαύμα ή αποδίδουν το γεγονός στην τύχη.

Βέβαια, οι Διδάσκαλοι κάνουν και άλλου είδους θαύματα, πολλά θαύματα για διάφορους λόγους, πάντως όμως όχι για να πείσουν τον κόσμο, για να τους ακολουθήσει.

Πολλές φορές κατά το τέλος της ζωής μας, μάς δίνεται η καρμική δυνατότητα αναδρομής σε γεγονότα της ζωής μας και σε συναισθήματα που βιώσαμε ή προκαλέσαμε σε άλλους. Τότε, αντιλαμβανόμαστε πόσες πολλές φορές κατά τη διάρκεια της ζωής μας, συνέβησαν γεγονότα στα οποία δεν μπορούσαμε να δώσουμε λογικές εξηγήσεις, γιατί ήταν καρμικά προκαθορισμένα ή υπήρξε κάποια αναπάντεχη θεία παρέμβαση και αποφύγαμε κάποιο κίνδυνο.

Αυτό είναι που ονομάζουμε “θαύμα”, “άνωθεν προστασία”, παρέμβαση του “φύλακα άγγελού μας”, “προστασία του Διδασκάλου” κλπ.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΕΓΙΣΤΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕ Ο ΘΕΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ο Θεός έχει ευλογήσει τον άνθρωπο και μόνο αυτόν, που αποτελεί την κορωνίδα της Θεϊκής Δημιουργίας, με τρία υπέρτατα δώρα που δεν μπορεί να του τα στερήσει κανείς. Του έδωσε:

1. Τη δύναμη της προσευχής του, με την οποία, όπως αναφέρθηκε, μπορεί κάποιος να αλλάξει ακόμα και το κάρμα του.
2. Τη διάκριση και την ελεύθερή του βούληση.
3. Την αποστολή και συνεχή παρουσία του Υιού Του πάνω στη γη, ο οποίος Υιός έχει την Εντολή να τον οδηγήσει στη Θέωση.

Με αυτά τα τρία θεία δώρα με τα οποία ευλογήθηκε ο άνθρωπος, μπορεί να παρέμβει στους “Τρεις θείους Νόμους” που αναφέρθηκαν πιο πάνω, να τους ενεργοποιήσει ή να τους αδρανοποιήσει και ακόμα με τις δυνατότητες που αυτά του δίνουν, να εκπληρώσει το σκοπό για τον οποίο βρίσκεται πάνω στη γη.

Τα δώρα αυτά είναι στο χέρι μας να τα πάρουμε, να τα χρησιμοποιήσουμε, για να είμαστε ευτυχισμένοι πάνω στη γη και το σπουδαιότερο, για να επισπεύσουμε το ταξίδι μας προς την Πηγή μας. Όμως μπορούμε να αδιαφορήσουμε γι’ αυτά, να τα απαξιώσουμε και να τα αφήσουμε αχρησιμοποίητα.

Α. Η δύναμη της προσευχής: Με την πίστη και την προσευχή του, ο άνθρωπος μπορεί να αλλάξει ή να αμβλύνει το Pralabda κάρμα που του έχει δοθεί για αυτή του τη ζωή. Με τη δύναμη της προσευχής ο άνθρωπος μπορεί να επιτύχει τα πάντα. Ο μεγάλος Διδάσκαλος Kirpal έλεγε: *«Το ισχυρότερο όπλο που διαθέτει ο άνθρωπος είναι η προσευχή και εκεί που όλα μπορεί να αποτύχουν, η προσευχή επιτυγχάνει».*

Η προσευχή μπορεί να ενεργοποιήσει το Νόμο της Θείας Χάρης και τότε το αδύνατο μπορεί να γίνει δυνατό. Η προσευχή κάνει τον άνθρωπο παντοδύναμο και ικανό για τα πάντα. *«Η λέξη αδύνατον είναι μόνο για τα λεξικά των ανοήτων».*

Β. Η διάκριση και η ελεύθερη βούληση: Με τη διάκριση και την ελεύθερή του βούληση, ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει μια ζωή, όπως τη θέλει. Θετική ή αρνητική. Μια ζωή σύμφωνα με τις θείες αρετές ή μια ζωή στην οποία να επιδιώκει μόνο γήινες χαρές και απολαύσεις. Βέβαια και η ελεύθερη του βούληση υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς. Κοινωνικούς περιορισμούς νομοθετημένους από την κοινωνία και καρμικούς περιορισμούς καθορισμένους από το Θείο Σχέδιο. Όμως, ο άνθρωπος δεν παύει να έχει ελεύθερη βούληση και με αυτή να κάνει καλό ή κακό κάρμα.

Κοινωνικοί περιορισμοί είναι η εξωτερική σωματική ή ψυχολογική βία που μπορεί να δεχόμαστε από το περιβάλλον. Αλλά υπάρχουν και άλλοι ανεξάρτητοι από το περιβάλλον μας περιοριστικοί παράγοντες. Έτσι, μπορεί να θέλουμε ή να μη θέλουμε να κάνουμε, κάτι επειδή φοβόμαστε τις συνέπειες, σε περίπτωση που αυτό είναι κάτι παράνομο ή επικίνδυνο. Ακόμα μπορεί να υπάρξουν και καρμικοί περιορισμοί που έχουν σχέση με την κατάσταση της υγείας μας, τη φτώχεια, την κοινωνική μας τάξη κλπ. Όλοι αυτοί οι περιορισμοί μπορεί να μη μας επιτρέπουν να πραγματοποιήσουμε αυτό που θέλουμε να κάνουμε και οπωσδήποτε περιορίζουν την ελεύθερή μας βούληση. Γι' αυτό και πολλοί σκωπτικά λένε: «Μήπως στην πραγματικότητα δεν υπάρχει καθόλου ελεύθερη βούληση στον άνθρωπο»;

Στην πραγματικότητα υπάρχει ελεύθερη βούληση, γιατί με τις ίδιες συνθήκες, δυο διαφορετικοί άνθρωποι μπορεί να πάρουν δύο διαφορετικές αποφάσεις.

Όταν λέμε καλό και κακό κάρμα, εννοούμε εντυπώσεις από καλές και κακές πράξεις, καλά και κακά λόγια και σκέψεις που εντυπώνονται στο Αιτιατό μέρος του νου. Θεωρούμε κάτι ως καλό, αν αυτό εξυπηρετεί το σκοπό της ανθρωπινής μας ύπαρξης και επιταχύνει το δρόμο μας προς τη Θέωση. Ως κακό θεωρούμε αντίθετα καθετί που καθυστερεί ή εμποδίζει την πνευματική μας πρόοδο.

Η ελεύθερη βούληση του ανθρώπου κατευθύνεται από τις ροπές του νου με τις οποίες ο καθένας από μας γεννιέται. Με άλλα λόγια, οι πράξεις, τα λόγια και οι σκέψεις μας χαρακτηρίζονται από τη φύση και το χαρακτήρα μας. Ένας άνθρωπος που γεννιέται και η φύση του είναι να έχει βίαιο χαρακτήρα, όλες οι πράξεις, τα λόγια και οι σκέψεις του,

ακόμα και υποσυνείδητα, θα χαρακτηρίζονται από βιαιότητα. Ένας άνθρωπος που αντίθετα έχει πρᾶο χαρακτήρα, στη ζωή του θα είναι πάντα ανεκτικός και συγκαταβατικός.

Όμως τη φύση του ο άνθρωπος, αν έχει ισχυρή θέληση, μπορεί να την αλλάξει. Αυτό μπορεί κατά την αρχαία ρήση, να είναι δύσκολο: **«Φύση μεταβαλείν ου ράδιον»**. Αλλά δεν είναι ούτε αδύνατον ούτε ακατόρθωτο.

Εξάλλου και η ίδια η ζωή μάς δίνει τα μαθήματά μας. Ένας βίαιος άνθρωπος, όταν δει ότι η βία δεν οδηγεί πουθενά και ότι ασκώντας την συχνά έχει αντίθετα αποτελέσματα, μπορεί να αναθεωρήσει τους τρόπους με τους οποίους ενεργεί.

Βάσει του καρμικού νόμου, ο άνθρωπος έρχεται και ξανάρχεται στο φυσικό πεδίο ακριβώς, για να αλλάξει τις ροπές του νου του και αντί να επιθυμεί και να επιδιώκει υλικές απολαύσεις και επιβεβαιώσεις, να αρχίσει να επιζητάει τις χαρές και τις απολαύσεις τις πνευματικής ζωής. Όταν ο άνθρωπος πάψει να έχει υλικές επιθυμίες με προσκόλληση, παύει να επανέρχεται στον “Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων”. Τότε, με τη Θεία Χάρη που έλκει, ο Κύριος τον οδηγεί στο να αρχίσει το ταξίδι της επιστροφής του στο Βασίλειο του Πατέρα, στη Θέωση.

Την ελεύθερη βούλησή μας, αυτό το δώρο που μας έχει δώσει ο Θεός, δεν το παραβιάζουν οι Διδάσκαλοι ούτε ακόμα και ο ίδιος ο Θε-άνθρωπος. Θα ήταν πανεύκολο για τον Ιησού με ένα νεύμα Του να κάνει όλους τους ανθρώπους Χριστιανούς. Θα μπορούσε ακόμα να κατέβει από το Σταυρό ή τον ίδιο το Σταυρό αντί να τον κουβαλάει, να τον βάλει να προχωράει μόνος του, και τότε όλοι οι Εβραίοι εντυπωσιασμένοι από το θαύμα θα έπεφταν κάτω και θα Τον προσκυνούσαν, αντί να Τον οδηγήσουν στο Γολγοθά και να Τον σταυρώσουν. Ο Ιησούς ήταν Υιός Θεού και του είχε δοθεί **«Πάσα δύναμη»**. Η δύναμη του **«Δεσμείν και λύειν»** μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία. Θα μπορούσε να κάνει ό,τι θέλει, αλλά όπωσδήποτε δε θα άλλαζε κάτι το θεσμοθετημένο από τον Ίδιο τον Πατέρα, όπως είναι η ελεύθερη βούληση του ανθρώπου. Γι’ αυτό έλεγε ο Ιησούς: **«...Όχι το θέλημά μου αλλά το Θέλημα του πέμψαντός με Πατρός...»** και ακόμα **«...Δεν ήλθον λύσε, αλλά πληρώσε...»**.

Όμως, το Θείο Σχέδιο προβλέπει, ώστε ο άνθρωπος να μη χρειάζεται

να πεισθεί από θαύματα, για να ακολουθήσει το Πνευματικό Μονοπάτι, αλλά όταν κάποτε το αποφασίσει, αυτό να γίνει με την ελεύθερή του βούληση.

Πολλοί θεωρούν ότι ο Ιησούς έκανε θαύματα, για να πείσει τον κόσμο να τον ακολουθήσει. Αυτό *είναι λάθος* που, δυστυχώς, συνεχίζει να διδάσκεται ακόμα και σε πολλές ιερατικές σχολές.

Τα θαύματά Του ο Ιησούς δεν τα έκανε για το «*Θεαθήναι*», για να εντυπωσιάσει δηλαδή, αλλά με άλλο σκοπό: «*Ίνα οίδωσι και πιστεύσωσι οι μαθηταί αυτού*». Ο Ίδιος μετά από όλα τα θαύματά Του, διαβάζουμε στη Βίβλο να λέει σταθερά σε όλους τους θεραπευμένους ασθενείς: «*Η πίστη σου σε έσωσε*». Και όταν ένας Θεάνθρωπος λέει κάτι, αυτό το εννοεί. Δεν είναι δυνατό να λέει ούτε ψέματα ούτε μισές αλήθειες. Η πίστη που ενέπνεε με την παρουσία, την ακτινοβολία Του, τη διδασκαλία και το παράδειγμά Του, έδινε τη δύναμη στους ασθενείς να πιστέψουν σ' Αυτόν και οι ίδιοι να ενεργοποιήσουν το Νόμο της Θείας Χάρης. Ο νόμος αυτός κατίσχυε του Νόμου του Κάρμα, που τους είχε καθορίσει να υποφέρουν την ασθένειά τους. Η πίστη και η προσευχή των ανθρώπων μπορεί να κάνει όλα τα αδύνατα δυνατά, όλες τις εποχές και κάτω από όλες τις συνθήκες. Αυτό μας δίδαξαν όλοι οι Άγιοι μέσα στη μακραίωνη ιστορία της ανθρωπότητας.

Γ. Η αποστολή και συνεχής παρουσία του Θεανθρώπου πάνω στη γη, μέχρι να οδηγήσει όλους τους ανθρώπους στη Θέωση, είναι το τρίτο μεγάλο Δώρο του Θεού στον άνθρωπο:

Πριν από μερικές δεκάδες χρόνια, αρχικά στην Αφρική και αργότερα στην Ευρώπη, ανακαλύφθηκαν μέσα σε πετρώματα διατηρημένα οστά, που με τη μέθοδο του ραδιενεργού άνθρακα -14 και τη μέθοδο της οπτικής θερμοανταύγειας, βρέθηκε ότι ανήκουν σε όντα που έζησαν πριν από εκατοντάδες χιλιάδες και εκατομμύρια χρόνια. Παρέμενε όμως αδιευκρίνιστο αν τα οστά αυτά ανήκαν σε ανθρώπους, σε ανθρωπίδες ή ανθρωποειδή. Τα τελευταία όμως χρόνια με την αποκωδικοποίηση του ανθρώπινου γονιδιώματος (DNA) διαπιστώθηκε χωρίς καμία αμφιβολία ότι τα οστά αυτά ανήκαν σε ανθρώπους που έζησαν εκείνες τις εποχές. Έτσι, η σύγχρονη επιστήμη επιβεβαιώνει τους Ανατολικούς μύστες και πνευματικούς Διδασκάλους ότι ο άνθρωπος δεν έχει παρουσία πάνω στη γη μόνο 6.000 ή 10.000 χρόνια, όπως αναφέρεται

στη θρησκευτική Εβραϊκή παράδοση, αλλά άνθρωποι και πολιτισμοί υπήρξαν πάνω σε αυτή τη γη που πατάμε εδώ και εκατομμύρια χρόνια.

Εάν λοιπόν ο άνθρωπος, χωρίς να έχουμε καμία αμφιβολία σήμερα, βρίσκεται εκατομμύρια χρόνια πάνω στη γη, είναι δυνατόν ένας δίκαιος και φιλεύσπλαχνος Θεός Πατέρας να έστειλε τον Υιό Του μόλις πριν από 2000 χρόνια, για να διδάξει για 2 1/2 μόνο χρόνια μια χούφτα Εβραίους, που στο τέλος τον σταύρωσαν και να άφησε στη δυστυχία, την απελπισία, την άγνοια και την κακομοιριά τους, τα τρισεκατομμύρια των ανθρώπων που έζησαν και πιθανώς θα ζήσουν πάνω σε αυτή τη γη;

Όλοι οι μεγάλοι Διδάσκαλοι όπως και ο πιο αγαπημένος μαθητής του Ιησού, ο Ιωάννης, βεβαιώνουν ότι μπορεί ο άνθρωπος “Ιησούς” να μην υπάρχει πια πάνω στη γη, όμως η Θεία φύση του Ιησού, ο “Χριστός”, βρισκόταν, βρίσκεται και θα βρίσκεται πάντοτε πάνω στη γη, **«μέχρι τη συντέλεια του κόσμου»**, όπως αναφέρεται στο Ευαγγέλιο, δηλαδή μέχρι που όλες οι ψυχές να φθάσουν στη Θέωση. **«... εγώ είμαι μεθ’ υμῶν πάσας τας ημέρας και μέχρι της συντελείας του αιώνος...»** (Ματθ κη:29)

Η Θεάνθρωπος ή Χριστή Δύναμη, αυτό που λέμε Χριστός, είναι ένας και μοναδικός και ενσαρκώνεται κάθε εποχή στο φθαρτό σώμα ενός ανθρώπινου πόλου. Αυτός ο Μονογενής Υιός, η Χριστή Δύναμη, υπήρχε πριν χιλιάδες χιλιάδων ετών και θα εξακολουθεί να υπάρχει, όσο υπάρχουν άνθρωποι πάνω στη γη, για να ολοκληρωθεί το Θείο Σχέδιο, όπως έχει προγραμματιστεί από τον Πατέρα.

Ας εξετάσουμε όμως αναλυτικότερα το θέμα της διαρκούς παρουσίας του Υιού ανάμεσά μας, σύμφωνα με τις δικές μας Χριστιανικές παραδόσεις κι ακόμα, γιατί μέσα στα Ευαγγέλια ο Ιησούς: αλλού αναφέρεται ως “υιός του ανθρώπου” και αλλού ως “Υιός του Θεού”.

Όπως διδάσκουν οι μεγάλοι πνευματικοί Διδασκάλοι της Ανατολής αλλά και οι μέγιστοι των Χριστιανών Πατέρων της εκκλησίας, όπως ο Άγιος Αυγουστίνος, ο μέγιστος Πατέρας της Δυτικής Χριστιανικής εκκλησίας, καθώς και ο Ωριγένης, ο μέγιστος της Ανατολικής Χριστιανικής εκκλησίας, ο Μονογενής Υιός του Θεού, ο **Χριστός**, είναι η Θεία φύση του Θεανθρώπου που υπήρξε όλες τις εποχές, υπάρχει και θα υπάρχει μέχρι τη συντέλεια του κόσμου, σε αντίθεση με τον **Ιησού** ο οποίος είναι η Υλική και ανθρώπινη φύση του Θεανθρώπου, που κάπο-

τε γεννήθηκε, διδάχθηκε, δίδαξε και τελικά σταυρώθηκε.

Για την αιώνια ύπαρξη ενός Χριστού πάνω στη γη και για τη διδασκαλία Του μας μιλάει ο Άγιος Αυγουστίνος σε ένα χειρόγραφο του, στον “Εκκλησιαστή”, που βρίσκεται σήμερα στο Βατικανό και λέει:

«.....Αυτό που ονομάζουμε Χριστιανική θρησκεία, (θρησκεία του Χριστού), υπήρχε από τα πολύ αρχαία χρόνια και ποτέ δεν έπαυε να υπάρχει. Υπήρχε από τότε που εμφανίστηκε το ανθρώπινο γένος, μέχρι τις μέρες που ο Χριστός ενσαρκώθηκε ως Ιησούς και η αληθινή θρησκεία που ήδη υπήρχε, άρχισε να ονομάζεται Χριστιανισμός. Αυτός ο Χριστός που προϋπήρχε, θα εξακολουθεί να υπάρχει πάντοτε πάνω στη γη, ακόμα κι όταν αυτό που σήμερα ονομάζουμε Χριστιανισμό ίσως να έχει λάβει άλλα ονόματα.....». (Επιστ.-Βιβλ.1,III,3)

Στην *ανθρώπινη φύση* του Θεανθρώπου, τον “Ιησού”, αναφέρεται κι ο Ιωάννης στο πιο κάτω εδάφιο, που λέει:

«... Εκείνον τον οποίον έγραψεν ο Μωυσής και οι προφήται, ευρήκαμεν άνθρωπον, Ιησούν λεγόμενον, τον υιόν του Ιωσήφ, τον από Ναζαρέτ..» (Ιωαν.:45)

Στη *Θεϊκή του φύση*, στο “Χριστό”, αναφέρεται, όταν λέει:

«...Λέγει προς τον αδελφόν αυτού Σίμονα. Ευρήκαμε τον Μεσσίαν, το οποίον μεθερμηνευόμενον είναι ο Χριστός...» (Ιωαν. α: 41)

«...Ταύτα εγράφησαν, δια να πιστεύσωσι ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού... » (Ιωαν. κ:51)

Επίσης, λέει ο Ματθαίος:

«...Τι σας φαίνεται περί του Χριστού, τίνος υιός είναι; Λέγουσι προς αυτόν, του Δαβίδ...» (Ματθ. κβ 41-42)

Ο Ιησούς ως άνθρωπος ήταν υιός του Ιωσήφ και της Μαρίας, ως Χριστός όμως, ως Θεάνθρωπος, ήταν γραμμένο από τους προφήτες ότι θα ήταν γόνος που θα προερχόταν από τη φυλή του Δαβίδ.

Ο πολύς κόσμος τα χρόνια εκείνα δεν μπορούσε να καταλάβει τη διττή φύση του Θεανθρώπου και αυτό φαίνεται από αυτό που γράφει ο Ιωάννης:

«... Άλλοι έλεγαν ούτος είναι προφήτης, άλλοι έλεγαν ούτος είναι ο Χριστός, άλλοι ότι (σύμφωνα με τους προφήτες) ο Χριστός θα κατάρχεται από τη Γαλιλαία. Σχίσμα λοιπόν έγινε μεταξύ του όχλου δι' Αυτόν...» (Ιωα. Ζ: 40)

Αλλά και ο Ιησούς δεν αποκάλυπτε στον κόσμο ότι ο ίδιος είναι ο Χριστός και αυτό το βλέπουμε από τα πιο κάτω εδάφια:

«... Και επιτιμών ταύτα δεν άφηγε να λαλώσι, επειδή εγνώριζον ότι αυτός είναι ο Χριστός...» (Λουκ. δ:41)

«... Και παρήγγειλεν αυστηρώς στους μαθητές αυτού, λέγων να μη λέγουσι εις μηδένα περι αυτού, ότι είναι ο Χριστός...» (Μαρκ. η:30)

«... Τότε παρήγγειλεν εις τους μαθητές του να μη είπωσι προς μηδένα ότι αυτός, (ο Ιησούς) είναι ο Χριστός...» (Ματθ. ιστ:20)

Ο Ιησούς, ο υιός του ανθρώπου, μάς λένε οι μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι, γεννήθηκε, εργάστηκε, διδάχθηκε, δίδαξε και σταυρώθηκε από τους Εβραίους.

Ο Χριστός, όμως, ο Υιός του Θεού βρισκόταν, βρίσκεται και θα βρίσκεται πάντοτε επάνω στη γη, κι αυτό αποτελεί τη μέγιστη ευεργεσία του Θεού προς τον άνθρωπο.

Για αυτή την αθάνατη Θεϊκή του φύση και για την αιώνια παρουσία του Υιού πάνω στη γη, διαβάζουμε τα λόγια τού ίδιου του Ιησού που αποτεινόμενους στους Εβραίους τούς λέει:

«... Ο Αβραάμ, ο πατήρ σας, είχεν αγαλλίασιν να ίδη την ημέραν την εμήν και είδε και εχάρη... τότε είπον προς αυτόν οι Ιουδαίοι: πενήτηκοντα έτη δεν έχεις έτι και είδες τον Αβραάμ; είπεν προς αυτούς ο Ιησούς: Αληθώς σας λέγω πριν γίνει ο Αβραάμ εγώ είμαι...» (Ιωαν. η:52-58)

Και για τη συνεχή παρουσία της Θεϊκής Του φύσης πάνω στη γη μας, όπως ήδη αναφέρθηκε πιο πάνω, μας λέει ο Ίδιος:

«... Εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας μέχρι της συντελείας του αιώνος...» (Ματθ κη:20)

Ο Ρόλος και η Αποστολή του Θεανθρώπου

Είναι γνωστό και απόλυτα παραδεκτό ότι η Χριστιανική θεολογία δανείστηκε και ενωμάτωσε πολλά στοιχεία από προϋπάρχουσες θρησκείες, όπως για παράδειγμα: Από την Εβραϊκή θρησκεία περιέλαβε ολόκληρη την Παλαιά Διαθήκη, από την Αρχαιοελληνική Μυστηριακή θρησκεία, χρησιμοποίησε μυστικιστικές έννοιες, όπως ο “Λόγος” η “Θέωση”, ο “Διαλογισμός” αλλά και από άλλες παλαιότερες θρησκείες δέχθηκε στοιχεία, όπως η έννοια της άωμου σύλληψης της παρθένου, η μετά τρεις ημέρες ανάσταση εκ νεκρών, η έννοια του θεανθρώπου, της Τριάδος κλπ.

Συμπεριέλαβε ακόμα και διάφορα τυπικά, ιεροτελεστίες και δραστηριότητες που πολλές φορές έχουν τις ρίζες τους σε ειδωλολατρικές εποχές, όπως τα τάματα, τα θυμιάματα, τα προσκυνήματα οστών, οι αγιοποιήσεις ατόμων, η μεταθανάτια απόδοση τιμών σε ανώτερους λειτουργούς της εκκλησίας, η ένδυση με πολυτελείς άμφια και ακριβές Πατερικές ράβδους, το χειροφίλημα, το προσκύνημα εικόνων και αγαλμάτων και άλλα στοιχεία που δεν έχουν καμία σχέση με την Αγάπη, το γλυκό μήνυμα του Ιησού.

Ακόμα, υπάρχουν και έννοιες στη Χριστιανική θεολογία που δεν αποτελούν μέρος της διδασκαλίας του Ιησού, ούτε αναφέρονται σε κανένα σημείο των Ευαγγελίων και των Πράξεων των Αποστόλων. Εμφανίζονται όμως σε Πατερικά κείμενα, ύστερα από πολλά χρόνια ή και αιώνες μετά τη Σταύρωση και αποτελούν μέχρι σήμερα μέρος των τυπικών της θρησκείας. Σαν παράδειγμα, η λατρεία της θεομήτορος που καθιερώθηκε 3-4 αιώνες μετά τη Σταύρωση, ακόμα η καθιέρωση εορτολογίου, το κτίσιμο ναών, μοναστηριών και άλλων τόπων λατρείας κλπ. Όλα αυτά είναι στοιχεία που καθιερώθηκαν αρχικά από παλαιότερες θρησκείες και είναι άσχετα με την Χριστική διδασκαλία και γι' αυτό συχνά υπήρξαν αφορμή δημιουργίας αιρέσεων, όπως αυτές των Γνωστικών, των Βαγόμελων κλπ.

Πολλά από τα πιο πάνω στοιχεία καθιερώθηκαν, γιατί κρίθηκαν από τα ιερατεία ως αναγκαία και έχουν κυρίως σκοπό να υπενθυμίζουν στους πιστούς τις ανώτερες αξίες της ζωής και να τους συντονίζουν με τη θεότητα.

Ένα παράδειγμα μιας έννοιας που προϋπήρχε της προ του Ιησού εποχής είναι και η έννοια του “Θεανθρώπου”, που αναφέρεται από αρχαιοέλληνες μυστικούς, αλλά ήταν αποδεκτή και από τους Ανατολικούς μύστες και Διδασκάλους, ήδη από την εποχή των αρχαίων Ρίσις που έζησαν στη βόρεια Ινδία 1000 – 3.000 χρόνια π. Χ.

Τον Θεάνθρωπο ή Τέλειο Διδάσκαλο, οι Ρίσις και οι μετέπειτα Βραχμάνοι μύστες, τον αποκαλούσαν “guru”. Η έννοια του guru είναι μία και χαρακτηριστική, που όμως με την πάροδο του χρόνου έχασε την πραγματική της σημασία και στις ημέρες μας, κυρίως στη Δύση, έχει μια κατώτερη σημασία.

Στο σχολείο μάθαμε πως ο Θεάνθρωπος Ιησούς είχε δύο φύσεις, μία ανθρώπινη και μία Θεϊκή. Ήταν ένας Τέλειος άνθρωπος μέσα από τον οποίο λειτουργούσε η Θεϊκή Δύναμη και αυτό, γιατί μόνο άνθρωπος μπορεί να διδάξει τον άνθρωπο και να του γνωρίσει το Θέλημα του Πατέρα.

Ο Ιησούς είχε και δύο ειδών διδασκαλίες. Τη μία διδασκαλία την έδινε ως άνθρωπος σε ανθρώπους και είναι η λεγόμενη εξωτερική Διδασκαλία, με παραβολές και προσομοιώσεις. Αυτήν που ονόμαζε **«Διδασκαλία στους όχλους»**. Είχε όμως και μια άλλη διδασκαλία, την **«Εσωτερική” ή “Μυστικιστική»**, που έδωσε στους λίγους και εκλεκτούς βαπτισμένους (*μνημένους*) μαθητές του, αυτούς για τους οποίους διαβάζουμε στις Γραφές πως **«και οι τρίχες του κεφαλιού τους ήταν μετρημένες»**.

Για αυτή την “Εσωτερική” διδασκαλία, ο Ιησούς λέει στους βαπτισμένους μαθητές Του:

«...Εις εσάς εδόθη να γνωρίσετε τα μυστήρια της Βασιλείας των Ουρανών, εις δε τους άλλους, τους έξω, δεν εδόθη...» (Ματθ. ιγ:11)

«... Εις εσάς εδόθη να γνωρίσετε τα μυστήρια της Βασιλείας του Θεού, εις δε τους λοιπούς δια παραβολών...» (Λουκ. η:10)

Συγκεκριμένα για την Εσωτερική διδασκαλία και σύμφωνα με όλες τις θρησκείες και όλες τις φιλοσοφίες, η Θέωση είναι το ιδανικό και ο τελικός στόχος και σκοπός της ανθρωπίνης ύπαρξης πάνω στη γη. Γι’αυτή αναφέρει ο Ιωάννης τα λόγια του Ιησού και μας λέει πως η Θέωση, μόνο με την καθοδήγηση του Υιού μπορεί να επιτευχθεί.

«... Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι' εμού. Εάν γνωρίσετε εμένα, και τον Πατέρα μου θέλετε γνωρίσει...» (Ιωαν 1δ:6-7)

«... Πάντα παρεδόθησαν εις εμένα από τον Πατέρα μου και ουδείς γνωρίζει τον Υιό παρά μόνον ο Πατέρας, ουδέ τον Πατέρα γνωρίζει κανείς, παρά μόνον ο Υιός κι εκείνος στον οποίο ο Υιός θελήσει να αποκαλύψει τον Πατέρα...» (Ματθ. 1α: 27)

Έτσι, γίνεται πρόδηλο γιατί υπάρχει ανάγκη η Χριστή ή Θεάνθρωπος Δύναμη να βρίσκεται πάντοτε πάνω στη γη, όλες τις εποχές, πριν, τώρα και μετά, **«μέχρι τη συντέλεια του αιώνα».** Για να πραγματοποιηθεί το **Θείο Σχέδιο.**

Οι αμέσως πιο πάνω παράγραφοι, σε συνδυασμό με τα λόγια του Ιησού στην Κοιλιάδα των Κέδρων, που απευθυνόμενος στον Πατέρα του, λέει: **«Το έργο που μου έδωσες εγώ το τελείωσα»**, είναι ενδεικτικά πως ο Ιησούς με τη φυσική του μορφή, το έργο που του ανέθεσε ο Πατέρας το τελείωσε, αλλά ως Χριστός με τη Θεϊκή του φύση, βρισκόταν, βρίσκεται και θα βρίσκεται πάνω στη γη, όσο υπάρχουν άνθρωποι για να τους οδηγήει στη Θέωση.

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης μας βεβαιώνει πως για να φθάσει κανείς στα πόδια του Θεανθρώπου, είναι ζήτημα Θείας Χάρης:

«... Ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ, εάν πρώτον δεν ελκύσει αυτόν ο Πατήρ ο πέμψας με ...» (Ιωαν στ:44)

«... Ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ, εάν δεν είναι δεδομένον υπό του Πατρός μου...» (Ιωαν στ:65) που σημαίνει αν δεν έχει τη Χάρη Του.

Ποια είναι όμως η Αποστολή του Θεανθρώπου; Οι μεγάλοι μύστες και Διδάσκαλοι μας βεβαιώνουν ότι η Αποστολή του Θεανθρώπου πάνω στη γη είναι μία:

Να οδηγήσει, τις καθορισμένες από τον Πατέρα ψυχές που Του έχουν δοθεί και που έχουν λάβει τη Θεία Χάρη, εις το να αρχίσουν και να ολοκληρώσουν το πνευματικό τους ταξίδι πίσω στη Βασιλεία των Ουρανών (να επιτύχουν τη Θέωση).

«...Ουδείς παρά μόνον ο Υιός γνωρίζει τον Πατέρα κι εκείνος στον οποίο ο Υιός θα θελήσει να Τον αποκαλύψει...» (Ματθ. 1α:27)

«...Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα εμμή δι' εμού...» (Ιωαν. ιδ:6)

Χαρακτηριστικά είναι τα λόγια του Ιησού στην Κοιλιάδα των Κέδρων που μιλώντας για τους **μαθητές Του** και μόνο για αυτούς, όπως μας τα μεταφέρει ο Ιωάννης, λέει:

«... Εγώ περί αυτών παρακαλώ, δεν παρακαλώ περί του κόσμου, αλλά περί εκείνων τους οποίους Εσύ μου έδωσες (τους μαθητές του)...» (Ιωαν. κζ:9)

Ο Θεάνθρωπος είναι ο μόνος ικανός και εντεταλμένος να οδηγήσει τις ψυχές πρώτα πάνω από τους τρεις κόσμους, ώστε αυτές να αποκτήσουν **Σωτηρία**, αργότερα πάνω από το Υπεραιτιατό Επίπεδο, ώστε να αποκτήσουν **Αυτογνωσία** (με τη μυστικιστική έννοια της λέξης) και τελικά μέχρι το Sach Khand, την περιοχή του Καθαρού Πνεύματος, όπου οι ψυχές ενώνονται με τη Θεϊκή Ουσία και αποκτούν τη **Θέωση**.

Ως άνθρωπος, ο Διδάσκαλος (με την ανθρώπινη φύση και τη μορφή του Θεανθρώπου) **μυεί** το μαθητή και του υποδεικνύει τις βασικές αρχές του μυστικισμού, ενώ συγχρόνως του **ζητάει** να αναπτύξει τις θείες αρετές, ως προϋπόθεση για την πνευματική του πρόοδο. Ακόμα του ζητάει να προσφέρει ανιδιοτελή υπηρεσία όχι μόνο στον συνάνθρωπό του αλλά και στα ζώα και σε όλη τη Δημιουργία. Του **υποδεικνύει** ακόμα μια μέθοδο διαλογισμού στο Θείο Φως και τη Μουσική των Σφαιρών, με την οποία μέθοδο μπορεί ο μαθητής να έρθει σε Εσωτερική επαφή μαζί Του. Τότε, ο Διδάσκαλος εμφανίζεται στην Αστρική Του μορφή** ως “Παράκλητος” (*Guru Dev - Σανσκριτικά*) και ο μαθητής πάντα μέσα από το διαλογισμό, με τον Αστρικό του νου, θα πάρει την Εσωτερική Διδασκαλία και τις οδηγίες για περαιτέρω πνευματική πρόοδο, προκειμένου να υπερβεί τους τρεις κατώτερους κόσμους και να αποκτήσει “**Σωτηρία**”.

** «...Εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπον προς εσάς...» (Ιωα.ιδ:26)

Έτσι, λοιπόν, ο μαθητής του Θεανθρώπου της κάθε εποχής, δέχεται από Αυτόν δύο ειδών διδασκαλίες. Αρχικά ως άνθρωπος προς άνθρωπο την Εξωτερική διδασκαλία και αργότερα, μετά τη μύησή του, την Εσωτερική διδασκαλία. Αυτό θα συμβεί αργά ή γρήγορα μέσα στους

αιώνες, με όλους τους ανθρώπους, γιατί είμαστε όλοι παιδιά του ίδιου Πατέρα και έχουμε ένα κοινό πεπρωμένο, τη Θέωση της ψυχής μας.

Όταν κατά τη διάρκεια της μαθητείας του ο άνθρωπος (*η ψυχή του*) υπερβεί τους τρεις κόσμους, τότε ο Θεάνθρωπος στη Θεϊκή του μορφή (*Sat Guru Σανσκριτικά*) θα τον οδηγήσει μέσα από τα ανώτατα πνευματικά πεδία, αρχικά πάνω από την Υπεραιτιατή Περιοχή, όπου θα αποκτήσει **“Αυτογνωσία”** και στη συνέχεια θα τον οδηγήσει και θα τον εναποθέσει στην Αγκαλιά του Θείου Πατέρα, γεγονός που από τους μεγάλους αρχαιοέλληνες μύστες ονομάστηκε **“Θέωση”**.

Μόνον ο Υιός που έχει τη δύναμη του «δεσμείν και λύειν» μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία, είναι ικανός και εντεταλμένος να οδηγήσει μέσα στους αιώνες όλες τις ψυχές, με τη Χάρη του Πατέρα πάντοτε, στη Θέωση. Ο άνθρωπος μόνος του ή ακόμα και με τη βοήθεια διαφόρων πνευματικών δασκάλων σπάνια θα μπορέσει να υπερβεί ακόμα και το πρώτο, το Αστρικό Επίπεδο. Μόνο ο Θεάνθρωπος ή Τέλειος Διδάσκαλος, μέσα στις χιλιάδες των ετών που πέρασαν και που θα έρθουν, είναι και θα είναι **«Η οδός και η αλήθεια και η ζωή»**. (*Ιωαν ιδ:5*)

Στις μυστικιστικές παραδόσεις αναφέρεται πως μόνον ο μαθητής που μυείται από ένα Θεάνθρωπο, με τις πνευματικές του ασκήσεις (*διαλογισμό*) και με την ανάπτυξη των θείων αρετών, μπορεί να φθάσει τη Θέωση και πως αυτό μπορεί να συμβεί ακόμα και σε αυτή τη συγκεκριμένη του ενσάρκωση, όπως βεβαίωσε τους (*μνημένους = βαπτισμένους*) μαθητές του ο Ιησούς. (*Μαθ. ιστ:28*)

Σχετικά, διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, πως ο Ιησούς είπε σε μαθητές Του πως ορισμένοι από αυτούς θα έφθαναν πριν το φυσικό τους θάνατο, σε εκείνη τη συγκεκριμένη τους ζωή, στη Θέωση.

«...Είναι δε τινές των εδώ ισταμένων, οίτινες δεν θέλουσι γνωρίσει θάνατο, πρωτού οίδωσι την Βασιλεία των Ουρανών» (*Μαθ ιστ:28*) (*Μαρκος Θ:1*)

Εάν όμως, όπως συνήθως συμβαίνει, ένας μαθητής Τέλειου Διδασκάλου δε φθάσει στη Θέωση κατά τη διάρκεια αυτής του της ζωής, είναι βέβαιο ότι δε θα χρειαστεί να επανενσαρκωθεί σε ένα νέο ανθρωπινό σώμα περισσότερο από άλλες τρεις φορές. Αυτό συμβαίνει, καθώς η Διδάσκαλος Δύναμη δημιουργεί τις κατάλληλες προϋποθέσεις και

συνθήκες, για να βοηθήσει το μαθητή στις επόμενες του ενσαρκώσεις.

Αυτό βέβαια θα ισχύσει κάποτε για όλους τους ανθρώπους, όλων των εποχών, καθώς ο Πατέρας Θεός αγαπάει όλα τα παιδιά του το ίδιο και δεν κάνει διακρίσεις.

Και τώρα γεννιέται το πολύ μεγάλο ερώτημα: Πώς μπορεί ο άνθρωπος στη συγκεκριμένη του ενσάρκωση να έλξει τη Θεία Χάρη, ώστε να γνωρίσει τον Θεάνθρωπο της εποχής του κι εκείνος να τον οδηγήσει στη Θέωση και ακόμα ποιος είναι ο Θεάνθρωπος στις μέρες μας;

Αυτή η ερώτηση γινόταν και γίνεται από εμάς τους αναζητητές, όλες τις εποχές. Η Απάντηση έχει δοθεί εδώ και χιλιάδες χρόνια από όλους τους μεγάλους Διδασκάλους της ανθρωπότητας. Η απάντηση είναι στερεότυπη. Μας λένε ότι το να συναντήσουμε το Θεάνθρωπο της εποχής μας είναι ζήτημα Θείας Χάρης και πως, για να την εξασφαλίσουμε, χρειάζονται δύο πράγματα. Μας λένε:

α) ***«Προσπαθήστε να αναπτύξετε τις θείες αρετές»***, δηλαδή να γίνετε καλοί άνθρωποι, που σημαίνει αν είστε Χριστιανοί, να γίνετε καλοί Χριστιανοί. Αν είστε Μουσουλμάνοι, να γίνετε καλοί Μουσουλμάνοι. Αν είστε Βουδιστές, καλοί Βουδιστές κλπ. Κι ακόμα:

β) ***«Προσεύχεστε και ζητάτε τη Χάρη του Κυρίου να σας φέρει κοντά Του»***.

Στην Ανατολή λένε ότι στην ειλικρινή προσευχή των ανθρώπων που ζητάνε να Τον γνωρίσουν, ο Θεός είναι πολύ ευήκοος και ακόμα ότι ο Θεός ακούει καλύτερα τη ασθενή φωνή του μυρμηγκιού που όμως βγαίνει από τα βάθη της καρδιάς του, παρά τη δυνατή κλαγγή του ελέφαντα. Ακούει καλύτερα τη φωνή ενός απλού μαθητή που φλέγεται από αγάπη γι' Αυτόν, παρά τις “προσευχές” εκατοντάδων δεσποτάδων και χιλιάδων καρδινάλιων.

Ο Εσωτερικός Διδάσκαλος ή ο “Παράκλητος” του Ευαγγελίου

Ετυμολογικά, “Παράκλητος” είναι αυτός που εμφανίζεται στον άνθρωπο μετά από παράκληση, προσευχή, εσωστροφή και διαλογισμό. Σύμφωνα με τους μεγάλους μύστες και πνευματικούς Διδασκάλους, ο Παράκλητος της Καινής Διαθήκης είναι ο Θεάνθρωπος της κάθε εποχής στην Αστρική του μορφή. Είναι η μορφή του Υιού, όπως εμφανίζεται στο μαθητή εσωτερικά, κατά τη διάρκεια του διαλογισμού του. Γι’ αυτή τη μορφή του Θεανθρώπου, τον Παράκλητο, διαβάζουμε στις Γραφές:

«...Ότε επιθυμήσετε να δείτε τον Υιό του Θεού και θέλουσι σας ειπούν εδώ είναι ή εκεί είναι, μην υπάγετε. Αυτός θέλει είναι εντός υμών, ως η αστραπή η απαστράπτουσα στον ουρανό (Αστρική μορφή). Αυτός θέλει είναι ο Υιός του Θεού ...» (Λουκ ιζ:20)

Για το “πώς” εμφανίζεται ο Παράκλητος στους μαθητές του, με την Αστρική του μορφή, έχουμε μία περιγραφή από τρεις Ευαγγελιστές:

«... Και μεθ’ ημέρας εξ παραλαμβάνει ο Ιησούς τον Πέτρον και τον Ιάκωβον και τον Ιωάννην και αναβιβάζει αυτούς εις όρος υψηλό κατ’ ιδίαν μόνους και μεταμορφώθηκε εμπροσθεν αυτών. Ενώ προσήχετο, αλλοιώθηκε η όψη του προσώπου αυτού και τα ιμάτια αυτού έγιναν στιλπνά, λευκά ως χιών. Τόσο λευκά που πλύστης επί της γης δεν δύναται να λευκάνει. Και εφάνη εις αυτούς Ηλίας μετά του Μωυσέως και ήσαν συλλαλούντες μετά του Ιησού.... και νεφέλη επεσκίασεν αυτούς και ήλθε φωνή εκ της νεφέλης, λέγουσα περί του Παρακλήτου: «Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, Αυτόν ακούετε»..... και περιβλέψαντες δεν είδον πλέον ουδένα πλην τον Ιησού μεθ’ αυτών. Ενώ δε κατέβαιναν από το όρος, ο Ιησούς παράγγειλε σε αυτούς να μη διηγηθώσι εις μηδένα όσα είδον...» (Μάρκος Θ:2-9) (Λουκ. Θ:28-29)

Μετά τη Σταύρωση, ο Ιησούς παρουσιάστηκε στην Αστρική του μορφή και είπε στους μαθητές Του:

«...Δείτε τας χείρας μου και τους πόδας μου ότι αυτός εγώ είμαι. Ψηλαφίσατε με και ίδετε ότι πνεύμα είμαι, σάρκα και οστά δεν έχω. Τότε διήνοιξαν αυτών τον νουν δια να καταλάβωσι τας Γραφάς, περί του Παρακλήτου...» (Λουκάς κδ:39,45)

Τι είπε ο Ίδιος ο Ιησούς
σχετικά με την έλευση του Παράκλητου

Λίγο καιρό πριν από τα γεγονότα της σύλληψής του, ο Ιησούς μάζεψε τους μαθητές του και μεταξύ άλλων τους είπε:

«...Τας εντολάς μου φυλάζετε και εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα και θέλει σας αποστείλει τον Παράκλητο, δια να μένη μεθ' υμών πάσας υμών τας ημέρας. Αυτός είναι το Πνεύμα της αληθείας το οποίον ο κόσμος δεν δύναται να γνωρίσει, διότι δεν βλέπει αυτό, ουδέ γνωρίζει περί αυτού. Σεις όμως θέλετε γνωρίσει αυτό, διότι μένει μεθ' υμών πάσας τας ημέρας και εν υμίν θέλει είσθε.... δεν θέλω σας αφήσει ορφανούς, έρχομαι πάλι προς εσάς. Επ' ολίγον ο κόσμος δεν με βλέπει, σεις όμως θέλετε με βλέπετε να ζω εν υμίν και σεις θέλετε ζει με τον Παράκλητο εάν τας εντολάς μου φυλάζετε, θέλετε μείνει εν τη αγάπη μου...» (Ιωάν. ιδ:15-19 ιε:10)

«... Ταύτα λάλησα προς εσάς, ενώ ευρίσκομαι μεθ' υμών. Ο δε Παράκλητος, τον οποίον θέλει πέμψει ο Πατήρ μου προς εσάς, εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα τα άνωθεν περί του Πατρός και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπα προς εσάς...» (Ιωάν. ιδ:25-26)

«... Εν τη οικία του Πατρός μου είναι πολλά οικήματα (εσωτερικά πνευματικά επίπεδα)... Υπάγω να σας ετοιμάσω τόπον και πάλιν επανέρχομαι (ως Παράκλητος) και θέλω σας παραλάβει προς εμαυτόν και σας οδηγήσω, δια να έρχεστε και σεις όπου είμαι εγώ...». (Ιωαν ιδ:2-3)

Την υπόσχεσή του να είναι μαζί και διαρκώς να καθοδηγεί τους μαθητές του, με την Αστρική του μορφή ως Παράκλητος, την τηρεί ο Ιησούς και γι' αυτό προσευχόμενος στην Κοιλιάδα των Κέδρων εκλιπαρεί τον Πατέρα για τους μαθητές του, και Του λέει:

«... Πάτερ άγιε, το έργον το οποίο μου έδωκες δια να κάμω, το τελείωσα... φανέρωσα το όνομά σου εις τους ανθρώπους τους οποίους συ μου έδωσες εκ του κόσμου.... Τώρα γνώρισαν ότι πάντα όσα μου έδωσες παρά σου είναι ... εγώ περί αυτών παρακαλώ, δεν παρακαλώ περί του κόσμου, αλλά περί εκείνων τους οποίους Εσύ μου έδωσες (για τους μαθητές Του).... Πάτερ άγιε, φύλαξε αυτούς... αγία-

σε αυτούς... Πάτερ δίκαιε, εκείνους τους οποίους μου έδωκες (τους μαθητές Του) θέλω όπου είμαι εγώ να είναι και εκείνοι μετ' εμού...»
(Ιωαν. ιζ: 6-9)

Και για να επιβεβαιώσει την «ερωτική», με τη μυστικιστική έννοια του όρου, αγάπη του Διδάσκαλου για τους μαθητές του, τους λέει:

«... Μεγαλύτερη αγάπη από αυτή δεν έχει κανείς, ώστε να βάλει την ψυχή αυτού υπέρ των φίλων του. Σεις είσθε οι φίλοι μου...»
(Ιωαν. ιε:13)

Και σχετικά με την εσωτερική διδασκαλία που θα συνέχιζε να δίνει μετά τη Σταύρωσή του, με τη μορφή του ως Παράκλητος πλέον, ο Ιησούς λέει στους μαθητές του:

«...Συμφέρι εις εσάς να απέλθω εγώ, διότι αν δεν απέλθω, ο Παράκλητος δεν θέλει έλθει προς εσάς...» (Ιωαν. ιστ:7)

Στο σημείο αυτό τους λέει πως ήταν για το συμφέρον τους να φύγει από τον Υλικό κόσμο, γιατί οι μαθητές Του, που σημειωτέον δεν ήταν μόνο 12 αλλά πολύ περισσότεροι, (λέγεται πως οι στενοί μαθητές Του ήταν εβδομήντα), είχαν την προσοχή τους στην καθημερινότητα, στην εξωτερική διδασκαλία και τα θαύματα, ενώ είχε έρθει ο καιρός να πάρουν με προσευχή, εσωστροφή και διαλογισμό και την εσωτερική διδασκαλία από τον Ιησού, με τη μορφή του Παρακλήτου, ώστε να φωτιστούν και να *«...πληρωθούν πνεύματος Αγίου...»*, προκειμένου να επιτελέσουν το έργο που τους εμπιστεύτηκε στη συνέχεια ο Διδάσκαλός τους, που ήταν να δώσουν το μήνημά Του *«... Προς πάντα τα έθνη...»*.

Στη συνέχεια λέγει ο Ιησούς στους μαθητές Του:

«... Ολίγον και δεν με βλέπετε και ολίγον και θέλετε με βλέπετε...»
(Ιωαν. ιστ:19)

Τα λόγια αυτά παραξένεψαν τους μαθητές του και όπως λέει ο Ιωάννης:

«... Τότε τινές των μαθητών αυτού είπαν προς αλλήλους: Τι είναι τούτο το οποίον λέγει; ολίγον και δεν με βλέπετε και πάλιν ολίγον και θέλετε με βλέπετε; τούτο το “ολίγον” δεν ξέρουμε τι λαλεί. Εννοήσας λοιπόν ο Ιησούς, είπε προς αυτούς: «αληθώς, αληθώς σας λέγω ότι

σεις θέλετε κλάψει και θρηνήσει δι εμέ, η λύπη σας όμως θέλει μεταβληθεί εις χαρά θέλει χαρεί η καρδιά σας και την χαρά σας ουδείς δυνηθεί να αφαιρέσει από σας. Έρχεται γαρ η ώρα που δεν θέλω σας ομιλήσει πλέον δια παραβολών (όπως κάνω τώρα στο Υλικό Επίπεδο), αλλά ο Παράκλητος (Εσωτερικά στην Αστρική μου μορφή) παρρησία (με τρόπο που θα σας γίνει κατανοητός) θέλει σας αναγγείλει περί του Πατρός...» (Ιωαν. 1στ: 17-25)

Με “παρρησία” δίνεται η «Εσωτερική διδασκαλία», γιατί στο φυσικό επίπεδο με λόγια που προφέρονται με το στόμα και ακούγονται με τα αφτιά δεν μπορεί να μεταδοθούν οι μεταφυσικές πραγματικότητες και η λαμπρότητα των Εσωτερικών κόσμων και πολύ περισσότερο το μεγαλείο του Πατέρα.

Ακόμα όπως λένε οι μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι: *«Η προϋπόθεση και η μεθοδολογία, για να πάρουμε την Εσωτερική Διδασκαλία από τον Παράκλητο, είναι ο διαλογισμός»*. Γι’ αυτό, λίγο πριν φύγει ο Ιησούς από το Υλικό επίπεδο, είπε στους μαθητές του:

«...Σεις καθίσατε (σε διαλογισμό) στη πόλη της Ιερουσαλήμ εωσότου ενδυθείτε δύναμιν εξ ύψους και εγώ τότε, θέλω σας αποστείλει τον Παράκλητο, την επαγγελία του Πατρός μου...» (Λουκ. κδ:49)

Μόνον η Θεάνθρωπος Δύναμη, ο ένας και μοναδικός Χριστός, όπως εκδηλωνόταν, εκδηλώνεται και θα εξακολουθεί να εκδηλώνεται πάνω στη γη, μπορεί να οδηγήσει εμάς τους ανθρώπους (τις ψυχές μας) στον τελικό σκοπό, τη Θέωση και αυτό γίνεται μόνο μέσα από το διαλογισμό. Αυτό θα συμβεί κάποτε, με όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους, νωρίτερα ή αργότερα, πάντα με τη Θεία Χάρη και τη δική μας πνευματική εργασία. Ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις και όλοι κάποτε (οι ψυχές) θα ενωθούν μαζί Του.

ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΗ ΚΑΙ ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ

Μετεμψύχωση ή μετενσάρκωση είναι η πίστη της μετανάστευσης της ψυχής από μία ζωή σε κάποια άλλη. Στην Ευρώπη γίνεται μία εννοιολογική διάκριση ανάμεσα στους δύο όρους “μετεμψύχωση” και “μετενσάρκωση”, ενώ στην Ανατολή και γενικά μέσα στην Ανατολική μυστικιστική βιβλιογραφία δε γίνεται καμία διάκριση, καθώς όλοι οι μεγάλοι μύστες δέχονται ότι η ψυχή ενός ανθρώπου, που ο νους του τον οδήγησε να ζήσει μία βάρβαρη, βίαιη και κτηνώδη ζωή, μπορεί για ένα διάστημα να επιστρέψει σε χαμηλότερες μορφές ζωής από εκείνης του ανθρώπου. Έτσι, το ότι η ψυχή ενός ανθρώπου θα φιλοξενηθεί στην επόμενη της ενσάρκωση απαραίτητα σε ένα άλλο ανθρώπινο σώμα, δεν είναι κάτι δεδομένο.

Για τη μετενσάρκωση έχουμε πληροφορίες από τα πολύ παλιά χρόνια. Η Ινδουιστική παράδοση δέχεται ανεπιφύλακτα τη μετενσάρκωση. Ο Krishna στη Bhagavat Gita διαβάζουμε να συνομιλεί με τον Arjuna και να του λέει:

«...Και εγώ και εσύ έχουμε ενσαρκωθεί πολλές φορές. Εγώ όλες αυτές τις φορές τις γνωρίζω, εσύ όμως δεν τις γνωρίζεις. Επανενσαρκώνομαι από εποχή σε εποχή, όταν υπάρχει στον κόσμο απόκλιση από τις ηθικές αρετές και επικρατεί αδικία και ακολασία, για να καταργήσω την κακία και να επιβάλω τη δικαιοσύνη...».

Οι Βουδιστές λένε ότι το πνευματικό επίπεδο στο οποίο πρέπει να φθάσει κανείς για να γίνει Βούδας (*Αιτιατό επίπεδο*) είναι το ανώτερο δυνατό. Για να φθάσει όμως κανείς εκεί, χρειάζεται μια πολύ μεγάλη προπαρασκευή που μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από πολλές ανθρώπινες ζωές. Ακόμα οι Βουδιστές δέχονται ότι κάθε νέος Δαλάι Λάμα είναι ενσάρκωση του προηγούμενου.

Ο Ηρόδοτος, ο Πλάτων, ο Πλούταρχος και άλλοι αρχαιοέλληνες μύστες και φιλόσοφοι, λένε ότι οι Αιγύπτιοι πίστευαν ακράδαντα στο ότι μετά το θάνατο, οι ψυχές τους θα έρθουν πάλι πίσω και θεωρούσαν πως επανερχόμενοι θα χρησιμοποιούσαν πάλι τα ίδια, τα παλιά τους σώματα και γι' αυτό προσπαθούσαν να τα διατηρήσουν με τεχνητά μέσα.

Καθολική ήταν η αποδοχή της μετενσάρκωσης και μεταξύ των Χρι-

στιανών τα πρώτα μετά τη Σταύρωση χρόνια. Το ίδιο αποδεκτή αναφέρεται ότι ήταν και στη Μυθριατική θεολογία των Περσών, όπως επίσης και από αυτούς που συμμετείχαν στα Αιγυπτιακά και αργότερα στα Ελληνικά Μυστήρια, καθώς και στους μαθητές του Ερμή του Τρισμέγιστου, τον πιθανό συγγραφέα του Βιβλίου των Νεκρών.

Κατά την αρχαιοελληνική παράδοση, ο **Ορφέας ήταν ο ιδρυτής της θεολογίας στην Ελλάδα** και η διδασκαλία του δεν είχε ως βάση τις παγανιστικές διδασκαλίες των προ της εποχής του Σαμάνων, αλλά, κατά τον Ηρόδοτο, στηριζόταν στην Εσωτερική Γνώση που του απόκαλύφθηκε μετά από μακρόχρονη θητεία κοντά σε Αιγύπτιους πνευματικούς δασκάλους και μύστες. Πολλοί σύγχρονοί μας ερευνητές αλλά και πνευματικοί δάσκαλοι θεωρούν ότι η διδασκαλία του Ορφέα είχε καθαρά Ανατολικές ρίζες και ότι θα πρέπει να διδάχθηκε μεν στην Αίγυπτο, αλλά να μνησθήκε από κάποιο Διδάσκαλο που μετανάστευσε από την Ινδία ή που ο ίδιος ήταν γόνος Ινδοευρωπαϊκής φυλής και κατευθύνθηκε από την Ασία στην Ευρώπη, την προελληνική εποχή.

Ο Πρόκλος έλεγε πως όλη η θεολογία των Ελλήνων προέρχεται από την Ορφική Μυσταγωγία που είχε ως βάση της τη μύηση στα μυστήρια του υπερπέραν. Ήταν η πρώτη Ελληνική φωνή αυτή του Ορφέα που, από ό,τι γνωρίζουμε, αναφέρθηκε στη μετενσάρκωση. Τη συνέχεια αυτής της θεολογίας διακρίνουμε στις διδασκαλίες του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη, του Πυθαγόρα, του Πύρωνα, του Σωκράτη, του Πλούταρχου, των Πλατωνικών και Νεοπλατωνικών, των Πυθαγορείων και Νεοπυθαγορείων μυστικιστών.

Ακόμα και η Χριστιανική θεολογία ήταν βαθιά επηρεασμένη από τον Ελληνικό μυστικισμό και αυτό το βλέπουμε από το πλήθος των Ελληνικών όρων και εννοιών που περιέχονται στις Χριστιανικές Γραφές.

Στην Ανατολή, οι δύο όροι “μετεμψύχωση” και “μετενσάρκωση” ήδη από τα αρχαιότατα χρόνια, από την εποχή των Ρίσις, θεωρούνται συνώνυμοι. Αντίθετα στη Δύση, ο όρος “μετεμψύχωση” καθορίζει την φιλοξενία μιας ψυχής, μετά το θάνατο, μιας μορφής ύπαρξης σε κάποια άλλη μορφή ζωής, όχι όμως σε άνθρωπο. Έτσι, μπορεί να πει κανείς ότι η ψυχή ενός πουλιού μετεμψυχώθηκε στο σώμα ενός θηλαστικού. Με τον όρο “μετενσάρκωση”, στη Δύση καθορίζεται η μετά το θάνατο κάποιου ανθρώπου φιλοξενία της ψυχής του στο σώμα ενός άλλου, νέου

ανθρώπου που έρχεται στη επίγεια ζωή.

Είναι όμως τα πράγματα τόσο απλά; Όπωςδήποτε όχι, καθώς όλα τα βιβλία του κόσμου, όλες οι διδασκαλίες, όλες οι θεωρίες και όλες οι φιλοσοφίες όλων των εποχών και όλων των συγγραφέων, από τους μεγαλύτερους μύστες και αγίους έως τους μέγιστους φιλοσόφους και πνευματικούς Διδασκάλους, περιγράφουν μόνο αντανακλάσεις της πραγματικότητας, καθώς ο ανθρώπινος νους μπορεί αντιληφθεί και να εκφράσει μόνο τις πραγματικότητες του υλικού κόσμου, που νομοτελειακά υπακούουν στους φυσικούς νόμους. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να συλλάβει τους νόμους, τους κανόνες και γενικά τις πραγματικότητες του υπερπέραν και μαζί με αυτούς και τους νόμους της μετενσάρκωσης. Τα ανθρώπινα μάτια δε βλέπουν πέρα από το υπέρυθρο και το υπεριώδες φως και τα ανθρώπινα αφτιά δεν μπορούν να συλλάβουν τους υπόηχους και τους υπέρηχους.

Με τον ίδιο τρόπο κι ο ανθρώπινος (*υλικός*) νους δεν μπορεί να συλλάβει, να επεξεργαστεί και να κατανοήσει τις πραγματικότητες, τους νόμους και τους κανόνες των κατωτέρων και πολύ περισσότερο των ανωτέρων πνευματικών περιοχών, και για το λόγο αυτό, όπως προαναφέρθηκε, δεν μπορεί να γνωρίσει κανείς ακριβώς και το πώς λειτουργεί ο νόμος του Κάρμα. Αυτά που ως άνθρωποι γνωρίζουμε είναι ψήγματα και αντανακλάσεις της πραγματικότητας. Όμως, ο Φιλεϋσπλαχνος Πατέρας σε μας τους ανθρώπους έχει δώσει τη δυνατότητα να μπορούμε να διευρύνουμε τη συνειδητότητά μας και να γνωρίσουμε τους χώρους και τις πραγματικότητες του υπερπέραν μέσω του διαλογισμού. Να γίνουμε όχι μόνο σοφοί αλλά και γνώστες κάθε μεταφυσικής πραγματικότητας.

Οι μυστικιστές επιδιώκουν μίαν άμεση προσωπική επικοινωνία του ανθρώπου με το Θεό, γεγονός που οι επικεφαλής του εκάστοτε θρησκευτικού κατεστημένου θεωρούν σαν απειλή για τη θέση τους ως μοναδικοί εκπρόσωποι της Θεϊκής ενδελέχειας. Ιερείς και θεολόγοι, όντας διάκονοι των μεγάλων θρησκειών σε Ανατολή και Δύση, παρά τις μεταξύ τους διαφορές, είχαν και εξακολουθούν να έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό. Μέσα στους αιώνες, προσπαθούν με την πειθώ και με άλλα μέσα, ακόμα και με βία, να πείσουν τον κόσμο ότι μόνον αυτοί κατέχουν την αλήθεια και ότι μόνον το θρήσκευμα που αυτοί υπηρετούν μπορεί να οδηγήσει τους συνανθρώπους τους στη λύτρωση.

Αντίθετα, οι Εσωτεριστές σε όποια θρησκεία κι αν ανήκουν δέχονται **ότι η Σωτηρία και η λύτρωση είναι προσωπική υπόθεση του καθενός. Η σχέση Θεού και ανθρώπων, λένε, ότι δε χρειάζεται μεσάζοντες.** Η προσευχή, η εσωστροφή και ο διαλογισμός του κάθε ανθρώπου τον φέρνει κοντύτερα στο Θεό από ό,τι οι προσευχές, οι ευχές, οι ευλογίες, οι τελετουργίες, τα τυπικά και οι ιεροτελεστίες εκατό καρδινάλιων και διακοσίων δεσποτάδων. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ο διαλογισμός δίνει στον αναζητητή τη δυνατότητα να γνωρίσει ό,τι υπάρχει σε γη και ουρανό και ακόμα πιο πολλά. Ο άνθρωπος μπορεί να γνωρίσει τα πάντα, εκτός βέβαια από ένα: *«Το τι είναι ο Θεός στην απόλυτη Του πραγματικότητα».*

Για χιλιετίες το σύμβολο των αναγεννήσεων υπήρξε ο Φοίνικας, ένα πανέμορφο και μοναδικό μυθικό πουλί, που λέγεται ότι έζησε στην έρημο της Αραβίας για 500 έως 600 χρόνια και που, όταν γερνούσε και πέθαινε, καιγόταν και αμέσως ξαναγεννιόταν από τις στάχτες του.

Την ίδια ιστορία, κάπως διαφορετική, τη βρίσκουμε γραμμένη στο «Φυσιολόγο», το Μεσαίωνα, σε μια εποχή που προκάλεσε τη μήνη της εκκλησίας. Εκεί αναφέρεται ότι το πουλί αυτό έζησε στην Ινδία και πως πετούσε διαρκώς στον αέρα για πεντακόσια χρόνια. Μεγάλωσε τρώγοντας μπαχαρικά και κάποτε πέταξε στην Αίγυπτο και μήκε σε ένα ναό στην Ηλιούπολη, όπου και κήκε στο θυσιαστήριό του. Την άλλη μέρα ξαναγεννήθηκε, μέσα σε τρεις μέρες ενηλικιώθηκε και τότε χαιρέτισε τους ιερείς του ναού και πέταξε μακριά.

Το μύθο αυτό τον βρίσκουμε και στα πιο απομακρυσμένα μέρη του κόσμου, από την Ιρλανδία μέχρι την Τουρκία, που ονομάζουν τον Φοίνικα “Kerkes”, ενώ στην Ιαπωνία τον λένε “Kirin”.

Ο ποιητής Χαφίζ, ο μέγιστος μύστης της εποχής του, παρομοιάζει σε ποιήματά του το Φοίνικα με την ψυχή που παραμένει αιώνια στην κορυφή του δέντρου της πνευματικής ζωής.

Ο Ηρόδοτος αναφέρει το Φοίνικα σαν ιερό πουλί και σύμβολο των Αιγυπτίων με το όνομα “Benu”, ενώ σε πολλούς άλλους λαούς προσομοιάζεται η ζωή κι ο θάνατος του Φοίνικα με την εναλλαγή της ημέρας με τη νύχτα.

Στον Ινδουισμό υπάρχει ένας μύθος που λέει ότι στην αρχή ο Θεός

έφτιαξε ένα κόσμο θείο, ευτυχισμένο και ωραίο που ονομάστηκε “Χρυσή Εποχή”.

Αργότερα, ο κόσμος αυτός ασχήμυνε, βρώμισε και εκφυλίστηκε. Τότε ο θεός Shiva με τα πόδια του τον κατάστρεψε, αλλά αυτό δεν ήταν το τέλος του κόσμου, γιατί ο θεός Vishnu με ένα χαμόγελό του, τον αναγέννησε και τον ξανάφερε σε ύπαρξη.

Ένας μεγάλος μύστης, ο Maulana Rumi, που στη Μυστικιστική βιβλιογραφία αναφέρεται ως ο μέγιστος πνευματικός Διδάσκαλος της εποχής του, μας έχει αφήσει τους πιο κάτω πολύ γνωστούς στίχους του:

Πέθανα σαν ορυκτό και έγινα φυτό.

Πέθανα σαν φυτό και υψώθηκα σε ζώο.

Πέθανα σαν ζώο και έγινα άνθρωπος.

Γιατί να φοβάμαι; Μήπως ποτέ ζημιώθηκα με το θάνατο;

Όταν κατά την εξέλιξη οι ψυχές αρχίσουν να ενσαρκώνονται σε ανθρώπινα σώματα, υπάρχουν μόνο δύο δυνατότητες για παραπέρα εξέλιξη. Η μία είναι να επιδιώξουμε να επιτύχουμε το σκοπό της ζωής μας ως άνθρωποι και να γυρίσουμε στο Αιώνιό μας Σπίτι, το Sach Khand κι έτσι να αφομοιωθούμε με τη Θεία Ουσία και η άλλη είναι αυτή που εκφράζεται πολύ καθαρά μέσα στο Gurbani, την Ιερή Γραφή των Ινδουιστών: «*Να χάσουμε τη χρυσή ευκαιρία να λάβουμε λύτρωση, όταν ήδη έχουμε φθάσει στο ανώτατο σκαλοπάτι, το ανθρώπινο σώμα, και να επιστρέψουμε στον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων*»;

Αλλά και στις παραδόσεις πολλών λαών αναφέρεται ότι διάφορες προσωπικότητες θα ξαναέρθουν σε μια νέα ανθρώπινη ζωή. Ο Χιαβάθα υποσχέθηκε στο λαό του ότι θα ξαναγύριζε. Ο Βιρακόχα των Ίνκας, ο Κουετζαλκόλ των Ασδέκων και ο βασιλιάς Αρθούρος ήταν ψυχές που οι πιστοί τους πίστευαν ότι θα ξαναγυρίσουν με δόξα μέσα σε ένα νέο σώμα.

Στην Ανατολή υπάρχει η πίστη ότι τα Αβατάρ**, τα άτομα που ονομάζουν και “Θείες ενσαρκώσεις”, έρχονται και ξαναέρχονται ως κοινωνικοί αναμορφωτές και καθοδηγητές της ανθρωπότητας. Τέτοια Αβατάρ υπήρξαν ο Κρίσνα, ο Βούδας, ο Λάο Τσε, ο Μετρέγια των Βουδιστών, ο Σόσιος των Ζωροαστριστών κλπ. Στο Ισλάμ πιστεύεται ότι ένας μεγάλος Ιμάμης θα ξαναέρθει με τη δόξα του Μωάμεθ, ενώ οι

Εβραίοι περιμένουν ακόμα το Μεσσία τους, που θεωρούν ότι θα είναι μια μετενσάρκωση του Αδάμ ή του Δαβίδ.

*** Σχετικά με τα αβατάρ, βλέπε “Πνευματικοί Διδάσκαλοι της Ανθρωπότητας”. Γαβριήλ Σιμονέτου*

Ορισμένοι Χριστιανοί περιμένουν μια δεύτερη ενσάρκωση του Ιησού που θα ξαναέρθει και θα αναστήσει όλους τους πεθαμένους, φθάνει αυτοί να υπήρξαν Χριστιανοί και μάλιστα Ορθόδοξοι, ενώ άλλοι λένε ότι αυτό δεν αρκεί και ότι θα πρέπει να υπήρξαν “Ελληνορθόδοξοι”. Άλλοι πάλι ακόμα πιο ανόητοι, λένε ότι κι αυτό δεν είναι αρκετό και ότι θα πρέπει να υπήρξαν Χριστιανοί Ελληνορθόδοξοι με το “Παλιό” και άλλοι λένε με το “Νέο ημερολόγιο” !!!

Ακόμα θα πρέπει να αναφέρουμε τα λόγια του θεού Κρίσνα (αβατάρ) στην Μπαγκαβάτ Γκιτά:

«Ξαναδημιουργώ τον εαυτό μου κάθε φορά που υπάρχει αδικία και κατάπτωση του κόσμου. Ξαναενσαρκώνομαι (ως αβατάρ), προκειμένου κάθε φορά να διατηρώ τη δικαιοσύνη πάνω στη γη».

Ο θρησκευολόγος E.G. Browne στο βιβλίο του «Ιστορία της Περσίας» αναφέρει ότι οι Ισμαϊλίτες, που ήταν εσωτεριστές του Ισλάμ, δεχονταν ότι ο Κρίσνα ενσαρκώθηκε ως Βούδας και αργότερα ως Μωάμεθ. Και ακόμα οι Behais του Ιράν πιστεύουν ότι ο Ιησούς ξαναγύρισε ως ο αρχηγός τους, που ήταν ο Abdul Beha. Επίσης στο Πακιστάν, οι θρησκευόμενοι Kadyanis πιστεύουν το ίδιο για το δικό τους αρχηγό, τον Mizra Ahmed.

Οι μεγάλοι μύστες λένε πως: **«Θάνατος δεν υπάρχει με την έννοια του τέλους της ύπαρξης της ανθρώπινης ψυχής, αλλά ότι οι ψυχές ενσαρκώνονται διαρκώς σε νέα ανθρώπινα σώματα, μέχρι ο άνθρωπος με την πίστη και την ανεπίληπτη ζωή του να λάβει τη Θεία Χάρη, ώστε να βρεθεί στα Ιερά Πόδια του Θεανθρώπου της εποχής του, που θα τον οδηγήσει στο να επιτελέσει τον προορισμό του και να επιστρέψει στο Θεό».**

Οι Νεοπλατωνιστές υποστηρίζουν ότι: **«Ο άνθρωπος και όλα τα όντα προέρχονται από το Θεό και προορισμός τους είναι με τις συνεχείς ενσαρκώσεις και τις εμπειρίες που παίρνουν πάνω στη γη, να καταστούν ικανοί να επιστρέψουν στο Θεό».**

Τις ιδέες αυτές βρίσκουμε να κυριαρχούν και στο Σουφισμό των μετέπειτα αιώνων αλλά και σ' όλες τις Εσωτερικές πηγές όλων των μεγάλων θρησκειών.

Ο Νόμος του Κάρμα και η μετενσάρκωση είναι δύο θέματα άρρηκτα συνδεδεμένα μεταξύ τους που τα πολέμησε με κακία και εμπάθεια το Χριστιανικό ιερατείο μέσα στους αιώνες που πέρασαν και αυτό οφείλεται στην άγνοια και την έλλειψη πνευματικότητας, που διακρίνει τους επαγγελματίες του χώρου. Προσηλωμένοι μέσα στις φανατικές διδασκαλίες των Θεολογικών Σχολών, ιερείς και θεολόγοι, δεν μπόρεσαν ποτέ να επωφεληθούν από τις Εσωτερικές εμπειρίες των μεγάλων μυστών, αγίων και πνευματικών δασκάλων και συνεχίζουν να καταναλώνουν το χρόνο τους με άχρηστες δραστηριότητες και λογομαχίες, όπως αν το καλό το βάπτισμα γίνεται σε κολυπήθρα ή με ράντισμα και αν το παλιό ή το νέο ημερολόγιο είναι το καλό και το άλλο το κακό. Με αυτή τη νοοτροπία προκαλούν μέσα στους αιώνες έριδες, θρησκευτικές διαμάχες και πολέμους κι ακόμα δημιουργούν αιρέσεις και καλλιεργούν διάσπαση και μίσος μεταξύ των Χριστιανών.

Τους δέκα πρώτους αιώνες μετά τη Σταύρωση του Ιησού, τα ιερατεία, προκειμένου να διατηρήσουν την κυριαρχία τους, είχαν στην πολεμική φαρέτρα τους και τη μέθοδο των Οικουμενικών Συνόδων. Πολλοί, ανάμεσα στους οποίους και Πατέρες (!!) της εκκλησίας, προσκαλούσαν μία «Σύνοδο» με επιλεγμένους κάθε φορά ιεράρχες που με τις προκαθορισμένες αποφάσεις της καταδίκαιζε κάθε αντίθετη άποψη Χριστιανικής λατρείας από εκείνη που μέσα στους αιώνες το ιερατικό και θεολογικό κατεστημένο καθόριζε.

Με τις αποφάσεις που έπαιρναν οι Σύνοδοι και πολύ συχνά με τη συνδρομή Βυζαντινών αυτοκρατόρων, τους οποίους στη συνέχεια αγιοποιούσαν (*σκοτεινό παράδειγμα ο άγιος Κωνσταντίνος και η αγία Ελένη*), με κυνισμό και με κάθε είδος βίας, αφάνισαν μέσα στους αιώνες εκατομμύρια ανθρώπους, πάντα στο όνομα του Ιησού Χριστού.

Για 14 αιώνες το θέμα της μετενσάρκωσης είχε αποσιωπηθεί, γιατί το έτος 553 μ.Χ. ένα επίσημο εκκλησιαστικό συμβούλιο “αναθεμάτισε” (*καταράστηκε*) αυτούς που πίστευαν στην προϋπαρξη της ψυχής. Παρότι οι λέξεις “προϋπαρξη” και “μετενσάρκωση” δεν είναι συνώνυμες, εννοούσαν το ίδιο πράγμα, γιατί, όπως έλεγαν τότε, αν δεν υπάρχει

προϋπαρξη, δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν προηγούμενες και μετέπειτα ζωές.

Μετά από πολλούς αιώνες, Καθολικοί μελετητές που είχαν πρόσβαση στα παλαιά πρακτικά αυτής της Οικουμενικής Συνόδου, μας δίνουν ορισμένες λεπτομέρειες από αυτά και μας λένε ότι τους πρώτους μεταχριστιανικούς αιώνες έγιναν πολλά θρησκευτικά συμβούλια, κάθε φορά για να καταδικάσουν απόψεις μη αρεστές στα ιερατεία. Έτσι, κάποτε, ο Βυζαντινός αυτοκράτορας Ιουστινιανός, επηρεασμένος από Ορθόδοξα θρησκευτικά μυστικοσυμβούλια από τα οποία απαιτούσε να τον μνημονεύουν στις εκκλησίες, τάχθηκε ενάντια στις απόψεις του μέγιστου των Πατέρων της Ανατολικής Χριστιανικής εκκλησίας, του Ωριγένη, και προσκάλεσε αρχικά ένα τοπικό συμβούλιο με το οποίο, το έτος 543 μ.Χ., καταδίκασε τις απόψεις του Ωριγένη. Δέκα χρόνια αργότερα, το 553 μ.Χ., η Πέμπτη Οικουμενική Σύνοδος στην Κωνσταντινούπολη θεσμοθέτησε το «Ανάθεμα» το οποίο και χρησιμοποίησε ο Ιουστινιανός με εύσχημο τρόπο, για να θανατώσει τον Ωριγένη.

Όμως στο παρασκήνιο αποκαλύφθηκε ότι η Σύνοδος αυτή δεν ήταν Οικουμενική και πως στη Σύνοδο αυτή συμμετείχαν 165 Ορθόδοξοι επίσκοποι κι από την Καθολική εκκλησία μόνο 6 μαύροι επίσκοποι διορισμένοι στην Αφρική κι ότι δεν συμμετείχε κανένας αντιπρόσωπος του Πάπα από τη Ρώμη. Ο Πάπας Βιγκίλιος είχε μεν προσκληθεί και μάλιστα εκείνο τον καιρό βρισκόταν στην Κωνσταντινούπολη, αλλά δε συμμετείχε στη Σύνοδο, γιατί ήταν αντίθετος με τις προαποφασισμένες αποφάσεις της Βυζαντινής αυλής.

Πρόεδρος του συμβουλίου ήταν ο τότε Πατριάρχης Κωνσταντινούπολης Ευτύχιος, προκαθήμενος της Ορθόδοξης εκκλησίας, που σε αντάλλαγμα της παράτυπης επιλογής του ως Πατριάρχη, καθιέρωσε διαδικασίες, σύμφωνα με τις οποίες ο κάθε Βυζαντινός αυτοκράτορας μπορούσε να ελέγχει με τρόπο απόλυτο τον πατριαρχικό θρόνο, τον οποίο έκτοτε παζάρευε και παραχωρούσε, όπου του ήταν αρεστό και έκρινε ό,τι ήταν περισσότερο συμφέρον για τον ίδιο.

Στη συνέχεια λόγω της απουσίας του Πάπα από αυτή την Οικουμενική Σύνοδο, υπήρξε μεγάλη αντιδικία και εχθρότητα μεταξύ του Πάπα και του Ιουστινιανού που κράτησε πολλά χρόνια. Τελικά, παραβιάζοντας προϋπάρχουσες συμφωνίες, ο Ιουστινιανός “ο Παραβάτης” το

551 μ.Χ. εξέδωσε διαταγή θανάτωσης όσων δέχονταν τα «Τρία Κεφάλαια», που ήταν τα διδάγματα τριών αιρετικών ιερέων σχετικά με τη μετενσάρκωση και που ένα μέρος τους δεχόταν ως βάσιμο και ο Πάπας.

Για τις διαμαρτυρίες του ο Βιγκίλιος υπέστη τα πάνδεινα, μέχρι που απάχθηκε από τη Ρώμη, έμεινε κρατούμενος του Ιουστινιανού για ένα διάστημα και αργότερα με εύσημο τρόπο με εντολή του θανατώθηκε.

Αυτού του τύπου ήταν οι μέθοδοι που χρησιμοποιούσαν οι επαγγελματίες του χώρου, ιερείς και θεολόγοι, για να σώσουν τον κόσμο από ποιόν; Από τον διάβολο !!

ΚΑΡΜΑ ΚΑΙ ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ

Ένα ερώτημα που εμάς τους ανθρώπους μας προβληματίζει, είναι αν έχουμε ξαναζήσει σε κάποια άλλη ζωή. Άλλοτε πάλι αναρωτιόμαστε γιατί άραγε να συμβαίνουν πολλές φορές κακοτυχίες σε καλούς ανθρώπους, ενώ κακοί άνθρωποι να ευτυχούν. Ακόμα όταν βλέπουμε ένα μικρό παιδί να πεθαίνει από κάποια αρρώστια ή σε κάποιο ατύχημα, λέμε: *«Γιατί ο Θεός παίρνει αυτό το άκακο παιδί από τους γονείς του;»* Ακόμα όταν μαθαίνουμε για ένα πρόσωπο που υπήρξε καλό και βοηθούσε όλο τον κόσμο, να περνάει δύσκολες καταστάσεις, να μένει ανάπηρος ή ακόμα και να πεθαίνει, ξαναέχουμε την απορία: *«Γιατί ο φιλεύσπλαχνος Θεός αφήνει ένα τόσο καλό άνθρωπο να υποφέρει τόσο πολύ;»*

Αντίθετα, πολλές φορές συναντάμε ανθρώπους που έχουν ζήσει μια ζωή όλο κακίες και παλιανθρωπιές ή ακόμα ανθρώπους εγκληματίες και παρ' όλα αυτά να ευημερούν. Καθώς περνάει η ζωή, βλέπουμε πολλά πράγματα γύρω μας που μας κάνουν να αμφιβάλλουμε, αν υπάρχει κάποιος Θεός κι αν Αυτός είναι πραγματικά δίκαιος και Πανάγαθος, όπως ήθελαν να μας Τον παρουσιάζουν οι γονείς και οι δάσκαλοί μας.

Στις αρχαίες Ινδικές παραδόσεις αναφέρεται ότι τον καιρό του Pandavas, υπήρχε ένας μεγάλος γιόγκι, ο Dhritarashtra, που ήταν εκ γενετής τυφλός. Κάποτε ο θεός Κρίσνα τον ρώτησε: *«Έχεις γεννηθεί τυφλός. Ποια είναι η αιτία; Ποιό είναι το κάρμα με το οποίο έχεις επιβαρυνθεί, το αποτέλεσμα του οποίου ήταν να γεννηθείς τυφλός;»* Ο Dhritarashtra του απάντησε: *«Δάσκαλε, με τις γιόγκικές μου δυνάμεις και ικανότητες, γνωρίζω μέχρι 100 ζωές πίσω από αυτή που ζω τώρα, αλλά δε βρήκα καμία πράξη που θα μπορούσε να έχει σαν αποτέλεσμα την από τη γέννησή μου τυφλότητα.»*

Τότε λέγεται ότι ο θεός Κρίσνα, που ήταν ένα μεγάλο αβατάρ, τον βοήθησε να πάει λίγες ζωές ακόμα πίσω, και βρήκε ότι στην 106^η προηγούμενη γέννησή του, είχε κάνει κάτι το οποίο είχε σαν αντίδραση την τυφλότητά του. Αυτή η ιστορία δείχνει ότι πολλά γεγονότα της ζωής του ανθρώπου, μας φαίνονται ανεξήγητα και τυχαία, επειδή δεν μπορούμε σε κάθε περίπτωση να έχουμε γνώση τού πως λειτούργησε ο Καρμικός Νόμος. Είναι βέβαιο όμως πως υπάρχουν απαντήσεις σ' αυτές τις μεγάλες προκλήσεις της ζωής.

Αν μελετήσουμε τη μυστικιστική βιβλιογραφία κι ακόμα αν διαβάσουμε τις Γραφές ορισμένων θρησκειών, μέσα σ'αυτές θα βρούμε εδραιωμένη την πίστη για το Νόμο του Κάρμα και τη μετενσάρκωση.

Μία έρευνα το 1981 έδειξε ότι το 23% των Αμερικανών πιστεύουν στη μετεμψύχωση και σε μία τηλεοπτική εκπομπή του τηλεοπτικού καναλιού ALPHA στην Αθήνα, στις 12.3.2002, με θέμα τις παραθανάτιες εμπειρίες, οι ακροατές του σε ποσοστό 76% απάντησαν ότι πιστεύουν στην μετενσάρκωση.

Σήμερα πολλοί πιστοί Δυτικών θρησκευμάτων απορρίπτουν την ύπαρξη της μετενσάρκωσης, αν και επιστήμονες μελετητές της Συγκριτικής Θρησκειολογίας βρίσκουν αναφορές για το κάρμα και τη μετενσάρκωση μέσα στις Ιερές Γραφές των περισσότερων θρησκειών όλου του κόσμου.

Εδώ στη Δύση πολλοί θεωρούν ότι η μετενσάρκωση είναι μέρος της πίστης των Ινδουιστών και των Βουδιστών παραβλέποντας ότι και στη Χριστιανική Βίβλο υπάρχουν σχετικές αναφορές, τις οποίες όμως πολλοί θεολόγοι και ιερείς πολέμησαν με φανατισμό, χωρίς βέβαια να δίδουν και πειστικές απαντήσεις περί του αντιθέτου.

Σε πολλά σημεία τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη, διακρίνεται η πεποίθηση των ανθρώπων της εποχής του Ιησού για τη μετενσάρκωση. Για παράδειγμα, διαβάζουμε στην Καινή Διαθήκη ότι ο Ιησούς είπε «στους όχλους» πως ο Προφήτης Ηλίας επανενσαρκώθηκε ως Ιωάννης Βαπτιστής:

«... Αληθώς σας λέγω κι αν θέλητε να δεχθήτε τούτο, αυτός είναι ο Ηλίας όστις έμελλε να έλθη. Ο έχων ώτα δια να ακούει, ας ακούει.»
(Ματθ.Ι:115)

Σε ένα άλλο σημείο της Βίβλου υπάρχει ακόμα μία αναφορά σχετική με τη μετενσάρκωση:

«...Όταν δε ήλθεν ο Ιησούς εις τα μέρη της Καισαρείας της Φιλίππου, ηρώτα τους μαθητές αυτού, λέγων: Τίνα με λέγουσι οι άνθρωποι ότι είμαι εγώ ο Υιός του ανθρώπου; Οι δε είπον. Άλλοι μεν Ιωάννην τον Βαπτιστήν, άλλοι δε Ηλίαν και άλλοι Ιερεμίαν ή ένα των Προφητών...» (Ματθ. 16:13)

Οι περισσότερες θρησκείες διδάσκουν ότι η ψυχή είναι αθάνατη. Αν είναι έτσι, τότε πού ήταν η ψυχή μας πριν από αυτή τη ζωή; Αν δεν πιστεύουμε σε προηγούμενες ζωές, τότε θα πρέπει να πιστέψουμε ότι η ψυχή μας γεννήθηκε ταυτόχρονα με το σώμα. Όμως, λέγεται ότι οι ψυχές δημιουργήθηκαν, όταν ο Θεός έφερε σε ύπαρξη τη Θεϊκή Δημιουργία. Λέγεται ακόμα στις Γραφές ότι ο Θεός, αυτός ο Άπειρος και Ανεκδήλωτος Ωκεανός του Φωτός, της Αγάπης και της Συνειδητότητας, κάποτε «θέλησε να εκφραστεί» και αυτή Του η “επιθυμία” προκάλεσε μια δόνηση, την οποία ο Ιωάννης αναφέρει στο Ευαγγέλιό του ως “Λόγο”.

Αυτός ο Λόγος, που εκδηλώθηκε με τη μορφή του Θείου Φωτός και του Θείου Ήχου πλημμυρίζει και συντηρεί όλη τη Δημιουργία. Αυτή η δόνηση, ο “Λόγος” ή “Άγιο Πνεύμα” ή “Μουσική των Σφαιρών” των αρχαίων Ελλήνων ή “Θεός σε έκφραση” των Πατέρων της εκκλησίας ή “Φωνή της Σιγής” των Θεοσοφιστών, είναι μία έννοια που υπάρχει και αναφέρεται με διάφορα ονόματα από όλους τους μεγάλους αγίους και μύστες και σε όλες τις Ιερές Γραφές των θρησκειών. Οι Ινδουιστές τον ονομάζουν “Nad”, “Jyoti” και “Sruti”. Οι Βουδιστές μελωδικό Φως. Οι Μουσουλμάνοι “Kalma”, οι Σούφισ “Baange-Asmaani”, οι Σικιστές “Naam” και “Shabd”. Ακόμα ο Λόγος ή Άγιο Πνεύμα με τη μορφή του Θείου Ήχου και του Θείου Φωτός αναφέρεται από τους μυστικιστές ως “Ακουστικό Ρεύμα”, “Φωτεινός Ήχος”, “Αείζων Πυρ”, “Nadh”, “Srhaosa”, “Tao”, “Aoum”, “Om” κλπ.

Γι’ αυτό τον “Λόγο” ο Ιωάννης μας λέει:

«... Εν αρχή ήτο ο Λόγος και ο Λόγος ήτο παρά τω Θεώ και Θεός ήτο ο Λόγος. Ούτος εν αρχή ήτο παρά τω Θεώ. Πάντα δι’ αυτού έγινεν και χωρίς αυτού δεν έγινεν ουδέ εν το οποίον έγινεν. Εν αυτό ήτο ζωή...» κλπ.

Αυτή λοιπόν η δημιουργούσα αρχή, ο Λόγος, έφερε σε ύπαρξη όλα τα Πνευματικά και τελικά το Υλικό Επίπεδο και για τη δημιουργία του Υλικού Επίπεδου, παραβολικά βέβαια, έχουμε οι Χριστιανοί ορισμένες πληροφορίες από το βιβλίο της Γένεσης.

Από τους μεγάλους Πνευματικούς Διδασκάλους αναφέρεται ακόμα ότι ο Θεός έστειλε μέσα στη Δημιουργία Του να κατοικήσουν ψυχές που, καθώς αυτές είναι σταγόνες από τον Ίδιο, τον Ωκεανό του Φωτός,

της Αγάπης και της Συνειδητότητας, είναι της ίδιας ουσίας, ομοούσιες με Αυτόν και έχουν τις ίδιες ιδιότητες με Αυτόν.

Οι ψυχές, ανάλογα με την Πνευματική περιοχή στην οποία στάλθηκαν να κατοικήσουν, όπως ήδη έχει αναφερθεί, εφοδιάστηκαν με ένα κάλυμμα ή σώμα ή εργαλείο, φτιαγμένο από την ίδια ουσία που είναι φτιαγμένη και η αντίστοιχη Πνευματική περιοχή, για να μπορούν με τη χρήση αυτού του εργαλείου να επικοινωνούν και να εργάζονται στις αντίστοιχες περιοχές της Θεϊκής Δημιουργίας.

Στο ταξίδι της καθόδου των ψυχών προς το Υλικό επίπεδο, όταν αυτές έφθασαν στην περιοχή του Brahman, δηλαδή στους τρεις κατώτερους κόσμους (*Αιτιατό – Αστρικό – Υλικό επίπεδο*), με την πάροδο του χρόνου, **ταυτίστηκαν** με το νου που τους δόθηκε και “ξέχασαν” τη θεία τους προέλευση, ότι δηλαδή είναι μέρη του ίδιου του Θεού, σταγόνες από τον Ωκεανό της Θεότητας. Ταυτισμένες και παρασυρμένες από το νου, στον οποίο οι ίδιες οι ψυχές έδωσαν ζωή και συνειδητότητα, ταυτίστηκαν με τα ενδιαφέροντα και τις δραστηριότητες του και άρχισαν να απολαμβάνουν τις πρόσκαιρες χαρές των κατώτερων κόσμων. Οι ψυχές έχασαν τη συνειδητότητά τους σε αυτή την περίοδο του ταξιδιού τους, από την Περιοχή του Sach Khand στον Υλικό κόσμο και από τον Υλικό κόσμο στην περιοχή του Sach Khand. Τα ηνία πείρε ο νους και ο άνθρωπος άρχισε να ζει και να ενεργεί από το επίπεδο συνειδητότητας του νου του και όχι από αυτό της ψυχής του.

Ο νους σιγά σιγά **αδρανοποίησε τη συνειδητότητα των ψυχών**, και πήρε το πάνω χέρι, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να θεωρεί ότι το σώμα του δραστηριοποιείται από το νου και πως η ψυχή είναι κάτι που, αν υπάρχει, παίζει ένα δευτερεύοντα ρόλο στην ύπαρξή του. Ο άνθρωπος δεν γνωρίζει και δεν αντιλαμβάνεται ότι ο νους μπορεί να είναι ο αρχιτέκτονας κάθε κατώτερης ευχαρίστησης, αλλά ότι η κυρίως εργασία του είναι η μέσω αυτού του ίδιου του νου, επικοινωνία της ψυχής με το Φυσικό, Αστρικό και Αιτιατό κόσμο και στη συνέχεια η προετοιμασία της ψυχής για το ταξίδι της επιστροφής της στην περιοχή του καθαρού πνεύματος (*Sach Khand*).

Το εργαλείο “νους”, αρχικά ως “Κατώτερος νους”, αντί να υπηρετεί την ψυχή, τη σύρει και κατευθύνει την εξωτερική της έκφραση, που είναι η προσοχή (*βλέπε πιο κάτω: προσοχή = η εξωτερική έκφραση της*

ψυχής), στα ενδιαφέροντα, τις χαρές, τις επιθυμίες και τις απολαύσεις των τριών κατώτερων κόσμων.

Οι επιθυμίες για απολαύσεις του υλικού μας σώματος και για την ικανοποίηση του νου, που σαν νήματα υφαίνουν το Αστρικό μας περίβλημα, γίνονται αιτία να προβαίνουμε σε δραστηριότητες που σπλώνουν και φορτώνουν την ψυχή με καρμικά βάρη. Με εντυπώσεις που οφείλονται σε πράξεις, λόγια και σκέψεις που συχνά δεν είναι ηθικές και δίκαιες. Αντίθετα, επιθυμίες για πράξεις δικαίου και πράξεις που να τις χαρακτηρίζει ευσπλαχία, προσφορά και θυσία, που είναι τα συστατικά της μυστικιστικής Αγάπης, είναι σπάνιες.

Η λαγνεία, ο θυμός, η απληστία, η αλαζονεία και η προσκόλληση σε πρόσωπα, ζώα και πράγματα, οδηγούν τον άνθρωπο σε ενέργειες που διαρκώς φορτίζουν την ψυχή του με αρνητικές καρμικές εντυπώσεις οι οποίες καταχωρούνται στην καρμική αποθήκη του Αιτιατού του σώματος.

Αυτές οι εντυπώσεις κάποτε θα πρέπει να αποσβεστούν με τον Α ή Β τρόπο, (όπως θα αναφερθεί πιο κάτω), προκειμένου η ψυχή να συνεχίσει το ταξίδι της επιστροφής της στη Βασιλεία των Ουρανών.

Τελικά, με την εξέλιξή του, ο νους έχοντας πάρει μέσα από τις συνεχείς μετενσαρκώσεις στις οποίες τον υποχρεώνει ο Καρμικός Νόμος τα μαθήματά του, από “Κατώτερος”, στην αρχή, εξελίσσεται σε “Ανώτερο”, και τότε παύει να είναι εμπόδιο και αντίθετα αρχίζει να βοηθάει την ψυχή στο ταξίδι της επιστροφής της στο Βασίλειο του Πατέρα.

“Κατώτερος νους” είναι αυτός που οδηγεί σε πράξεις για εκπλήρωση των κατώτερων επιθυμιών και επιδιώξεων του Αστρικού σώματος. “Ανώτερος νους” είναι αυτός που αναπτύσσει ανώτερα συναισθήματα ευσπλαχνίας, προσφοράς και θυσίας για όλα τα πλάσματα της Δημιουργίας και ακόμη συναισθήματα αγάπης για το Θεό, ή επειδή ο Θεός είναι αόρατος και για κάτι αόρατο ο άνθρωπος δεν μπορεί να αναπτύξει συναισθήματα, αγάπη για τον Τέλειο Διδάσκαλο που είναι φορέας της Θεϊκής Δύναμης.

Όπως προαναφέρθηκε, ο Νόμος του Κάρμα καθορίζει ότι για κάθε δράση μέσα στην Περιοχή του Brahman (στους 3 κατώτερους κόσμους) να υπάρχει μια αντίδραση. Για κάθε θετική ή αρνητική σκέψη, λόγο ή

πράξη του ανθρώπου, θα υπάρξει πάντα μια ανάλογη δίκαιη ανταπόκριση. Για κάθε καλή πράξη θα υπάρξει μια ανταμοιβή και για κάθε κακή μια τιμωρία. Έτσι, η ψυχή αιχμαλωτίζεται μέσα στον “Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων” και υποχρεώνεται να έρχεται και να ξαναέρχεται στο Υλικό, το Αστρικό και το Αιτιατό Επίπεδο στα οποία ισχύει ο Νόμος του κάρμα, μέχρι να εξαντληθεί κάθε ίχνος δράσης, ώστε να παύσει να υπάρχει αντίστοιχη αντίδραση και να μην υπάρχει πια λόγος για παραμονή της ψυχής στα κατώτερα Πνευματικά Επίπεδα. Τότε η ψυχή παύει να επανενσαρκώνεται και έτσι απόκτά αυτό που οι Πνευματικοί Διδάσκαλοι ονομάζουν «Σωτηρία της ψυχής».

Όταν η ψυχή αποκτήσει Σωτηρία, που σημαίνει ότι θα έχει αφήσει εκτός από το Υλικό και το Αστρικό, ακόμα και το Αιτιατό της περιβλημά, επιστρέφει στα ανώτατα Πνευματικά επίπεδα, εκεί όπου υπάρχει καθαρό Πνεύμα, εκεί όπου είναι ο τόπος καταγωγής της και που ο Ιησούς ονόμαζε “Βασιλεία των Ουρανών”. Εκεί που η φιλόστοργη «Αγκαλιά του Θεού Πατέρα», με λαχτάρα περιμένει κάθε ψυχή να επιστρέψει κοντά Του.

Από τα παραπάνω, και αντίθετα με τα λεγόμενα των ιερέων, φαίνεται ότι δεν είναι ο Θεός που τιμωρεί τον άνθρωπο, αν είναι αμαρτωλός αλλά, ο άνθρωπος υφίσταται τα αποτελέσματα των δικών του πράξεων, λόγων και σκέψεων που γίνονται με την ελεύθερή του βούληση. Όταν τιμωρείται ο άνθρωπος, είναι γιατί με την ελεύθερή του βούληση παραβαίνει τους Θεϊούς νόμους και υφίσταται τις συνέπειες.

Όταν ένας άνθρωπος πλησιάσει πολύ τη φωτιά και κάψει το χέρι του, δεν είναι ότι ο Θεός τον τιμώρησε, απλώς παρέβη τους φυσικούς νόμους. Αν κλέψει μια τράπεζα, θα μπει φυλακή, όχι γιατί ο Θεός θέλει να τον τιμωρήσει, αλλά γιατί παρέβη τους νομοθετημένους νόμους του Υλικού Επιπέδου. Αν δεν τιμωρηθεί από το δικαστήριο πάλι λόγω των υφιστάμενων καρμικών νόμων, θα τιμωρηθεί σε αυτή ή σε κάποια μελλοντική του ζωή. Ο άνθρωπος καθορίζει το μέλλον του με τις πράξεις, τα λόγια και τις σκέψεις του. Αυτό το δώρο που του έχει δοθεί, η “ελεύθερή του βούληση”, τον καθιστά υπεύθυνο και υπόλογο των πράξεών του και στο Υλικό και στο πνευματικό επίπεδο. **«... Ότι γαρ σπείρει ο άνθρωπος, τούτο θέλει θερίσει...»**

Αντίθετα, μας λένε οι Άγιοι και οι μύστες, ο Θεός από απέραντη

Αγάπη και Ευσπλαχνία, για να βοηθήσει τον άνθρωπο, στέλνει απόσταλμένους Του αλλά ακόμα και τον ίδιο τον Υιό Του, για να βοηθήσουν τις ψυχές να βγουν απο τον Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων και μας βεβαιώνουν ότι ***οι ψυχές χωρίς τη βοήθεια του Θε-ανθρώπου δεν θα μπορούσαν ποτέ μόνες τους να βρουν Σωτηρία.***

Όπως ήδη αναφέρθηκε, το πώς λειτουργεί ο Νόμος του κάρμα δεν είναι δυνατόν να περιγραφεί. Οι Διδάσκαλοι μάς δίνουν μια αντανάκλαση της αντανάκλασης της πραγματικότητας, όπως το ίδιο ισχύει και για όλες τις μεταφυσικές πραγματικότητες. Οι Εσωτερικές αλήθειες δεν μπορούν να περιγραφούν με λόγια, μπορούν όμως να βιωθούν από τον αναζητητή, όταν ***αυτός στο Εσωτερικό του ταξίδι, κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, φθάσει στο σημείο να επικοινωνεί και να βιώνει Εσωτερικά το Αιτιατό Επίπεδο.***

Μετά το φυσικό θάνατο του ανθρώπου, το πού θα πάει η ψυχή του καθορίζεται από τον Καρμικό Νόμο και αυτός είναι που θα διαμορφώσει τη μορφή του ανθρώπου και τις ροπές που θα έχει ο νους του στην επόμενη του ενσάρκωση (*ωραίο, υγιές, αρτιμελές σώμα, κλίση στη μουσική, τον αθλητισμό, τη μοναστική ζωή, ροπή στην ποίηση και τη λογοτεχνία*) κλπ.

Το πώς θα ζήσουμε, ο τρόπος και ο χρόνος και η διάρκεια της ζωής μας, ο γάμος, τα παιδιά, η κοινωνική αναγνώριση, οι τίτλοι τιμής, ο πλούτος, τα χρήματα που θα αποκτήσουμε κλπ. είναι προκαθορισμένα. Λέγεται ότι σε κάθε μας ενσάρκωση, το 75% των γεγονότων της ζωής είναι προκαθορισμένο από το pralabdha karma ή μοίρα και μόνο το 25%, διαμορφώνεται από εμάς, με την ελεύθερή μας βούληση. Με αυτό το 25% όμως έχουμε τη δυνατότητα σε αυτή μας τη ζωή να διευθετήσουμε επωφελώς το pralabdha karma (*σημερινό κάρμα*) που μας έχει δοθεί για διεκπεραίωση, να μη δημιουργήσουμε νέο kriyama karma (*μελλοντικό κάρμα*) που θα φορτώσει το ήδη υπάρχον santsit karma (*αποθηκευμένο κάρμα*) μας με νέες θετικές ή αρνητικές καρμικές εντυπώσεις.

Οι μεγάλοι μύστες μάς λένε ότι όσο ζούμε, διαρκώς δημιουργούμε κάρμα καλό ή κακό. Ακόμα και την ώρα του ελαφρού ύπνου που είναι σε ενέργεια ο υποσυνείδητος νους μας κάνουμε κάρμα, το οποίο κι αυτό θα πρέπει με τη βοήθεια του Διδασκάλου να διευθετηθεί. ***Η μόνη ώρα που δεν κάνουμε karma, μας λένε, είναι η ώρα που εκδηλώνουμε***

με κάθε δυνατό τρόπο μυστικιστική Αγάπη με ευσπλαχνία, προσφορά και θυσία και ακόμα την *ώρα που διαλογιζόμαστε*, οπότε όχι μόνο δεν κάνουμε kriyaman karma, αλλά διευθετούμε επωφελώς και μέρος από το pralabdha karma που μας έχει δοθεί για διεκπεραίωση σε αυτή μας την ενσάρκωση.

Ο διαλογισμός καίει το αρνητικό κάρμα, όπως η φωτιά με την πάροδο του χρόνου καίει το φυτίλι από το καντίλι.

Πολλοί έχουν τη λαθεμένη εντύπωση ότι η φιλοσοφία του κάρμα είναι στην πραγματικότητα μοιρολατρία και αποδίδουν σ' αυτή τα πολλά κακά της κοινωνικής ζωής στην Ανατολή. Αυτό είναι λάθος, γιατί αντίθετα, η αποδοχή αυτού του νόμου είναι η απόλυτη άρνηση της μοιρολατρίας, στο μέτρο που καταργεί το «τυχαίο» και το «πιθανό».

Το κάρμα στον άνθρωπο δημιουργείται (όπως πιο πάνω αναφέρθηκε) από τις δραστηριότητες στις οποίες τον οδηγεί ο νους του και αποτελεί την αιτία που η ψυχή ενσαρκώνεται, φεύγει και ξαναενσαρκώνεται στο Υλικό επίπεδο.

Οι μεγάλοι μύστες μάς λένε ακόμα ότι, χωρίς βοήθεια, η ψυχή από μόνη της δεν μπορεί να απαλλαχθεί από τις συνέπειες του Νόμου του Κάρμα. Δεν μπορεί να διευθετήσει κανείς τελείως τις καρμικές του υποχρεώσεις και να βγει έξω από τον Τροχό των γεννήσεων και των θανάτων. Χρειάζεται τη βοήθεια του Τέλειου Διδασκάλου της εποχής του, για να συνεχίσει η ψυχή του το ταξίδι της προς την Αυτογνωσία και τη Θέωση, δηλαδή την επιστροφή και επανένωσή της με το Θεό Πατέρα της.

Από πού όμως μπορεί να έρθει αυτή η βοήθεια; Αυτό είναι ένα μεγάλο και πανάρχαιο ερώτημα. Ένα ερώτημα στο οποίο δεν μπορούμε να βρούμε απάντηση στα θρησκευτικά έντυπα που μοιράζονται τις Κυριακές μετά τη λειτουργία.

Όλοι οι Άγιοι και οι μεγάλοι μύστες μας πληροφορούν ότι μόνο ο Θεάνθρωπος έχει την Εντολή, τη Δύναμη και την Εξουσία τις ψυχές που ευλογούνται με τη Θεία Χάρη του Πατέρα, να τις τραβήξει κοντά Του, να τις βγάλει μέσα από τον Τροχό των Γεννήσεων και των Θανάτων και να τις οδηγήσει πίσω στον Πατέρα.

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, ο μεγάλος αυτός μύστης και ο πλέον αγαπητός μαθητής του Ιησού, αναφέρει ξεκάθαρα τα λόγια του Διδασκάλου του:

«... Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δι'εμού...» (Ιωαν.ιδ:6) ακόμα:

«... Ουδείς δύναται να έλθη προς εμέ, εάν δεν ελκύσει αυτόν ο Πατήρ ο πέμψας με. Πας λοιπόν όστις ακούσει παρά του Πατρός και μάθει, έρχεται προς εμέ. Ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ, εάν δεν είναι δεδομένον εις αυτόν εκ του Πατρός μου (δεν τύχει της Χάρης Του)...» (Ιωαν.στ:44-65)

Τα πιο πάνω εδάφια του Ευαγγελίου μας βεβαιώνουν ότι μόνον ο Θεάνθρωπος στο παρόν και στο μέλλον, όλες τις εποχές, μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο στη Θέωση, με απαραίτητη προϋπόθεση να έχει τύχει της Χάρης του Θεού Πατέρα.

Αυτό επιβεβαιώνει κι ο Ματθαίος στο Ευαγγέλιο του που λέει:

«... Πάντα παρεδόθησαν εις εμέ υπό του Πατρός μου και ουδείς γινώσκει τον Υιόν ειμή ο Πατήρ, ουδέ τον Πατέρα γινώσκει τις ειμή ο Υιός και εις όντινα θέλη ο Υιός να αποκαλύψει Αυτόν...» (Ματθ. ια:27)

Εδώ γεννιέται και ένα δεύτερο μεγάλο ερώτημα: **«Εμείς τι πρέπει να κάνουμε για να αποκτήσουμε Σωτηρία, Αυτογνωσία και Θέωση;»**

Η απάντηση έρχεται από τους Πνευματικούς Διδασκάλους, τους άγιους και τους μύστες όλων των εποχών, μέσα από τις μυστικιστικές παραδόσεις. Μας λένε ότι:

«Πρέπει, να προσελκύσουμε τη Θεία Χάρη με πνευματική εργασία (προσευχή, εσωστροφή, διαλογισμό) και με την ανάπτυξη των θείων αρετών, ώστε ο Πατέρας να μας οδηγήσει στον Υιό Του, δηλαδή στο Θεάνθρωπο της κάθε εποχής. Κι Εκείνος με τη σειρά του να μας δείξει το Δρόμο που οδηγεί στο Βασίλειο των Ουρανών, στον Οίκο του Πατρός, εκεί που η ψυχή αποκτάει τη Θέωση, γεγονός που αποτελεί το σκοπό και τον προορισμό του ανθρώπου, καθώς και την αιτία της ύπαρξής του πάνω σε αυτή τη γη».

Κορωνίδα των Θείων αρετών είναι η Αγάπη και για να εξασφαλίσουμε τη Θεία Χάρη, πρέπει να αναπτύξουμε την Αγάπη. Ποια αγάπη; Τη μυστικιστική Αγάπη! Τη Χριστιανική Αγάπη που μας δίδαξαν στο σχολείο! Αυτή που χαρακτηρίζεται από ευσπλαχνία, προσφορά και θυσία. Την Αγάπη που είχε ο Ιησούς για τους μαθητές Του και για την οποία διαβάζουμε στον Ιωάννη:

«...Μεγαλύτεραν ταύτης αγάπη δεν έχει ουδείς του να βάλει τις την ψυχή αυτού υπέρ των φίλων αυτού. Σεις είστε οι φίλοι μου... (Ιωα .ιε:13)

Και εδώ είναι το τελικό ερώτημα, το ερώτημα των ερωτημάτων, για το πώς μπορούμε να αναπτύξουμε αυτή την αγάπη!

Πάλι μας δίνουν μια ξεκάθαρη απάντηση οι Άγιοι και οι Μύστες. Μας λένε:

Να διάγουμε μια αγνή και ανεπίληπτη ζωή και συγχρόνως με προσευχή, εσωστροφή και διαλογισμό να Του ζητήσουμε να μας βοηθήσει να αναπτύξουμε αυτό το Δώρο του Θεού, την Αγάπη, τη μυστικιστική Αγάπη που γνωρίζει ευσπλαχνία, προσφορά και θυσία.

Σε αυτή την παράκληση ο Πατέρας είναι πολύ ευήκοος. Στην Ινδία που είναι η μητέρα της πνευματικότητας τους τελευταίους αιώνες ** λένε πως: **«Ο Θεός ακούει και γρήγορα ανταποκρίνεται στη φωνή που βγαίνει μέσα από την καρδιά μας»**, κι ακόμα πως **«ακούει πιο πολύ τη σιγανή φωνή που βγαίνει μέσα από την καρδιά ενός μυρμηγκιού παρά τη δυνατή κλαγγή του ελέφαντα»**.

Με τη Θεία Χάρη, ο Πατέρας θα μας αποκαλύψει τον Υιό και Εκείνος με τη σειρά του θα μας οδηγήσει στα πόδια του Πατέρα. Αυτό είναι το τρίτο από τα μέγιστα δώρα που παραχώρησε ο Θεός στον άνθρωπο, όπως αυτά αναφέρθηκαν πιο πάνω: **Η αιώνια παρουσία του Υιού Του πάνω στη γη.**

**** Η πνευματικότητα είναι ιδιαίτερα ανεπτυγμένη στις ημέρες μας στην Ινδία. Παλαιότερα ήταν στο Πακιστάν και πιο πριν στο Αφγανιστάν, την Περσία, την Τουρκία, την εγγύς Ανατολή και την Αίγυπτο και ακόμα πιο πριν, για 1000 περίπου χρόνια, στην Ελλάδα.**

ΓΙΑΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΤΟ ΚΑΡΜΑ

Οι ροπές του νου μας (*η φύση μας*) μάς δημιουργούν συνεχώς ενσυνείδητα ή υποσυνείδητα επιθυμίες θετικής ή αρνητικής φύσης, που συνεχώς καταχωρούνται στο Αστρικό μας σώμα που είναι μια αποθήκη επιθυμιών.

Το Αστρικό σώμα διαρκώς ζητάει με επίφαση από το νου μας (*από τη διάνοια ή buddhi*) να φροντίσει να εκπληρώσει αυτές του τις επιθυμίες.

Το buddhi πρέπει να αποφασίσει αν και πώς θα τις εκπληρώσει. Για να πάρει μια απόφαση λαμβάνει υπόψη του το “παρελθόν” από το Manas, το Tsita και το Ahankar, δηλαδή σκέψεις που έχουν γίνει, γεγονότα που έχουν συμβεί, καθώς και τα συμφέροντα του “εγώ”.

Η ψυχή από το μέρος της, που είναι ενήμερη και παρακολουθεί τα πάντα, στέλνει και αυτή το μήνυμά της στο Buddhi και απαιτεί οι αποφάσεις που θα πάρει το buddhi να είναι προς τη θετική πλευρά.

Το buddhi τελικά αποφασίζει και δίνει εντολές στο Ahankar για το τι πρέπει να κάνει. Τι δράση θα πρέπει να κάνουν οι μυόνες του σώματος και της γλώσσας, ώστε να εκπληρωθούν οι επιθυμίες του Αστρικού σώματος ή όχι και σε ποιο βαθμό.

Ό,τι πράξεις, λόγια και σκέψεις θα επικρατήσουν θα δημιουργήσουν θετικό ή αρνητικό κάρμα που θα καταχωρηθεί ως kriyaman κάρμα στο Αιτιατό μέρος του νου. Το κάρμα αυτό, αν δεν διευθετηθεί σε αυτή τη ζωή, θα αποθηκευτεί στην αποθήκη του κάρμα ως santsit κάρμα.

Ο άνθρωπος που απασχολεί τη διάνοιά του στην ανιδιοτελή προσφορά, την προσευχή, το διαλογισμό, το simran και κυρίως δέχεται τη Darshan (το βλέμμα) του Διδασκάλου, το χρονικό αυτό διάστημα δε βρίσκεται κάτω από την επήρεια των ροπών του νου του και των επιθυμιών του Αστρικού του σώματος και γι’ αυτό το χρονικό διάστημα δεν κάνει κάρμα.

Τα διδάγματα λένε ότι ο άνθρωπος (*η ψυχή του*) παύει να έρχεται και

να ξανάρχεται σε νέα ανθρώπινη ζωή, για να διευθετήσει το pralabda karma του, όταν στερέψει η αποθήκη του santsit karma (αυτό μπορεί να γίνει, μόνο όταν κατά τη μύηση ο Διδάσκαλος αναλάβει να διευθετήσει ο Ίδιος την αποθήκη του κάρμα “santsit karma”).

Ακόμα λένε ότι ο άνθρωπος (η ψυχή του) παύει να έρχεται και να ξαναέρχεται σε μια νέα ενσάρκωση, όταν πάψει να έχει επιθυμίες.

Πώς συνδυάζονται αυτές οι δύο περιπτώσεις;

Όταν ο άνθρωπος φθάσει στο σημείο να μην έχει επιθυμίες με προσκόλληση στα κατώτερα επίπεδα, τότε αρχίζει να αναπτύσσει τη μυστικιστική Αγάπη που χαρακτηρίζεται από ευσπλαχνία, προσφορά και θυσία για τους ανθρώπους, τα ζώα και όλη τη Θεϊκή Δημιουργία. Τότε παύει να ζητάει εκπλήρωση των επιθυμιών του από το buddhi, με αποτέλεσμα να παύει να δημιουργείται νέο κάρμα.

Τότε ο άνθρωπος αρχίζει να έχει επιθυμία για προσευχή, διαλογισμό και στρέφει την προσοχή, την καρδιά και τη διάνοιά του προς το Θεό.

Αποτέλεσμα είναι ο Θεός να ανταποκρίνεται και να τον φέρνει στα πόδια του Διδασκάλου της εποχής και Αυτός με τη μύηση να τον απαλλάσει από το santsit karma του.

Όταν δεν υπάρχει santsit κάρμα, δε δημιουργείται και pralabda karma, ώστε η ψυχή να χρειάζεται να επανέλθει σε μια νέα γέννηση.

Μένει όμως κάθε φορά το kriyaman karma, το οποίο μετά το φυσικό θάνατο δημιουργεί μια νέα αποθήκη santsit karma που και αυτή σε 2-3 μελλοντικές ενσαρκώσεις οι Διδάσκαλοι της εποχής θα την αποσβέσουν ξανά και ξανά, ώστε η ψυχή του μνημένου μαθητή να μη χρειαστεί να ξαναέρθει περισσότερες φορές.

Καθώς όμως οι Τέλειοι Διδάσκαλοι, όσο περνάει ο καιρός, έρχονται με περισσότερη Χάρη, αν ένας μνημένος μαθητής στις ημέρες μας κάνει μια αξιόλογη προσπάθεια κατά τη διάρκεια της ζωής του, ο Διδάσκαλος δεν θα τον ξαναφέρει σε νέα ανθρώπινη γέννηση, πιθανώς για άλλες 2-3 φορές, αλλά η Χάρη του θα τον κρατήσει στο Αστρικό επίπεδο, για να διευθετήσει εκεί τις οφειλόμενες καρμικές του υποχρεώσεις (καθώς και το Αστρικό του κάρμα).

Από μία Ομιλία ενός Τέλειου Διδασκάλου σχετικά με το κάρμα

(Kirpal Singh. Δελχί, Αύγ. 1971)

Όταν σπέρνει κανείς σπόρους, υπάρχουν ορισμένα πράγματα που θα πρέπει να περιμένει.

Αν σπέρνει ένα είδος σπόρων, αυτοί μελλοντικά θα δημιουργήσουν άλλους παρόμοιους είδους σπόρους. Υπάρχει δράση (*σπορά*) και αντίδραση (*σοδειά*) και αυτό θα επαναλαμβάνεται στο διηνεκές. Όταν σπείρεις ένα είδος σπόρου, δεν μπορείς να έχεις ένα άλλο είδος σοδειάς.

Ένα είδος δράσης μπορεί να έχει τρεις προοπτικές:

Υπάρχουν ορισμένες πράξεις που κάνουμε *τόρα* στην καθημερινή μας ζωή και που μπορούμε να πούμε πως είναι σπόροι που σπέρνουμε *τόρα*.

Άλλοι σπόροι έχουν *ήδη* σπαρθεί και φέρνουν καρπούς *τόρα*.

Άλλοι σπόροι έχουν *ήδη* σπαρθεί, *δεν έχουν καρποφορήσει ακόμα*, αλλά θα καρποφορήσουν στο μέλλον.

Έτσι υπάρχουν τρία είδη καρμικών σπόρων ή πράξεων. Αυτή μας η ζωή εξαρτάται από το προηγούμενο κάρμα μας που καρποφορεί *τόρα*. Το κάρμα αυτής εδώ της ζωής ονομάζεται *pralabda karma*. Από αυτό εξαρτάται η διάρκεια της ζωής μας, το αν θα κάνουμε παιδιά, το πότε θα πεθάνουμε, αν θα είμαστε αρτιμελείς και όμορφοι, αν θα έχουμε δοσοληψείες με ορισμένους άλλους ανθρώπους κλπ.

Όλοι αυτοί είναι καρμικοί σπόροι που βλάστησαν στο παρελθόν και *τόρα* καρποφορούν. *Τώρα* καρποφορούν, σε αυτή μας τη ζωή, κι αυτό δεν μπορεί να αλλάξει.

Αν μία σιδηροδρομική γραμμή έχει τοποθετηθεί σε μία θέση, το τραίνο πάνω σε αυτή θα τρέξει. Πριν όμως τοποθετηθεί η σιδηροδρομική γραμμή, είναι στην επιλογή μας πώς και πού θα την τοποθετήσουμε. Σε αυτόν ή σε κάποιο άλλο τόπο. Αλλά από τη στιγμή που θα τοποθετηθεί σε μία θέση, το τραίνο θα τρέξει πάνω σε αυτή.

Έτσι καρποφορούν και οι καρμικοί σπόροι, δηλαδή οι πράξεις που κάναμε στο παρελθόν.

Υπάρχουν και καρμικοί σπόροι που σπέρνουμε τώρα κι άλλοι που έχουν ήδη σπαρθεί. Από αυτούς που ήδη έχουν σπαρθεί, άλλοι θα καρποφορήσουν τώρα και άλλοι θα καρποφορήσουν μελλοντικά.

Είμαστε ελεύθεροι, μέσα σε ορισμένα όρια, να σπέρνουμε καρμικούς σπόρους που θα καρποφορήσουν κάποτε στο μέλλον, πιο γρήγορα ή πιο αργά. Στη δράση (*σπορά*) θα υπάρχει πάντα αντίδραση (*σοδειά*) και αυτό μπορεί να επαναλαμβάνεται.

Όταν ένας Διδάσκαλος μυήσει κάποιον, δε μεταβάλλει τις σημερινές αντιδράσεις από πράξεις του παρελθόντος του, καθώς η ζωή μας στηρίζεται σε αυτές. (*Αν δεν έχουμε κάρμα, δεν έχουμε λόγο ύπαρξης στο Υλικό επίπεδο*). Τις αφήνει ανεπηρέαστες. Τις αφήνει να εξελίσσονται. Κάνει όμως δύο πράγματα: Για το μέλλον, μας οριοθετεί μία κατευθυντήρια γραμμή την οποία θα πρέπει να ακολουθήσουμε:

α) Να μην κάνουμε σε κανέναν αρνητικές πράξεις, να μην έχουμε αρνητικές σκέψεις και να μην προφέρουμε αρνητικά λόγια. Να είμαστε ειλικρινείς ακόμα και στις σκέψεις. Να μην επινοούμε καταστάσεις που να δίνουν ψευδείς εικόνες, να μη δολοπλοκούμε, να μην εξωραΐζουμε καταστάσεις, ώστε άλλα να φαίνονται ότι κάνουμε και επιθυμούμε, και άλλα να επιδιώκουμε.

β) Να είμαστε αγνοί στις πράξεις, στα λόγια και τις σκέψεις. Να έχουμε αγάπη για όλους, γιατί όλοι οι άνθρωποι είναι ίδιοι και έχουν τα ίδια προνόμια με εμάς. Να αγαπάμε όλους, γιατί ο Θεός είναι στις καρδιές όλων μας, ανεξάρτητα αν είμαστε πλούσιοι ή φτωχοί, μορφωμένοι ή αμόρφωτοι, γιατί όλοι έχουμε τα ίδια δικαιώματα με όλους. Επίσης, να μην αντιμετωπίζουμε κανένα συνάνθρωπο με πράξεις, λόγια και σκέψεις μίσους.

Και ακόμα, μας λένε: «Αν αγαπάτε το Θεό, αγαπάτε όλη την ανθρωπότητα και προσφέρετε ανιδιοτελή και όχι ιδιοτελή υπηρεσία, καθώς την Αγάπη χαρακτηρίζει η προσφορά και η θυσία. Η ανιδιοτελής προσφορά θα έχει σαν αποτέλεσμα μια θετική αντίδραση. Αν ανιδιοτελώς προσφέρετε, χάρη στο Θεό που βρίσκεται μέσα στον καθένα, τότε θα σπέρνετε σπόρους που να αποφέρουν πλούσιες μελλοντικές σοδειές».

ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ

Γνωρίζοντας τις στρεβλώσεις και παρεμβάσεις που έχουν γίνει στις Ιερές μας Γραφές μέσα στους αιώνες και γνωρίζοντας το φανατισμό, τις διαμάχες και το μίσος, όχι μόνο μεταξύ των πιστών αλλά και μεταξύ των αιρέσεων, των θεολόγων και των ιερέων, προβάλλεται έντονα το ερώτημα για εμάς σήμερα, αν η μετενσάρκωση αποτελεί ένα μέρος της διδασκαλίας του Ιησού που δε διασώθηκε μέχρι τις μέρες μας.

Θα γίνει μια προσπάθεια να καταγράψουμε με τη μεγαλύτερη δυνατή συντομία, τις πληροφορίες που μπορούμε να αντλήσουμε για τη μετενσάρκωση από την Καινή Διαθήκη, από μερικά Απόκρυφα Βιβλία, από γραπτά Χριστιανών Πατέρων των πρώτων μετά τη Σταύρωση χρόνων και από γραπτά μεγάλων Μυστών και αγίων της Ανατολικής και Δυτικής Χριστιανικής εκκλησίας. Παράλληλα όμως με τις ορθόδοξες εκκλησιαστικές Χριστιανικές αντιλήψεις, θα αντλήσουμε διάφορες πληροφορίες και από κείμενα των Χριστιανών Γνωστικών και άλλων θεωρουμένων από τα ιερατεία, ως αιρετικών, όπως είναι οι ομάδες των Αλβιγίνων ή Καθαρών, των Βαγόμελων κλπ.

Η Καινή Διαθήκη

Η Καινή Διαθήκη γράφτηκε πολύ μετά τη Σταύρωση του Ιησού και τα κείμενά της πέρασαν πολλές φορές μέσα από τη λογοκρισία θρησκευτικών συμβουλίων. Στην Οικουμενική Σύνοδο της Νικαίας το 325 μ.Χ., αποφασίστηκε ποια βιβλία θα αποτελούσαν τη Βίβλο που έχουμε σήμερα στα χέρια μας. Προτάθηκαν πολλά Ευαγγέλια, βιβλία και κείμενα, για να συμπεριληφθούν στα κείμενα που θα καθόριζαν την εκκλησιαστική Χριστιανική πίστη. Από αυτά, όσα βιβλία και κείμενα απορρίφθηκαν από το Συμβούλιο, δόθηκε εντολή να κατάστραφούν αμέσως, υποτίθεται για να μη μπερδεύουν τον κόσμο.

Έτσι, επειδή την εποχή εκείνη μεταξύ των ιερατικών κύκλων επικρατούσε η έντονη αντίληψη ότι η έννοια της μετενσάρκωσης επιδρούσε αρνητικά στη συμπεριφορά και τη νοοτροπία του κόσμου, διόρθωσαν κατά το δοκούν τα Ευαγγέλια καθώς και τα διάφορα θρη-

σκευτικά κείμενα, έκαψαν τα υπόλοιπα σαν αιρετικά και επικίνδυνα και είναι απορίας άξιον πώς μπόρεσαν να διαφύγουν από τη λογοκρισία οι πραγματικά λίγες αναφορές για τη μετενσάρκωση που υπάρχουν στα βιβλία που μας επιβλήθηκαν από το τότε εκκλησιαστικό κατεστημένο και καθορίζουν μέχρι σήμερα τη Χριστιανική μας πίστη και παράδοση.

Τον ένατο αιώνα π.Χ. υποθέτουμε ότι έζησε ο Προφήτης Ηλίας. Τέσσερις αιώνες αργότερα, ο Μαλαχίας αναφέρει, όπως διαβάζουμε στο τέλος της Παλαιάς Διαθήκης, την εξής προφητεία:

«... Ιδού εγώ θέλω σας αποστείλει Ηλίαν τον προφήτην, πριν έλθη η ημέρα του Κυρίου, η μεγάλη και επιφανής...»

Στην Καινή Διαθήκη γίνεται αναφορά αυτής της προφητείας που αναφέρεται στη μετενσάρκωση της ψυχής του Ηλία, σε δέκα περιπτώσεις:

α) Όταν ο Ιησούς ρωτάει τους μαθητές του: **«Τίνα με λέγουσι οι άνθρωποι ότι είμαι εγώ ο Υιός του ανθρώπου;»** οι μαθητές του απαντούν: **«Άλλοι μεν Ιωάννην τον Βαπτιστήν, άλλοι δε Ηλίαν και άλλοι Ιερεμίαν ή ένα των Προφητών»** (Ματθ. 16:13-14)

β) **«...Και ενώ κατέβαιναν από του όρους παρήγγειλε εις αυτούς ο Ιησούς λέγων, μή είπητε προς μηδένα το όραμα, εωσού ο Υιός του ανθρώπου αναστηθεί εκ νεκρών. Και ερώτησαν αυτόν οι μαθηταί αυτού λέγοντες, διατί λοιπόν λέγουσι οι γραμματείς ότι πρέπει να έλθει ο Ηλίας πρώτον; Εκείνος αποκριθείς είπε προς αυτούς... Ο Ηλίας μεν έρχεται πρώτον και θέλει αποκαταστήσει πάντα. Σας λέγω όμως ότι ήλθεν ήδη ο Ηλίας και δεν εγνώρισαν αυτόν, αλλ' έπραξαν εις αυτόν όσα ηθέλησαν. Ούτω και ο Υιός του ανθρώπου μέλλει να πάθει υπ' αυτών. Τότε ενόησαν οι μαθητές, ότι περί Ιωάννου του Βαπτιστού ομίλησε προς αυτούς...»** (Ματθ 17:9-13)

γ) **«...Ενώ δε ούτοι ανεχώρουν, ήρχισε ο Ιησούς να λέγει προς αυτούς περί του Ιωάννου..... κι αν θέλητε να δεχθήτε τούτο, αυτός είναι ο Ηλίας όστις έμελλε να έλθη. Ο έχων ώτα ακουέτω...»** (Ματθ 11:7 14)

δ) Οι πιο πάνω αναφορές του Ματθαίου επαναλαμβάνονται από το Λουκά και δύο φορές από τον Μάρκο και από αυτές γίνεται, επίσης, φανερό ότι οι Εβραίοι εκείνης της εποχής περίμεναν την επαναγέννη-

ση όχι μόνο του Ηλία αλλά και άλλων από τους προφήτες, προκειμένου να τους βοηθήσουν να απαλλαγθούν από τον Ρωμαϊκό ζυγό. (Λουκ 9:18-19) (Μαρκ 8:27-28 και 9:9-13)

Εδώ σημειώνεται και μία από τις πολλές ανακολουθίες που παρατηρούνται μέσα στα Ευαγγέλια, όπου ο Ιωάννης ο Πρόδρομος, αναφερόμενος στον εαυτό του, λέει ότι δεν είναι ο Ηλίας. Άραγε μήπως ήταν και ο ίδιος το αγνοούσε; ή υπήρξε κάποια παρέμβαση στο Ευαγγελικό κείμενο από Αλεξανδρινούς λογίους περίπου το 250-300 μ.Χ., όπως προκύπτει από ορισμένες Γερμανικές Πανεπιστημιακές μελέτες; Σε αυτή την ερώτηση δεν μπορεί να δοθεί μια υπεύθυνη απάντηση. Διαβάζουμε το Ευαγγέλιο και απορούμε !!!

«... Απέστειλαν οι Ιουδαίοι εξ Ιεροσολύμων ιερείς και Λευίτας και ερώτησαν τον Ιωάννην. Σὺ τις εἶσαι; Καὶ ὠμολόγησεν ὅτι ... δεν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστός. Καὶ ηρώτησαν αὐτόν, Ηλίας εἶσαι ἐσύ ... καὶ λέγει δεν εἶμαι. Ὁ προφήτης εἶσαι σὺ; Καὶ ἀπεκρίθη, ὄχι. Εἶπον λοιπὸν πρὸς αὐτόν, τις εἶσαι δια να δώσωμεν ἀπάντησιν στους ἀποστέιλαντας ἡμᾶς;τι λέγεις περὶ σεαυτοῦ; Ὁ Ιωάννης τότε ἀποκρίθηκε με τὰ λόγια τοῦ Ησαΐα: “...Εγὼ εἶμαι φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ...”. Καὶ ηρώτησαν αὐτόν διατὶ βαπτίζεις, ἐὰν σὺ δεν εἶσαι ὁ Χριστός, οὔτε ὁ Ηλίας οὔτε ὁ προφήτης; ...»

ε) «.... Ἦκουσε δε ὁ Ηρώδης ὁ τετράρχης πάντα τὰ γινόμενα ὑπ’ αὐτοῦ καὶ ἦτο ἐν ἀπορίᾳ, διότι ἐλέγετο ὑπὸ τινῶν ὅτι ὁ Ιωάννης ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὑπὸ τινῶν ἄλλων, ὅτι Ηλίας ἐφάνη καὶ ὑπὸ ἄλλων ὅτι ἀνέστη εἰς τῶν ἀρχαίων προφητῶν...».

Η επαναγέννηση των Σωτήρων και των Προφητών είναι γενικά παραδεκτή μέσα στις Χριστιανικές διδασκαλίες. Αλλά τι γίνεται με τους κοινούς θνητούς; Αυτοί επανέρχονται;

Η δυνατότητα αυτή, καθώς και ο Νόμος του Κάρμα, ήταν γνωστός στους μαθητές του Ιησού και γι’ αυτό Τον ρώτησαν για τον εκ γενετής τυφλό, αν έφταιξε ο ίδιος ή οι γονείς του. Ακόμα, στο νόμο αυτό γίνεται αναφορά και από τον Παύλο, που αναφερόμενος στον Ιάκωβο και τον αδελφό του Ησαύ λέει:

«... Τον ένα ὁ Θεός ἀγάπησε καὶ τὸν ἄλλο μίσησε πρὶν ἀπὸ τῆς γέννησής τους...» (Μαλαχ 1:2-3)

Αλλά υπάρχουν και από τον Ιησού αναφορές στον Καρμικό νόμο:

«... Επέστρεψε τη μάχαιρά σου εις τον τόπον αυτής, διότι πάντες όσοι πιάσωσι μάχαιραν, δια μαχαίρας θέλουσι απολεσθεί ... ». (Ματθ 26:52)

Ακόμα: *«... Μην πλανάσθε ο Θεός δεν εμπαίζεται... όλα όσα σπείρετε, θέλετε θερίσει ...»* (Λουκάς.)

Και ακόμα σε ένα άλλο σημείο λέει:

«... Δεν είναι ουδείς όστις αφήσας την οικίαν, τα τέκνα, τους αγρούς ένεκεν εμού και του Ευαγγελίου και δε θέλει λάβει εκατοντάπλασια και εν τω καιρώ τούτο και εν τω ερχομένω αιώνα θα έχει ζωή αιώνιο...» (Μαρκ 10:28-31)

Τα Απόκρυφα Βιβλία

Επτά από τα δεκατέσσερα απόκρυφα Ευαγγέλια θεωρούνται κανονικά από την Καθολική Εκκλησία και αποτελούν μέρος της Παλαιάς τους Διαθήκης. Σε δύο από αυτά διαβάζουμε:

α) «... επειδή η φύση μου ήταν αγαθή σαν του παιδιού, τώρα είχα την τύχη να έρθω σε ένα νέο αμόλντο σώμα...» (Σοφία Σολομώντος 8:9-20)

β) « βάσανα θα έχουν οι αμαρτωλοί που ξεχνούν το Νόμο του Υψιστου Θεού. Όταν πεθάνουν, θα βασανιστούν και όταν ξαναγεννηθούν, θα υποφέρουν...» (Εκκλησιαστής 41:11-12)

Οι Πατέρες της Εκκλησίας και Χριστιανοί μύστες

Οι Πατέρες της εκκλησίας δε συμφωνούσαν όλοι μεταξύ τους σχετικά με τη φύση και το πεπρωμένο της ψυχής. Ο **Ιερεμίας** (304 - 420 μ.Χ.) αναφέρει απόψεις και θεωρίες διαφόρων Πατέρων και άλλων που θεωρούσαν Αιρετικούς, επειδή δε συμφωνούσαν με τις απόψεις του ιερατικού κατεστημένου της εποχής. Από τους θεολόγους, άλλοι δέχονταν τις απόψεις του Πλάτωνα, του Πυθαγόρα και του Ωριγένη, δηλαδή ότι **«Οι ψυχές ήρθαν στη γη από τον Ουρανό»**, άλλοι δέχονταν τις απόψεις των Στωικών και άλλων **«Αιρετικών»**, ότι **«Οι ψυχές είναι**

της ίδιας ουσίας με το Θεό», άλλοι δέχονταν ότι «Οι ψυχές βρίσκονται σε κάποιο χώρο τοποθετημένες από το Θεό και έρχονται πάνω στη γη, όταν Αυτός το θελήσει». Τέλος, άλλοι δέχονταν ότι «Ψυχές συνεχώς δημιουργούνται και στέλνονται μέσα σε ανθρώπινα σώματα». Η άποψη αυτή είναι γραμμένη και στο Ευαγγέλιο και είναι γενικά δεκτή από μέρος του Χριστιανικού κόσμου..

Ο *Μάρτυρας Ιουστίνος* (100-165 μ.Χ.) δέχεται ότι οι ψυχές ενσαρκώνονται πολλές φορές σε διάφορα ανθρώπινα σώματα, χωρίς κάθε φορά ο άνθρωπος να θυμάται τις προηγούμενες του ενσαρκώσεις. *«Αν η ζωή του ανθρώπου είναι ζωώδης, έλεγε, η ψυχή του μπορεί στην επόμενη της ενσάρκωση, να ενσαρκωθεί στο σώμα κάποιου ζώου».*

Ο *Κλήμης της Αλεξανδρείας* (150-220 μ.Χ.) ήταν Πλατωνιστής και έλεγε ότι υπάρχει μία Εσωτερική ή Μυστικιστική Χριστιανική διδασκαλία που δεν ήταν για όλους αλλά μόνο για τους μνημένους μαθητές του Ιησού. Η βάση αυτής της διδασκαλίας είναι ότι *«Εμείς ως ψυχές προϋπήρξαμε, όπως και ο Χριστός προϋπήρξε, υπάρχει και θα υπάρχει πάντοτε μέσα σε κάποιο ανθρώπινο σώμα πάνω στη γη».*

Ο *Τερτουλιανός* (160-230 μ.Χ.), ο Λατίνος Πατέρας που ασπάστηκε το Χριστιανισμό το 190 μ.Χ., θεωρήθηκε αιρετικός. Ήταν αρχηγός ενός μικρού θρησκευτικού κινήματος στην Καρθαγένη. Στο βιβλίο του «De Anima» αφιέρωσε επτά κεφάλαια, για να αμφισβητήσει τη θεωρία της μετενσάρκωσης που τη θεωρούσε αντίθετη με το φαινόμενο της αύξησης του παγκόσμιου πληθυσμού εκείνη την εποχή. *«Το ότι δε θυμόμαστε τις προηγούμενες ζωές είναι επειδή δεν προϋπήρξαμε».* Έλεγε ακόμα: *«Το να επιστρέψει μία ψυχή από τον άνθρωπο στο ζώο είναι μια γελοία παραδοχή».* *«Ο Πυθαγόρας ήταν ένας παραμυθάς που χάιδευε τα αυτιά των ανθρώπων, όταν τους μιλούσε για προηγούμενες ζωές».*

Ο *Ωριγένης*, ο πολυγραφότατος μεγάλος Έλληνας θεολόγος (185-254 μ.Χ.), μαζί με τον άγιο Αυγουστίνο υπήρξαν οι κορυφαίοι, οι μέγιστοι των Θεολόγων Πατέρων. Ο Άγιος Γρηγόριος της Νύσσης τον αποκαλούσε *«Πρίγκιπα της Χριστιανικής Γνώσης»* και ο Έρασμος έλεγε ότι: *«Ο Ωριγένης άνοιξε τους κρουνοί της Θεολογίας στους ανθρώπους».* Ο Ωριγένης, λοιπόν, ήταν υπέρμαχος της Πλατωνικής φιλοσοφίας και έλεγε ότι: *«Οι ψυχές που έχουν οι άνθρωποι είναι αθάνατες*

και προϋπήρξαν. Τα περί αναστάσεως των ψυχών είναι φληναφήματα αυτών που δεν έχουν Εσωτερικές εμπειρίες και χρησιμοποιούν την ανθρώπινη λογική για πράγματα που δεν υπάρχουν στο φυσικό πεδίο γνώσης». «Οι ψυχές, έλεγε, προϋπήρξαν σε άλλους πνευματικούς κόσμους και μετά από ένα μεγάλο αριθμό ενσαρκώσεων θα ξαναεπιστρέψουν στους ανώτερους αυτούς κόσμους. Αυτά που σας λέω, έλεγε στους μαθητές του, δεν είναι προσωπικές μου απόψεις, είναι η πραγματικότητα που μου αποκαλύφθηκε από Εσωτερική εμπειρία».

Η καταδίκη του Ωριγένη για αυτές του τις ιδέες από την Πέμπτη Οικουμενική Σύνοδο, το 553 μ.Χ., αναθεωρήθηκε από τους μεταγενέστερους, οι οποίοι και βεβαιώνουν την πλαστογράφηση ορισμένων γραπτών του, προκειμένου οι εχθροί του να τον παρουσιάσουν σαν επικίνδυνο αιρετικό άτομο. Οι απόψεις αυτές του Ωριγένη ήταν και η αιτία της σταυροφορίας του Πάπα Θεόφιλου εναντίον του και τελικά της εξόντωσή του.

Ο άγιος *Γρηγόριος ο Ναυζιανζηνός* (329-389 μ.Χ.), επίσκοπος Κωνσταντινούπολης, δεν παίρνει κάποια σαφή θέση στο θέμα της μετενσάρκωσης και αφού αναφέρεται στις απόψεις τρίτων, έμμεσα ομολογεί την άγνοιά του επί του θέματος.

Ο άγιος *Αυγουστίνος* (354-430 μ.Χ.) ήταν ένας Καθολικός επίσκοπος που ποτέ δεν αρνήθηκε τις Νεοπλατωνικές του ιδέες, σε σημείο που να δέχεται ότι η ψυχή του Πλάτωνα ξαναενσαρκώθηκε στο σώμα του Πλωτίνου. Υπήρξε ένας από τους μεγάλους Χριστιανούς μύστες που ανέφερε ότι οι γνώσεις του προέρχονται από “Εσωτερική εμπειρία”, μετά από πολύωρη προσευχή και εσωστροφή. Η διδασκαλία του ήταν ένα μείγμα μυστικιστικής ευλάβειας, νεοπλατωνικής φιλοσοφίας, αλληγορικής θεώρησης των Γραφών, Καθολικής αλλά συγχρόνως και Προτεσταντικής παράδοσης και αυστηρής λογικής. Οι Πλατωνικές απόψεις και θεωρήσεις του συχνά παρουσίαζαν σοβαρές αντιθέσεις μεταξύ τους και ξάφνιαζαν τους συγχρόνους του, ειδικά όταν συνδέονταν με πρωτότυπες για την εποχή εκείνη απόψεις, όπως π.χ. ότι η “γη είναι σφαιρική και όχι επίπεδη”, ότι οι ψυχές φιλοξενούνται πολλές φορές μέσα σε ανθρώπινα σώματα μέχρι να φθάσουν στη Θέωση κι ακόμα ότι μια ψυχή ανθρώπου δε θα ξαναενσαρκωθεί σε κατώτερες μορφές ζωής.

Ο Άγιος Αυγουστίνος, εκτός από το θέμα της μετενσάρκωσης, συμφωνούσε απόλυτα και με τις διδασκαλίες των μέγιστων πνευματικών Διδασκάλων της Ανατολής και διαχώριζε τις έννοιες “Ιησούς” και “Χριστός”. Συγχρόνως μίλαγε για τη διαρκή ύπαρξη ενός Χριστού ως ενσάρκωση του Λόγου πάνω στη γη και καθόριζε ως υλική υπόσταση του Θεανθρώπου τον Ιησού και ως θείκη το Χριστό. Έλεγε ότι ο Ιησούς ως άνθρωπος έφυγε από τη γη, ως Χριστός υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει πάντα πάνω στη γη, για να οδηγήσει τους ανθρώπους όλων των εποχών στη Θέωση.

Διαβάζουμε στον Εκκλησιαστή να μας λέει ο άγιος Αυγουστίνος ότι: **«Χριστός υπήρχε από τα πολύ παλιά χρόνια και θα υπάρχει παντοτινά στο μέλλον, ακόμα και σε εποχές που ίσως η λέξη Χριστιανισμός θα έχει ξεχαστεί».**

Όσον αφορά έναν πραγματικά μεγάλο άγιο, το **Διονύσιο τον Αεροπαγίτη**, το μαθητή του Απόστολου Παύλου, τον πρώτο επίσκοπο της Αθήνας, τον τολμηρό Χριστιανό θεολόγο που χρησιμοποίησε τη γλώσσα και τα φιλοσοφικά σχήματα των Νεοπλατωνικών δασκάλων, υπάρχει βεβαιότητα ότι μετά από δύο αιώνες ξαναγεννήθηκε και μαρτύρησε ως Διονύσιος, πρώτος επίσκοπος Παρισίων. Λένε πως όσα δεν έγραψε ο Διονύσιος, ο πρώτος επίσκοπος της Αθήνας, τα έγραψε ο πολυγραφότατος Διονύσιος, ο πρώτος επίσκοπος Παρισίων ή Ψευδοδιονύσιος, όπως ονομάστηκε μετά από 900 χρόνια από την Ορθόδοξη εκκλησία. Όμως, μετά από πολύ μεγάλες μελέτες έχει αποδειχθεί και επιστημονικά ότι τα έργα που αποδίδονταν στο Διονύσιο τον Αεροπαγίτη, «Περί της Ουρανίου Ιεραρχίας» κλπ, που τα πρωτότυπά τους βρίσκονται στην Εθνική Βιβλιοθήκη στο Παρίσι, καθώς και το έργο «Codex Graecus», γράφτηκαν όχι τον 1^ο μ.Χ. αλλά τον 3^ο μ.Χ. αιώνα από τον Ψευδοδιονύσιο και αποσπάσματά τους αναφέρθηκαν για πρώτη φορά το 533 μ.Χ. σε θεολογικές συζητήσεις στην Κωνσταντινούπολη. Τα βιβλία αυτά του Ψευδοδιονύσιου διαβάστηκαν πολύ στη Δύση και επηρέασαν και εξακολουθούν να επηρεάζουν σε μεγάλο βαθμό τη θεολογία της.

Ο **Συνέσιος** (370-430 μ.Χ.) επίσκοπος Πτολεμαΐδας, δίσταζε να αναλάβει τη θέση του Επισκόπου, επειδή δεν μπορούσε να αποδείξει πολλά από αυτά που πίστευε, όπως την προϋπαρξη των ψυχών. **«Η ψυχή»**, έλεγε, **«έρχεται στη γη και κατοικεί μέσα στο σώμα κάποιου ζώου, όπως κάποιος από μας μπαίνει σε ένα πλοίο, για να ταξιδέψει».**

Με τον ίδιο τρόπο η ψυχή κατοικεί και μέσα σε σώματα ανθρώπων. Με αυτό τον τρόπο παίρνει εμπειρίες μέσα σε διάφορα σώματα στον υλικό κόσμο και τελικά επιστρέφει στο λιμάνι από το οποίο άρχισε το ταξίδι της, που είναι η Αγκαλιά του Πατέρα, το Βασίλειο των Ουρανών».

Ο Χαλκίδιος, ένας διαπρεπής Χριστιανός φιλόσοφος, έλεγε ότι *«οι ψυχές που δεν κατόρθωσαν σε μία τους ενσάρκωση να αποκτήσουν τη Θέωση, έρχονται και ξανάρχονται μέσα σε διάφορα ανθρώπινα σώματα, μέχρι να την αποκτήσουν».*

Ο Νεμέσιος, ο Επίσκοπος Εμέσης, έγραφε: *«...Ο Μουσής ποτέ δεν είπε ότι η ψυχή γεννιέται την ώρα που είναι να μπει σε κάποιο σώμα, ούτε είναι λογικό να υποστηρίζει κανείς ότι η ψυχή δεν είναι αθάνατη. Ακόμα οι μεγαλύτεροι των αρχαίων Ελλήνων πιστεύουν στην μετενσάρκωση και ακόμα στο ότι οι ψυχές είναι ίδιες, αλλά έχουν ένα διαφορετικό βαθμό εξέλιξης ανάλογα με τις ζωές που έζησαν».* Οι απόψεις του Νεμέσιου ήταν τελείως αντίθετες με αυτές του Ιάμβλικου, που δίδασκε ότι υπάρχουν διάφορα είδη ψυχών και ότι δεν μπορεί μία ψυχή που εμψυχώνει έναν άνθρωπο, σε κάποια άλλη ενσάρκωση να εμψυχώσει ένα ζώο.

Ο *Ειρηναίος* έλεγε ότι, αφού δε θυμάται ο άνθρωπος τις περασμένες του ζωές, άρα αυτές δεν υπήρξαν ποτέ. Στο έργο «Οκτάβιος» του Λατίνου *Minucius Felix* που περιγράφει ένα διάλογο μεταξύ ενός Χριστιανού και ενός Παγανιστή, ο Χριστιανός υπεραμύνεται των κατηγοριών για τη νέα θρησκεία και του λέει: *«Οι μεγαλύτεροι φιλόσοφοί σας, όπως ο Πυθαγόρας και ο Πλάτωνας, διδάσκουν ότι μετά τη διάλυση του σώματος μόνο η ψυχή διατηρείται και συχνά επανέρχεται στη γη μέσα σε ένα νέο σώμα. Το να υποστηρίζει όμως κανείς ότι η ψυχή μετά την εμψύχωση ενός ανθρώπινου σώματος μπορεί σε μια μελλοντική της ενσάρκωση να εμψυχώσει ένα σώμα ζώου είναι αδιανόητο».*

Τέλος, ο *Αμβρόσιος*, ο *Γρηγόριος της Νικαίας* και ο *Ιωάννης ο Χρυσόστομος* συμφωνούσαν σε ένα σημείο, ότι δηλαδή οι διδασκαλίες του Πλάτωνα και του Πυθαγόρα για την αθανασία της ψυχής και τη μετεμψύχωση, όπως διδάχθηκαν απ' τον Νεοπλατωνιστή Αμμώνιο Σακκά, απέδιδαν την αλήθεια. Οι απόψεις όμως αυτές είχαν ως αποτέ-

λεσμα να εξάψουν το μίσος και την οργή των ιερατείων ενάντια στους αρχαιοέλληνες φιλοσόφους. Έτσι, στη συνέχεια, με την παρακμή της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, με τις καταστροφές των γραπτών κειμηλίων και τη θανάτωση φιλοσόφων και πνευματικών ανθρώπων, η άγνοια που επακολούθησε κατά την εποχή του Μεσαίωνα επέτρεψε να κυριαρχήσουν οι απόψεις των ιερατείων, να διαστρεβλωθούν οι διδασκαλίες του Ιησού, σε βαθμό που να χαθεί το Εσωτερικό τους νόημα και σήμερα τα Ευαγγέλια να περιέχουν πολλές αντιφάσεις, ασάφειες και ακόμα ανακρίβειες .

Από την πλευρά της Δυτικής Χριστιανικής εκκλησίας, πολλοί Καθολικοί κληρικοί και λαϊκοί μύστες δέχονταν τις Νεοπλατωνικές αντιλήψεις περί μετενσάρκωσης, είτε αποδεχόμενοι τις απόψεις άλλων μυστών, είτε από προσωπική εμπειρία που απέκτησαν με προσευχή, εσωστροφή και διαλογισμό.

Τέτοιοι μύστες κατά τον 12ο και 13ο αιώνα ήταν ο *άγιος Βερνάρδος του Κλαιρβώ*, ο *άγιος Βίκτωρ* και οι διάδοχοί του, ο *άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης*, ο *Μποναβεντούρα* και άλλοι.

Κατά τον 14ο και 15ο αιώνα έγιναν γνωστοί ο *Καρτέσιος*, ο *Γιοχάνες Τάουλερ*, ο *Σούκο*, ο *Νικόλος Κοζινός* και κατά τον 16ο και 17ο αιώνα ο *Φρανσουά της Σάλης*, ο *Ιγνάτιος Λογιόλα*, ο *Σιλάσιος* και οι μέγιστοι μύστες του Χριστιανισμού στην Ισπανία, η *αγία Τερέζα της Άβιλα* και ο *Ιωάννης του Σταυρού*.

Χριστιανοί Γνωστικοί, Καθαροί και άλλες αιρετικές ομάδες

Οι Χριστιανοί Γνωστικοί ήταν μια μυστικιστική θρησκευτική ομάδα στην οποία ανήκαν κυρίως Εβραίοι Χριστιανοί, που επιδίωκαν να ζήσουν σύμφωνα με τις αρχές της απλής πρωτοχριστιανικής ζωής, δηλαδή με αυστηρότητα, άσκηση και πενία. Οι Γνωστικοί δέχονταν όλοι τη μετεμψύχωση και ακολούθησαν τη λεγόμενη «Εσωτερική» ή Μυστικιστική πλευρά της Διδασκαλίας του Ιησού, που δεν υπέστη τη νόθευση των πανίσχυρων εκείνη την εποχή ιερατείων. Έμειναν μακριά από τα τυπικά, τις τελετουργίες και τους κανόνες της εκκλησίας, όπως διαμορφώθηκαν από τον Κωνσταντίνο και την Ελένη, μακριά από την άποψη του «πίστευε και μη ερεύνα», αλλά πολύ κοντά στις Νεοπλατωνικές ιδέες του Αμμωνος Σακκά και του Πρόκλου και ακόμα πιο κοντά στην πίστη και τον τρόπο ζωής των Εσσαίων και των Χριστιανών των πρώτων μετά τη Σταύρωση χρόνων.

Οι μαθητές του **Βασιλίδη**, του **Βαλεντίνου**, του **Μάρκιου**, του **Σιμωνίδη**, του **Σίμωνα Μάγου**, του **Πρίσκιλου της Ισπανίας** και του **Μάνιχου** ήταν θιασώτες αυτών των απόψεων.

Ο Γνωστικισμός υπήρξε ένα από τα πιο δυνατά ρεύματα σκέψης της Χριστιανικής πίστης και πρακτικής και συγχρόνως μέχρι και τον 5ο μ.Χ. αιώνα ο φορέας των Νεοπλατωνικών απόψεων και διδασκαλιών.

Σήμερα πιστεύουμε ότι ο αρχέγονος Γνωστικισμός ήταν η μετεξέλιξη της Εσωτερικής διδασκαλίας του Ιησού, όπως αυτή δόθηκε στους πρώτους Εβραίους Χριστιανούς και ότι η ζωή των τότε Γνωστικών είχε πολλές ομοιότητες με αυτές των Εσσαίων.

Γι' αυτή την Εσωτερική ή Μυστικιστική διδασκαλία του Ιησού, που όμως δε διασώθηκε μέχρι τις ημέρες μας, διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο του Μάρκου:

«...Εις εσάς (τους μαθητές Του) εδόθη να γνωρίσητε το μυστήριο της Βασιλείας του Θεού. Εις εκείνους δε τους έξω, δια παραβολών τα πάντα γίνονται...» (Λουκ. η:10) (Μαρκ. δ:11). Ακόμα διαβάζουμε:

«...Και δια τοιούτων πολλών παραβολών ελάλει προς αυτούς τον

λόγον, καθώς ηδύναντο να ακούωσι. Χωρίς δε παραβολής δεν ελάλει προς αυτούς. Κατ'ιδίαν όμως εξήγει πάντα εις τους μαθητάς αυτού...».

Ο Ευσέβιος αναφέρει σχετικά με τον **Γνωστικό Βασιλίδη** ότι δίδασκε στην Αλεξάνδρεια περί το 125 μ.Χ. και ότι γύρω του αναπτύχθηκαν οι πρώτες Γνωστικές σχολές. Η διδασκαλία του στηριζόταν σε πληροφορίες που είχε από τον Απόστολο Ματθαίο και τον Πέτρο, μέσα από τον αγαπητό μαθητή του **Γλαύκο**.

Ο Βασιλίδης είχε συγγράψει ένα έργο 24 τόμων με τον τίτλο «Επεξηγήσεις των Ευαγγελίων», το οποίο αργότερα με εντολή της εκκλησίας το κάψανε. Το ίδιο συνέβη και με πολλά βιβλία άλλων Γνωστικών.

Αν τα βιβλία των Γνωστικών είχαν διασωθεί, ίσως σήμερα να ήταν γνωστό έστω και ένα μέρος της Εσωτερικής ή Μυστικιστικής διδασκαλίας του Ιησού, της διδασκαλίας που έδωσε στους μνημένους μαθητές Του και είναι τελείως άγνωστη σε μας.

Οι απόψεις που έχουμε σήμερα για τους Γνωστικούς δεν υπήρξαν ποτέ καθορισμένες και ξεκάθαρες, καθώς η προσδιοριστική επωνυμία «Γνωστικός» δόθηκε σε πολλά άτομα με άγιο βίο, καθώς και σε άλλα με επιλήψιμο. Ακόμα και ο Σίμωνας ο Μάγος κατατάσσεται μεταξύ των Γνωστικών της αμέσως μετά τη Σταύρωση εποχής.

Ο Γνωστικισμός με τα μάτια αμερόληπτων θεολόγων θεωρείται ένα σύμπλεγμα μαγείας, Χριστιανισμού, Ερμητισμού και Νεοπλατωνισμού, που αργότερα δέχθηκε επιρροές από τον Ινδουισμό και το Σουφισμό. Η θέση όμως των Γνωστικών ως προς την μετενσάρκωση έμεινε αμετάβλητη μέσα στους αιώνες, και αυτός ήταν ένας από τους λόγους που οι Γνωστικοί πολεμήθηκαν από Πάπες και Αυτοκράτορες του Βυζαντίου και ήταν πάρα πολλοί Γνωστικοί που υπέστησαν μαρτύρια και έχασαν τη ζωή τους για αυτά τους τα “πιστεύω”.

Οι απόψεις των Γνωστικών για τη μετενσάρκωση, μετά το «Ανάθεμα για την προϋπαρξη» στη Σύνοδο του 553 μ.Χ., διατηρήθηκαν τους επόμενους αιώνες και αναβίωσαν στη Δυτική Ευρώπη και τη Μικρά Ασία μέσα από διάφορες μυστικιστικές σχολές και ομάδες. Η πιο αντιπροσωπευτική από αυτές τις ομάδες ήταν αυτή των **Αλβιγίνων** ή **Καθαρών** που άνθισε στη νότια Γαλλία τον 12^ο μ.Χ. αιώνα.

Κάποια εποχή, και συγκεκριμένα τον 13^ο αιώνα, οι απόψεις των Κα-

θαρών αναπτύχθηκαν στην Ευρώπη σε μεγάλο βαθμό και κέρδισαν με τέτοιο τρόπο τις καρδιές των ανθρώπων, που λίγο έλειψε οριστικά να παραμερίσουν τον εκκλησιαστικό Χριστιανισμό που περνούσε μεγάλη κρίση και ήταν τα χρόνια εκείνα σε παρακμή και απαξίωση.

Παρόμοιες μυστικιστικές ομάδες, στις οποίες συμμετείχαν πολλές φορές συγχρόνως κληρικοί και λαϊκοί, παρουσιάστηκαν πολλές μέσα στα μαύρα χρόνια της εκκλησιαστικής Χριστιανικής ιστορίας. Οι «**Αδελφοί της Κοινής Ζωής**» η «**Κίνηση Νέα Ευσέβεια**» (**Devotio moderna**), η «**Unio Mystica**», οι «**Φίλοι του Θεού**» και οι «**Αδελφοί του Ελεύθερου Πνεύματος**» οι «**Βογόμελοι**» και οι «**Κουακέροι**» ήταν μερικές από τις ομάδες που πίστευαν στη βασική αρχή του μυστικισμού, τη μετενσάρκωση. Δυστυχώς, σήμερα δεν έχουμε πολλές γραπτές πληροφορίες γι' αυτές τις ομάδες, γιατί ήταν πολλοί αυτοί που φρόντισαν γραπτά και μύστες να τα κάψουν στην ίδια πυρά, όπως συνέβη το 1310 με τη συγγραφέα του βιβλίου «Μετενσάρκωση», τη **Μαργαρίτα Πορέτ**.

Την εποχή της Σταύρωσης η επιρροή του αρχαιοελληνικού πνεύματος, και κυρίως οι Πλατωνικές και ο Πυθαγόριες αντιλήψεις ήταν ακόμα ισχυρότατες. Γι' αυτό και ο χριστιανικός μυστικισμός σε μεγάλο βαθμό βασίστηκε στον αντίστοιχο αρχαιοελληνικό. Πολλοί μεγάλοι Πατέρες της εκκλησίας, μεταξύ των οποίων ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς, ο Ωριγένης, ο Γρηγόριος Νύσσης, ο Αυγουστίνος της Ιππώνος, ο άγιος Διονύσιος ο Αεροπαγίτης και άλλοι, είχαν λάβει ελληνική παιδεία και γνώριζαν την αρχαιοελληνική φιλοσοφία, ενώ είναι βέβαιο ότι μερικοί από αυτούς είχαν μνηθεί και στα αρχαία μυστήρια των οποίων η φιλοσοφία στηριζόταν στη μετενσάρκωση. Αυτές όμως οι αντιλήψεις τους σε πολλές περιπτώσεις, τους οδήγησαν στη φυλακή και το βίαιο θάνατο.

ΓΙΑΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ και ΠΟΙΟ ΣΚΟΠΟ ΕΞΥΠΗΡΕΤΕΙ

Για να αντιληφθούμε πώς και γιατί γίνεται η μετενσάρκωση, οι πνευματικοί Διδάσκαλοι, μεταφορικά πάντα, και ως μια αντανάκλαση της πραγματικότητας, καθώς το θέμα της μετενσάρκωσης είναι ασύλληπτο για την ανθρώπινη διάνοια, μας λένε τα εξής:

Κατά τη διάρκεια της καθόδου των ψυχών από το “Περιοχή του Καθαρού Πνεύματος” όπου δημιουργήθηκαν, προς τον Υλικό κόσμο, όπως ήδη έχει αναφερθεί, τους δόθηκαν διάφορα καλύμματα-εργαλεία. Αρχικά τους δόθηκε το Υπεραιτιατό κάλυμμα ή σώμα, στη συνέχεια το Αιτιατό, το Αστρικό και τέλος το Υλικό σώμα ή κάλυμμα που είναι το ανθρώπινό μας σώμα.

Τα σώματα αυτά ή όπως αλλιώς μπορεί να τα αποκαλέσει κανείς, δεν είναι παρά φορείς της ψυχής και συγχρόνως χρήσιμα εργαλεία που τα χρησιμοποιεί η ψυχή στο ταξίδι που την έστειλε να επιτελέσει ο Πατέρας, για κάποιο άγνωστο και ασύλληπτο για την ανθρώπινη διάνοια λόγο.

Ένας ταξιδιώτης, αν ο προορισμός του είναι ένα θερμό μέρος, θα πάρει για κάλυμά του ένα πουκάμισο. Αν πάει σε ένα μέρος με εύκρατο κλίμα, θα πάρει μαζί του και ένα σακάκι. Αν το κλίμα είναι πιο ψυχρό, θα πάρει και ένα παλτό κι αν πάει σε κάποιο πολύ ψυχρό μέρος, θα πάρει μαζί του και μια γούνα. Σε κάθε περίπτωση τα καλύμματά του θα είναι κατάλληλα για το περιβάλλον που θα βρίσκεται, έτσι ώστε εκεί που θα πάει να μπορεί να ζει και να εργάζεται.

Το ίδιο και η ψυχή, ανάλογα σε ποια διάσταση της Θεϊκής Δημιουργίας και σε ποιο σημείο του μακραίωνου ταξιδιού της βρίσκεται, έχει και τα κατάλληλα καλύμματα-εργαλεία: Το Υπεραιτιατό, το Αιτιατό, το Αστρικό και το Υλικό κάλυμμα.

Εκτός όμως από τα καλύμματα, περνώντας οι ψυχές μέσα από το Αιτιατό Επίπεδο της Θεϊκής Δημιουργίας, τους δόθηκε κι ένα άλλο χρήσιμο εργαλείο. Τους δόθηκε ένα κομπιούτερ, ένα τέλειο κομπιούτερ, που είναι ο νους.

Ο νους δόθηκε σε κάθε ψυχή σε αρχέγονη μορφή. Σε μορφή σπόρου. Στη συνέχεια η ψυχή, με την έμφυτη σοφία της, αφού δώσει στο νου συνειδητότητα, ζωή και ύπαρξη, φροντίζει να τον εξελίξει, έτσι ώστε κάποτε και αυτός με τη σειρά του να την βοηθήσει, προκειμένου η ψυχή να επιστρέψει στη πατρίδα της, στο Βασίλειο του Πατέρα.

Η ψυχή είναι σαν ένας ναυαγός σε έρημο νησί που φτιάχνει μία βάρκα, για να μπορέσει με αυτή να βγει στο πέλαγος και κάποιος καλός καπετάνιος να τον βρει, να τον πάρει και να τον οδηγήσει πίσω στην πατρίδα του. Για την ψυχή, η βάρκα που κατάλληλα κατασκευάζει είναι ο νους και ο καπετάνιος που θα την βρει και θα την σώσει είναι ο Τέλειος Διδάσκαλος της εποχής του. Αυτός θα την οδηγήσει πίσω στην πατρίδα της, στο Sach Khand.

Σε αυτό το νεκρό εργαλείο, το νου, η ψυχή προσφέρει τη συνειδητότητά της που είναι, όπως προελέχθη, μία έμφυτη ιδιότητα της. Με αυτή την παροχή της ψυχής, ο αδρανής και ανενεργής νους αποκτάει κάποια οντότητα και αρχίζει να λειτουργεί με τρόπο αυτεξούσιο, σύμφωνα με τις ροπές που έχει και που, λόγω της καταγωγής του, είναι κατώτερες ροπές που ζητούν να εκπληρώσουν τις κατώτερες επιθυμίες του Αστρικού σώματος. Επιθυμίες για τέρψη του σώματος και επιβεβαίωση του εγωιστή νου, μακριά από κάθε επιθυμία που να έχει σχέση με την επιστροφή της ψυχής στον τελικό προορισμό της.

Σε αυτή την περίοδο, ο νους κυριολεκτικά σέρνει την ψυχή στα ενδιαφέροντα των κατώτερων κόσμων και η συνειδητότητα του ατόμου λειτουργεί από το επίπεδο του νου και όχι από το επίπεδο της ψυχής.

Με τις συνεχείς μετενσαρκώσεις ο εγωιστής νους φθάνει κάποτε σε ένα τέτοιο σημείο εξέλιξης, που αρχίζει να αντιλαμβάνεται τον πραγματικό λόγο για τον οποίο δημιουργήθηκε, καθώς και για τον προορισμό του. Από το σημείο αυτό και πέρα, όχι μόνο παύει να έλκει την ψυχή στην αρνητικότητα, αλλά αρχίζει να την υπηρετεί και τότε ο άνθρωπος αρχίζει να λειτουργεί με τη συνειδητότητά του από το επίπεδο της ψυχής και όχι από το επίπεδο του νου. Ο νους γίνεται από αφέντης, οδηγός και υπηρέτης της ψυχής, προκειμένου να την βοηθήσει να ολοκληρώσει το ταξίδι της. Τότε είναι που ο νους εκπληρώνει το σκοπό για τον οποίο δόθηκε στην ψυχή.

Ερώτηση: Πώς εξελίσσεται ο νους;

Απάντηση: Με τις συνεχείς μετενσαρκώσεις της ψυχής !

Στον Αμαζόνιο υπάρχουν υπεραιώνια δέντρα με χοντρούς κορμούς, με ύψος 70 και πλέον μέτρα και βάρος πολλούς τόνους. Τα δέντρα αυτά κάποτε ήταν τρυφερά βλαστάρια που προήλθαν από μικρούς σπόρους. Αυτούς τους σπόρους η μάνα γη τους αγκάλιασε, τους ζέστανε, τους έθρεψε, τους πότισε και τους βοήθησε να φυτρώσουν, έτσι ώστε με τον καιρό οι σπόροι να εξελιχθούν και να γίνουν γιγάντια δέντρα που με το ξύλο τους οι ιθαγενείς κατασκευάζουν τις καλύβες τους.

Με τον ίδιο τρόπο σε μορφή σπόρου δόθηκε κάποτε στις ψυχές ο νους και οι ψυχές αυτό το νου που πήραν σε μορφή σπόρου, τον αναπτύσσουν και τον κάνουν δυνατό και ικανό να τις βοηθήσει στο μακράιωνό τους ταξίδι από τους κατώτερους κόσμους στο Sach Khand. Αυτή η ανάπτυξη και εξέλιξη του νου επιτυγχάνεται με τη φροντίδα της ψυχής και επιτυγχάνεται με τις συνεχείς ενσαρκώσεις της σε διάφορες μορφές ζωής.

Καθώς ο νους είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με την ψυχή και την συνοδεύει σε κάθε της ενσάρκωση μέσα στα 8.4 εκατομμύρια είδη ζωής που υπάρχουν επάνω στη γη, μέσα από κάθε ενσάρκωση ο νους παίρνει εμπειρίες που τον ωριμάζουν και από αρχέγονο και σε εμβρυική μορφή, του αυξάνουν τη δύναμη και την οξυδέρκεια. Μέσα από κάθε μορφή ζωής που φιλοξενείται ψυχή, ο νους που τη συνοδεύει αποκτά εμπειρίες και γίνεται όλο και περισσότερο ικανός να υπηρετήσει αργότερα την ψυχή στο προαιώνιο ταξίδι της.

Το ίδιο και μια μάνα. Από δυο μικρά σποράκια δημιουργεί μέσα της και αναπτύσει ένα έμβρυο. Αργότερα, γεννάει ένα βρέφος και το θηλάζει, ώστε με το γάλα και τη φροντίδα της να το μεγαλώσει και να το κάνει ικανό να βγει στον κόσμο, για να ζήσει. Το βρέφος αρχικά δεν αντιδρά σε κανένα ερέθισμα, δε μιλάει, δε γελάει, δεν αναγνωρίζει κανέναν, έχει διαρκώς κλειστά τα μάτια και με το κλάμα του ζητάει μόνο τροφή, που η μητέρα του τού τη δίνει, σε όσο το δυνατό μεγαλύτερη ποσότητα και καλύτερη ποιότητα μπορεί, για να το μεγαλώσει.

Με την πάροδο του χρόνου και πάντα με τη φροντίδα της μητέρας, το μωρό μεγαλώνει και αναπτύσσονται τα αντανακλαστικά του. Αρ-

χίζει και αναγνωρίζει τη μητέρα και το περιβάλλον του και αργότερα αρχίζει να μιλάει και να συνεννοείται μαζί της. Η μητέρα του στη συνέχεια, το στέλνει για εκπαίδευση στο δημοτικό σχολείο, στο γυμνάσιο, το λύκειο, το πανεπιστήμιο, το γυμναστήριο και όπου αλλού χρειάζεται να το στείλει, για να το αναπτύξει νοητικά, με σκοπό να του δώσει τα εφόδια και να το κάνει ικανό να ζήσει και να εργαστεί.

Δεν του χαλάει κανένα χατίρι. Πολλές φορές υποκύπτει στις παραξενιές και τις απαιτήσεις του και το ακολουθεί στις καλές ή κακές του πράξεις, προσπαθώντας να το στηρίξει. Κάνει το καθετί που χρειάζεται με απέραντη υπομονή, με την πείρα, τη σοφία, την αγάπη και τη δύναμη της μάνας.

Η μάνα από την αγάπη της μπορεί να άγεται και να φέρεται από το παιδί της, αλλά δεν παύει διαρκώς να το συμβουλεύει. Το παιδί πολλές φορές μπορεί να ενεργεί με τρόπο αντίθετο από αυτόν που θέλει η μητέρα του και μπορεί να έρθει ακόμα και σε σύγκρουση με αυτήν. Κάποτε όμως με την ωριμότητα, αναπτύσσεται ο σεβασμός του παιδιού και τότε κάνει το καθετί, για να φροντίσει τη μάνα του και να την προστατέψει.

Με τον ίδιο τρόπο, η ψυχή τρέφει με τη συνειδητότητά της τον υποτυπώδη νου που της δίδεται υπό μορφή σπόρου και προκειμένου να τον αναπτύξει και να τον εκπαιδεύσει, τον παίρνει μαζί της και τον περνάει μέσα από τα διάφορα βασίλεια ύπαρξης και τις διάφορες μορφές ζωής στις οποίες κατά διαστήματα η ίδια η ψυχή ενσαρκώνεται.

Στην αρχή ο νους εμφανίζεται να φιλοξενείται σε εμβρυϊκή μορφή στο φυτικό και το ζωικό βασίλειο ως **«τακτισμός»**. Ο φωτοτακτισμός οδηγεί τα άνθη των φυτών, το πρωί, να ανοίγουν και να στρέφονται προς τον ήλιο, για να πάρουν τη ζωογόνο του δύναμη. Ο χημειοτακτισμός οδηγεί τα σπερματοζωάρια να κινηθούν προς το ωάριο, για να το γονιμοποιήσουν. Μια αρχέγονη λογική, ένας πρωτόγονος νους, ένας τακτισμός, οδηγεί το λουλούδι και το σπαρματοζωάριο να συνεχίσουν το θαύμα της ζωής.

Αργότερα, ο νους εμφανίζεται σε άλλες πιο εξελιγμένες μορφές δράσης, ως **«ένστικτο»**. Τα φύλλα κλείνουν και αιχμαλωτίζουν το έντομο, η γάτα τρώει τον πλακούντα της, για να έχει γάλα. Αν τα παιδιά της γεννηθούν νεκρά, δεν τρώει τον πλακούντα, γιατί δε θα χρειαστεί το

γάλα της, για να τα θηλάσει κλπ.

Αυτός ο νους, αυτή η λογική της μάνας γάτας, κινείται από ένστικτο κι όχι από γνώση, γιατί κανείς δε δίδαξε το χελιδόνη πώς να βρει την παλιά φωλιά του ή κανείς δεν είπε στο σπουργίτι να μη φοβάται ένα μεγάλο περιστέρι, αλλά να φοβάται μια μικρή κουκουβάγια.

Αργότερα, αρχίζει και αναπτύσσεται στο ζωικό βασίλειο η λογική ενός «κατώτερου νου» κι αυτός ο κατώτερος νους διαρκώς εξελίσσεται με το να φιλοξενείται σε όλο και ανώτερες μορφές ζωικών οργανισμών. Όσο η ψυχή φιλοξενείται σε ανώτερες μορφές ζωής, τόσο και ο νους παίρνει εμπειρίες και ιδιότητες και εμφανίζεται πιο εξελιγμένος.

Όταν κάποτε η ψυχή αρχίσει και φιλοξενείται στην ανθρώπινη μορφή, αρχίζει και αναπτύσσεται ένας «ανώτερος νους». Αρχικά ο νους του πρωτόγονου ανθρώπου τον οδηγεί να συμπεριφέρεται με βία, γιατί αυτό είχε μάθει να κάνει, όταν η ψυχή με την οποία είναι άρρηκτα συνδεδεμένος, ενσαρκωνόταν σε σώματα ζώων. Ο νους οδηγεί έναν πρωτόγονο άνθρωπο στο να σπάσει με μια πέτρα το κεφάλι ενός άλλου πρωτόγονου, μόνο και μόνο για να του πάρει μια μπανάνα, όπως θα έκανε ένας πίθηκος, για να πάρει ένα καρπό από έναν άλλο πίθηκο.

Καθώς η ψυχή συνεχίζει να τρέφει το νου με «αγάπη και συνειδητότητα», ο άνθρωπος αρχίζει να υπολογίζει το συνάνθρωπό του και ο νους του αρχίζει να αναπτύσσει ανώτερα συναισθήματα. Αρχίζει να ζει νομαδική ζωή και αργότερα δημιουργεί οικογένεια. Στο στάδιο αυτό αρχίζει να ενδιαφέρεται μόνο για τα μέλη της οικογένειάς του και στη συνέχεια αρχίζει να αγαπάει και να προστατεύει το χωριό και μετά τη χώρα του, τη θρησκεία του κλπ. Έτσι βλέπουμε, με την πάροδο του χρόνου, η συνειδητότητα του ανθρώπου να αρχίζει να λειτουργεί λιγότερο από το επίπεδο του νου και περισσότερο από το επίπεδο της ψυχής και η αγάπη για τον συνάνθρωπό του από ατομική και εγωιστική να γίνεται οικουμενική.

Στην εφηβεία του, ο νους συχνά αγνοεί την ψυχή που με τη φωνή της, τη “συνείδηση”, που ενώ προσπαθεί να τον κατευθύνει, εκείνος προβαίνει σε πράξεις αρνητικές. Με τον καιρό όμως και με τις συνεχείς ενσαρκώσεις, ο νους ενηλικιώνεται και αρχίζει να λειτουργεί σε ανώτερα επίπεδα συνειδητότητας και κάποτε φθάνει σε τέτοιο σημείο ωριμότητας, που αρχίζει να πειθαρχεί στην ψυχή και σκοπός του νου

γίνεται η υπηρεσία της ψυχής. Σε αυτό το σημείο ωριμότητας, ο νους αντιλαμβάνεται το κάλεσμα του Διδασκάλου και συνειδητοποιεί το καθήκον του να βοηθήσει την ψυχή στο ταξίδι της επιστροφής της.

Όμως από την εποχή της ενηλικίωσής του, που συμπίπτει με την φιλοξενία της ψυχής και του νου σε ανθρώπινα σώματα, οι δραστηριότητες του νου αρχίζουν να ελέγχονται και για κάθε δράση του, δημιουργείται κάποια αντίδραση. Κάθε αρνητική σκέψη, πράξη και λόγος για τα οποία είναι υπεύθυνος ο νους, κολάζεται και αντίθετα, κάθε καλό που ο νους υποκινεί, ανταμείβεται σύμφωνα με τον Καρμικό νόμο στον οποίο αναφερθήκαμε πιο πάνω.

Όταν, με τη Χάρη του Θεού, η ψυχή ξεφύγει από τον Τροχό της Ζωής και των Θανάτων και καθώς θα υπερβαίνει το Αιτιατό Επίπεδο, θα αφήσει το νου που τη συνόδεψε σε όλο της το ταξίδι, στο σημείο από όπου τον πήρε. Τότε ο νους θα διαλυθεί και όλες οι δραστηριότητές του θα καταγραφούν στα Ακκασικά Αρχεία που βρίσκονται ψηλά στο Αιτιατό Επίπεδο. Εκεί λέγεται από ορισμένους ότι παραμένει καταγραμμένη όλη η πείρα που απέκτησαν οι νόες όλων των ανθρώπων, από την εποχή που άρχισαν να φιλοξενούνται σε ανθρώπινα σώματα.

ΜΥΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟ ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΕΠΟΧΗΣ

Για να καταλάβει κανείς τι σημαίνει μύηση από τον Θεάνθρωπο της κάθε εποχής, θα πρέπει να κατανοήσει το κείμενο που ακολουθεί.

Βέβαια, μέσα σε λίγες γραμμές δεν μπορούν όλα να γίνουν απόλυτα κατανοητά, όμως αν κάποιος είναι αποφασισμένος να ακολουθήσει το Πνευματικό Μονοπάτι, μελετώντας το, θα κάνει μια αρχή και θα γνωρίσει ορισμένες βασικές έννοιες από αυτές που διδάσκονται οι μαθητές των Τελείων Διδασκάλων.

Υπενθυμίζουμε πως ό,τι λέγεται με το στόμα και γράφεται στο χαρτί είναι αντανakλάσεις της πραγματικότητας που μας δίδονται μεταφορικά και παραβολικά από τους Διδασκάλους, για να σχηματίσουμε μια κάποια ιδέα για το Θείο Σχέδιο.

Τίποτα δεν είναι έτσι, όπως λέγεται και ακούγεται. Τις αλήθειες και τις πραγματικότητες τις βιώνει κανείς σταδιακά μέσα από το διαλογισμό του, όταν η συνειδητότητά του υπερβαίνει τον Υλικό κόσμο και βρίσκεται στα Εσωτερικά πνευματικά επίπεδα.

Για να προσεγγίσουμε το θέμα μας, θα πρέπει να αναφερθούμε σε ορισμένες έννοιες και μια βασική από αυτές είναι η έννοια της “Αγίας Τριάδας”. Η έννοια της Τριάδας: Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα, ίσως με διαφορετική προοπτική λόγω διαφορετικής κουλτούρας των λαών, είχε διατυπωθεί από τα πολύ αρχαία χρόνια και ήταν γνωστή ακόμα και την εποχή των αρχαίων Ρίσις των Ινδιών. Αργότερα, μέσα στους αιώνες, έγινε αποδεκτή όχι μόνο από τη Χριστιανική θεολογία αλλά και από άλλα θρησκευματα, πίστεις, θεολογικά συστήματα, μύστες και πνευματικούς δασκάλους.

Στον πρώιμο Ιουδαιο-Χριστιανισμό δεν αναφέρεται κανένα σαφές δόγμα περί Αγίας Τριάδος. Οι πρώτες ομολογίες πίστης κάνουν αναφορά στην Τριάδα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος στην Καινή Διαθήκη (Προς Κορινθίους Β, 13:13). Ο Νεοπλατωνιστής άγιος Αυγουστίνος θεωρείται ένας από τους σηματικότερους διαμορφωτές του δόγματος της Αγίας Τριάδος, που το 381 μ.Χ. η Σύνοδος της Κωνσταντινούπολης καθιέρωσε την ισχύ του στη Χριστιανική “Ομολογία Πίστης”.

Ο Πατέρας.

Ακριβώς όπως ο ήλιος στέλνει τις ακτίνες του στον κόσμο, όπως ο ωκεανός έχει στην επιφάνειά του παφλασμούς, κυματισμούς, κύματα, παλλίρροιες και ρεύματα και όπως ένα δάσος αποτελείται από αναρίθμητα δέντρα, έτσι και η Υπερψυχή, ο Θεός, όταν τον βλέπουμε μέσω της Δημιουργίας Του, φαίνεται να είναι χωρισμένος σε πολλές μορφές και σχήματα, που αναδεικνύουν και αντανακλούν το φως και τη ζωή Του μέσα σε ένα πλούσιο και ποικιλόχρωμο πανόραμα. Όμως το πνεύμα του Θεού διατρέχει τα πάντα, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που ο σπάγγος περνά μέσα από τις χάντρες του κομπολογιού, ενώ ο Ίδιος στην μεγαλειότητα και την απεραντοσύνη Του παραμένει ξέχωρος από όλα, μέσα στη δικιά Του πληρότητα.

Αυτή η ασύλληπτη έννοια που εμείς οι άνθρωποι ονομάζουμε Θεό-Πατέρα, **εκδηλώνεται** μέσα σε όλες τις διαστάσεις της Θεϊκής Δημιουργίας και είναι η Δύναμη που δημιουργεί, που συντηρεί, που νομοθετεί και άρχει στα διάφορα επίπεδα, δηλαδή στην Περιοχή του Καθαρού πνεύματος (Sach Khand), την Υπεραιτιατή, την Αιτιατή, την Αστρική Περιοχή και τον Υλικό κόσμο. Σε αυτές τις **εκδηλώσεις** του Θεού σε καθεμία από τις αναφερθείσες Περιοχές, έχει δοθεί από τα πανάρχαια χρόνια ένα διαφορετικό όνομα. Έτσι, στην εκδήλωση του Θεού-Πατέρα στο Αστρικό Επίπεδο έχει δοθεί από τους αρχαίους Βραχμάνους και τους μεταγενέστερους Ινδουϊστές το όνομα Niranjjan από τους Εβραίους και τους πρώτους Χριστιανούς το όνομα Ιεχωβά ή Γιαχβέ ή Αντοναϊ ή Ελοχίμ κλπ.

Παρόμοια στην εκδήλωση του Θεού στο Αιτιατό Επίπεδο έχει δοθεί από τα πανάρχαια χρόνια το ιερό όνομα “Onkar” και γενικά σε κάθε επίπεδο, όπως εκδηλώνεται η Δύναμη του Θεού, της έχει δοθεί ένα διαφορετικό ιερό όνομα.

Τα “Πέντε Ιερά Ονόματα του Θεού” των πέντε περιοχών της Δημιουργίας επαναλαμβανόμενα νοερά το ένα μετά το άλλο κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, αποτελούν ένα “mantra” που δίνεται από τους Διδασκάλους στους μαθητές που μωούν, όπως θα δούμε πιο κάτω.

Έτσι, ενώ όλοι οι μύστες, οι Άγιοι και οι πνευματικοί Διδάσκαλοι δέχονται τη μοναδικότητα του Θεού Πατέρα, συχνά στη μυστικιστι-

κή βιβλιογραφία αναφέρονται ως “Θεός” και οι **εκδηλώσεις** του Θεού Πατέρα στα διάφορα πνευματικά επίπεδα. Αυτό βέβαια συχνά δημιουργεί κάποια σύγχυση και παρεξηγήσεις στους νέους αναζητητές της Αλήθειας. Για παράδειγμα, στην Εβραϊκή παράδοση αναφέρεται ως θεός ο Ιεχωβά, που όπως λένε οι μεγάλοι Διδάσκαλοι, δεν αποτελεί τον Απόλυτο Θεό - Πατέρα, αλλά είναι μόνο η εκδήλωση του Θεού Πατέρα που άρχει στο Αστρικό Επίπεδο. Ο Ιεχωβά ή Niranjan είναι ο “θεός του Αστρικού Επιπέδου”, ο πλάστης και δημιουργός του Υλικού Πεδίου και του ανθρώπου, ο “Ποιητής ουρανού και γης”. Είναι θεός ο Ιεχωβά αλλά όχι ο Απόλυτος Θεός - Πατέρας. Είναι η έκφραση Του στο Αστρικό πεδίο. Είναι μια αδιαχώριστη έκφραση και εκδήλωση του Ίδιου του Πατέρα, αλλά ο Θεός είναι Ένας, ακόμα κι αν εκδηλώνεται με διαφορετικούς τρόπους μέσα στη Δημιουργία Του.

Μπορεί βλέποντας το σώμα κάποιου να λέμε “ένας άνθρωπος” και είναι ένας άνθρωπος, αλλά στην πραγματικότητα άνθρωπος δεν είναι μόνο το σώμα. Άνθρωπος είναι και το σώμα και ο νους και η ψυχή του και μάλιστα η ψυχή του είναι ο πραγματικός άνθρωπος. Οι προϊστάμενοι λοιπόν των πέντε πνευματικών επιπέδων είναι θεοί, αλλά δεν είναι «ο» Θεός, τουλάχιστον όπως μπορεί να τον εννοήσει κανείς. Αυτοί είναι «τα χέρια του Ενός και μοναδικού Θεού».

Για παράδειγμα: Λέμε το Ελληνικό κράτος. Τι είναι το κράτος; Μια αφηρημένη έννοια, που στο επίπεδο του νομού είναι ο νομάρχης, στο επίπεδο του δήμου είναι ο δήμαρχος, στο επίπεδο της περιφέρειας ο περιφερειάρχης. Όλοι αυτοί είναι το κράτος, αλλά το Ελληνικό κράτος είναι ένα. Ο νομάρχης, ο δήμαρχος κλπ, απλώς εκφράζουν την έννοια του κράτους στο έργο που τους έχει δοθεί να κάνουν.

Αυτή η διάκριση μεταξύ του Θεού Πατέρα και των εκδηλώσεών Του στα διάφορα πνευματικά επίπεδα, πολλές εποχές δεν μπορούσε να γίνει καταληπτή από τον πολύ κόσμο. Έτσι, σε ένα Γνωστικό κείμενο ο Γιαχβέ, η θεότητα της Παλαιάς Διαθήκης, θεωρείται ότι ήταν ένας «Ψεύτικος θεός», ανόητος δημιουργός ενός ατελούς κόσμου, ένας θεός σκληρός, τιμωρός και αγάριστος. Σε ένα άλλο Γνωστικό κείμενο: «Περί Γενέσεως Κόσμου» αυτός ο ψεύτικος θεός θεωρείται ότι κρύβει τον πραγματικό Θεό και μπερδεύει τους ανθρώπους, γιατί ο πραγματικός Θεός είναι μόνο αγάπη !

Ο Πλωτίνος, ένας Νεοπλατωνικός φιλόσοφος του 3^{ου} μ.Χ. αιώνα, δίδασκε ότι το ενιαίο του θείου και συγχρόνως οι διαφορετικές του εκδηλώσεις είναι έννοιες που δεν μπορεί να γίνουν καταληπτές με διανοητικές διεργασίες, αλλά μόνον όταν ο νους βρίσκεται σε σιωπηλή προσευχή (*διαλογισμό*).

Αυτό το λεπτό και ίσως δυσκολονόητο σημείο δίνει απάντηση και σε δύο ερωτήματα που συχνά ανακύπτουν μεταξύ αυτών που μελετούν τη Βίβλο.

Το πρώτο είναι μια φαινομενική αντίθεση που υπάρχει στα Ευαγγέλια. Σε ένα σημείο διαβάζουμε: **«Ουδείς ποτέ τον Θεό εώρακε»** που σημαίνει ότι κανείς ποτέ δεν είδε το Θεό και σε ένα άλλο σημείο: **«Οι καθαροί τη καρδιά, τον Θεό όψονται»** που σημαίνει πως αυτοί που είναι αγνοί, θα δουν το Θεό. Τι όμως από τα δύο ισχύει; Μπορούμε ή δεν μπορούμε να δούμε το Θεό;

Η εξήγηση είναι ότι στη πρώτη μεν περίπτωση γίνεται αναφορά στο Θεό - Πατέρα στην απόλυτη και πρωταρχική του εκδήλωση,* που βέβαια κανένα ον πάνω στη γη, αλλά ακόμα και όντα από τα ανώτατα Εσωτερικά Επίπεδα, δεν μπορεί να Τον δουν ή να κατανοήσουν τη φύση Του και στη δεύτερη περίπτωση, γίνεται αναφορά στις εκδηλώσεις του Θεού - Πατέρα ως “προϊστάμενων” κατά κάποιο τρόπο και “υπεύθυνων” θεών, για την τήρηση των θείων Νόμων και Κανόνων στα διάφορα Πνευματικά Επίπεδα. Τις εκδηλώσεις αυτές του Θεού “με ανθρώπινη μορφή”, μπορούμε να τις δούμε και να συνομιλήσουμε μαζί τους, μέσα στο διαλογισμό μας, όπως ακριβώς πάνω στη γη μπορούμε να δούμε και να συνομιλήσουμε με τον Θεάνθρωπο της εποχής μας και να πάρουμε την καθοδήγησή Του.

** Τα θέματα των εκδηλώσεων του Θεού στα διάφορα πνευματικά επίπεδα είναι λεπτά και αναλύονται με λεπτομέρεια από τους Διδασκάλους. Είναι θέματα που θα πρέπει να τα δει κανείς χωρίς φανατισμούς και να μην τα απορρίπτει μόνο και μόνο, επειδή δεν τα ξέρει ή δεν έχει ακούσει για αυτά.*

Κάποτε ο Vivikananda ρώτησε το δάσκαλό του, τον Ramakrisna, τον άγιο της Βεγγάλης: **«Δάσκαλε, έχεις δει ποτέ το Θεό;»** Εκείνος του απάντησε:

«Ναι, παιδί μου, βλέπω καθημερινά το Θεό πιο καθαρά από ό,τι

βλέπω τώρα εσένα και μάλιστα καθημερινά συνομιλώ μαζί του».

Ο Ramakrishna εννοούσε και έβλεπε στο διαλογισμό και έπαιρνε καθοδήγηση από την **έκφραση** του ενός και μοναδικού Θεού, που στο Αιτιατό Επίπεδο του έχει δοθεί η Σανσκριτική ονομασία Onkar. Έβλεπε ο Ramakrishna και συνομιλούσε με τον Onkar (*Δεν υπάρχει Δυτική ονομασία για τον Onkar*).

Το δεύτερο ερώτημα είναι: Γιατί στην Παλαιά Διαθήκη ο Θεός εμφανίζεται σαν ένας άγριος και τρομερός τιμωρός, που διαρκώς αποδίδει τη δικαιοσύνη, καταστρέφει πόλεις και χωριά, αφανίζει σοδιές, καίει, αιχμαλωτίζει, σφάζει και γενικά τιμωρεί οποιαδήποτε “αμαρτία” του ανθρώπου, ενώ στην Καινή Διαθήκη ο Θεός είναι επιλήσμων και μεγαλόψυχος, έτοιμος να συγχωρέσει άπειρες φορές, όποιον μετανοήσει για τις πράξεις του;

Η απάντηση είναι ότι η Παλιά Διαθήκη στηρίζεται στο Μωσαϊκό νόμο που εποπτεύεται από το Θεό του Αστρικού Επιπέδου, τον Ιεχωβά, ο οποίος απαιτεί την αυστηρή τήρηση του Νόμου του Κάρμα ή Νόμου της Δράσης και Αντίδρασης ή Νόμου της Δίκαιης ανταπόδοσης. Ο νομοθέτης Μωυσής που καθιέρωσε το Μωσαϊκό Νόμο στην κοινωνία των Εβραίων εκείνης της εποχής, υπήρξε ένα Αβατάρ (*θεία ενσάρκωση*) του Ιεχωβά.

Αντίθετα, η Καινή Διαθήκη στηρίζεται στη διδασκαλία του Θεανθρώπου Ιησού, που η προέλευσή του είναι η Περιοχή του Καθαρού Πνεύματος, εκεί που ισχύει μόνο ο Νόμος της Αγάπης ή της Θείας Χάρης.

Το Θείο Σχέδιο προέβλεπε η ανθρωπότητα να περάσει μέσα από την εποχή του Μωσαϊκού Νόμου στην εποχή της Αγάπης και της συγγνώμης. Ο Ιησούς ήταν ο πρώτος Τέλειος Διδάσκαλος που μίλησε στην περιοχή της Ιουδαίας ανοιχτά στους “όχλους” για την αγάπη και τη συγγνώμη, έννοιες που οι άνθρωποι εκείνης της εποχής θεωρούσαν αστείες και γραφικές.

Ακόμα η λέξη “θεός” ή “θεότητα” δεν πρέπει να συγχέεται με την έννοια του Θεού - Πατέρα, γιατί με τον όρο “θεός” ή “θεότητα” από διάφορους λαούς με διαφορετικές κουλτούρες, καθορίζεται μία σειρά ανθρώπινων όντων και πνευματικών δασκάλων που στα Σανσκριτικά ονομάζονται “Αβατάρ” κι έχουν ως προορισμό την καθοδήγηση και

εξέλιξη της ανθρωπότητας, π.χ. ο θεός Ίντρα, ο θεός Κρίσνα, η θεά Κάλι κλπ.

Ακόμα οι λέξεις “θεός” και “θεότης” αναφέρονται συχνά από διάφορους λαούς, για να καθορίσουν “θείες εδηλώσεις”, “δυνάμεις και νόμους καθιερωμένους στο Υλικό Επίπεδο από το Θεό Πατέρα. Έτσι, ο ήλιος με τις ιδιότητές του λατρεύεται σαν θεός, η Δήμητρα σαν θεά της γης, ο Άρης σαν θεός του πολέμου, ο Ποσειδώνας σαν θεός της θάλασσας και ο κεραυνός θεωρείται ως εκδήλωση του θυμού του θεού κλπ.

Αυτή η πολλαπλή θεματοποίηση της λέξης “θεός” δημιουργεί συχνά παρερμηνείες σε σημείο που, από τους μη γνωρίζοντες, ο Ινδουϊσμός να θεωρείται πολυθεϊστική θρησκεία και αυτοί που λατρεύουν τον ήλιο, βλέποντας σε αυτόν το μεγαλείο του Θεού, να θεωρούνται ειδωλολάτρες.

Όμως ισχύει και το αντίθετο: Δισεκατομύρια άνθρωποι μέσα στο ρου της ιστορίας λάτρεψαν ειδωλολατρικά το δίσκο του ήλιου σαν πραγματικό θεό, όπως άλλοι το Νείλο, τις αγελάδες, τα ξόανα, τους ήρωες, τους προγόνους τους κι ακόμα το χρυσό και τον άργυρο.

Σχετικά με την αρχαιοελληνική θρησκεία, αυτή υπέστη μεταλλάξεις την πρώτη π.Χ. χιλιετία. Οι θεοί της άλλαξαν αρκετές φορές ονόματα και μεταξύ των Ελλήνων υπήρξε μια διαφορετική θεώρηση της έννοιας των θεών και θεαινών.

Οι ιεροφάντες και πολλοί των φιλοσόφων δέχθηκαν τη μονοθεΐα, όπως αυτή διδάχθηκε από τον Ξενοφάνη, το Σοφοκλή, τον Αριστοτέλη, τον Πλάτωνα, τον Παρμενίδη, το Χρύσιππο τον Κλεάνθη και άλλους. Τέτοιοι Έλληνες ήταν και αυτοί που ζήτησαν να δουν τον Ιησού.

«...ήσαν δε και τινές Έλληνες μεταξύ των αναβαινόντων δια να προσκυνήσωσι εν τη εορτή. Ούτοι λοιπόν ήλθαν προς Φίλιππον τον από Βησθαηδά Γαλιλαίας και παρεκάλουν αυτόν λέγοντες: «Κύριε θέλομεν να ίδωμεν τον Ιησούν». Έρχεται ο Φίλιππος και λέγει προς Ανδρέαν και πάλιν Ανδρέας και Φίλιππος λέγουσι προς Ιησούν. Ο δε Ιησούς απεκρίθη προς αυτούς λέγων: «ήλθεν λοιπόν η ώρα δια να δοξασθεί ο Υιός του ανθρώπου...»
(Ιωαν ΙΒ΄20-23)

Σε ένα ποίημα που φέρεται να είναι του Αριστοτέλη, αλλά πιστεύεται ότι γράφτηκε από κάποιον άλλο, διαβάζουμε τη βασική Ορφική θεώρηση ότι ο Δίας είναι ο «Ένας»! **Ο μοναδικός Θεός που είναι παντοδύναμος, πανταχού παρών και έτοιμος να δεχθεί τις ψυχές όλων των ανθρώπων.**

Αυτός ο ένας και μοναδικός Θεός, ο Δίας, έχει πολλά ονόματα, σύμφωνα με τα διαφορετικά φαινόμενα τα οποία ο Ίδιος προκαλεί. Αυτή είναι μια συνήθεια που υπάρχει και μέχρι τις ημέρες μας, όταν συνηθίζουμε να αποκαλούμε την Παναγία Γιάτρισσα, Βρεφοκρατούσα, Θεοτόκο, Σπηλιανή κλπ.

Λέγει λοιπόν το ποίημα:

«Ο Δίας είναι ο πρώτος που γεννήθηκε, ο Δίας θα είναι ο τελευταίος.

Είναι ο άρχων όλων των κεραυνών.

Ο Δίας είναι η κεφαλή, ο Δίας είναι το κέντρο.

Από το Δία προέρχεται το καθετί που υπάρχει.

Ο Δίας είναι το θεμέλιο της γης και του ουρανού» κλπ

Δεν θα πρέπει όμως να παραγνωριστεί και είναι καθοριστικής σημασίας ότι μέσα στους αιώνες ο φόβος, οι προλήψεις, η άγνοια, οι κακές πνευματικές καθοδηγήσεις και αργότερα η κακή ερμηνεία των Γραφών των διαφόρων θρησκειών και πίστεων και ακόμα ο καταστροφικός φανατισμός και το συμφέρον ιερέων και θεολόγων, έχουν δημιουργήσει πραγματικούς ειδωλολάτρες καθώς και πολυθεϊστές, σε σημείο που ακόμα και στις ημέρες μας πολλοί να έχουν προλήψεις και ειδωλολατρικές πεποιθήσεις. Έτσι, για παράδειγμα, ορισμένοι θεωρούν τις εικόνες της εκκλησίας σαν θαυματουργές, μην μπορώντας να καταλάβουν ότι δεν είναι το ξύλο και το χρώμα της εικόνας που την κάνουν θαυματουργή, αλλά είναι η πίστη και η προσευχή των ανθρώπων που αποφέρουν τα θαυματουργά αποτελέσματα. Η εικόνα, ο σταυρός, τα καντίλια και το θυμίαμα δεν είναι παρά μέσα συντονισμού μας με το Θείο. Ακόμα, ο Θεός δε ζητάει από εμάς να του κάνουμε δώρα. Το μόνο που ζητάει είναι η αγάπη μας για Εκείνον και η τήρηση των εντολών Του.

Το Άγιο Πνεύμα ή Λόγος.

Το Άγιο Πνεύμα ή Λόγος είναι ο δημιουργός των πάντων. «*Θεός εν δράση*» κατά μία Πατερική ρήση και γι' αυτό το Λόγο μας λέει ο Ιωάννης, ο μέγας μύστης και ο πλέον αγαπητός μαθητής του Ιησού:

«...Εν αρχή ήταν ο Λόγος και ο Λόγος ήταν παρά τω Θεώ και ο Λόγος είναι ο Θεός. Πάντα δι' αυτού έγιναν και χωρίς αυτού δεν έγινε ουδέ εν το οποίον έγινε. Εν αυτό ήτο η ζωή ...» (Ιωαν α:1-3).

Για αυτό το Λόγο ως δημιουργό των πάντων, ορατών και αοράτων, μιλούν όλες οι θρησκείες και όλοι οι μεγάλοι μύστες και πνευματικοί Διδάσκαλοι που ευλόγησαν από κτήσεως κόσμου αυτόν το μικρό πλανήτη στον οποίο κατοικούμε. Ο Λόγος ή Άγιο Πνεύμα ως δημιουργός των πάντων, εκδηλώνεται μέσα στη Θεϊκή Δημιουργία με τη μορφή του **Θείου Φωτός** και του **Θείου Ήχου ή Μουσικής των Σφαιρών** και αναφορά σε αυτόν, όπως ήδη αναφέρθηκε, γίνεται σε όλα τα θρησκευόμενα.

Στη μυστικιστική βιβλιογραφία η έννοια του “Λόγου” καθορίζεται με διάφορα ονόματα, όπως ήδη έχει προαναφερθεί.:

Αείζων Πυρ τον αναφέρει ο Ηράκλειτος

Λόγο τον ονομάζουν οι Νεοπλατωνιστές και ο Ευαγγελιστής Ιωάννης
Μουσική των Σφαιρών οι Πυθαγόρειοι και οι Νεοπλατωνιστές

Οι Μωαμεθανοί το Άγιο Πνεύμα το ονομάζουν *Kalma*

Οι Βραχμάνοι και οι Ινδουιστές *Naam, Naad, Shabd*

Οι Ζωροαστριστες *Sraosha*

Ταο αναφέρεται το Άγιο Πνεύμα στις Κινέζικες Γραφές

Ηχητικό Ρεύμα το ονομάζουν οι Βουδιστές

Baag I Asmani και *Ηχητικό Φως* οι Σούφισ

Άγιο Πνεύμα, Φως του κόσμου οι Εβραϊκές και Χριστιανικές Γραφές
Φωνή της Σιγής ονομάζουν το Λόγο οι Θεοσοφιστές.

Ανέσπερο Φως και *Φως της Γνώσης* Αγιορίτες μοναχοί

Θεό σε δημιουργική δράση ονομάζουν το Άγιο Πνεύμα ορισμένοι Χριστιανοί Πατέρες και ερημίτες των πρώτων μετά τη Σταύρωση χρόνων.

Και ενώ, όπως προελέχθη, ο Θεός - Πατέρας είναι μια έννοια τελείως ασύλληπτη, *το Άγιο Πνεύμα ή Λόγος μπορεί να γίνει αντιληπτό από τον άνθρωπο στο Υλικό Επίπεδο, έμμεσα* με τη λογική, παρατηρώντας τα δημιουργήματά του Θεού, γιατί καθώς λέει ο Ιωάννης: «*Ο Λόγος δημιούργησε τα πάντα, ορατά και αόρατα*» και λογικά, εφόσον υπάρχουν όλα αυτά τα δημιουργήματα που βλέπουμε γύρω μας, θα υπάρχει και κάτι που τα δημιούργησε. Αυτός είναι κατά τη Χριστιανική παράδοση ο Λόγος ή Άγιο Πνεύμα.

Αλλά και έμμεσα ο Θεός Λόγος βιώνεται από τον άνθρωπο μέσα στο διαλογισμό του, με τη μορφή του Θείου Φωτός και του Θείου Ήχου, ειδικά όπως αυτά εκδηλώνονται μέσα σε καθένα από τα διάφορα Εσωτερικά Πνευματικά Επίπεδα.

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ Ο ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ:

Ο **Θεάνθρωπος** της κάθε εποχής είναι η μία και μοναδική **ενσάρκωση του Λόγου** ή Αγίου Πνεύματος σε ένα ανθρώπινο σώμα, **πάνω στη γη**, που υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει πάντοτε πάνω σε αυτή.

Με άλλα λόγια, ο Θεάνθρωπος είναι ένας τέλειας αγνότητας άνθρωπος που είναι **φορέας του Λόγου** και κατ' άλλη έκφραση, **ενσάρκωση του Λόγου** και βρίσκεται πάντοτε πάνω στη γη. Το Άγιο Πνεύμα ή Λόγος των αρχαιοελλήνων και της Βίβλου είναι **μια έκφραση** της ασύλληπτης για τη διάνοιά μας έννοιας Θεός-Πατέρας που δημιούργησε, διαποτίζει και συντηρεί όλη τη Θεϊκή Δημιουργία με τη μορφή του Θείου Φωτός και Θείου Ήχου ή Μουσικής των Σφαιρών, εκδηλώσεις του Θεού που μπορούμε να βιώσουμε μέσα στο διαλογισμό μας.

Μέσα στο διαλογισμό του ο άνθρωπος μπορεί να δει την Αστρική μορφή του ενσαρκωμένου Λόγου, τον Παράκλητο, όπως τον ονομάζει ο Ιωάννης, και τις πραγματικότητες των Εσωτερικών πνευματικών πεδίων. Μπορεί ακόμα να ακούσει και να απολαύσει τις γλυκιές μελωδίες του Θείου Ήχου ή Μουσικής των Σφαιρών.

Εδώ και αμέτρητα χρόνια, ο Θεός στέλνει συνεχώς ευγενικές ψυχές, που τις αποκαλούμε αγίους, ενορατικούς, πνευματικούς δασκάλους και προφήτες, προκειμένου να έρθουν και να μας βοηθήσουν να επιστρέψουμε κοντά Του. Μολονότι ο Θεός είναι η Υπέρτατη Δύναμη που διαπερνά ολόκληρο το Υλικό σύμπαν και τη Δημιουργία, εντούτοις είναι αόρατος από τα φυσικά μας μάτια. Υπάρχουν όμως δυο τρόποι με τους οποίους ο Θεός μάς βοηθάει να καταλάβουμε ποιοι πραγματικά είμαστε, ποιος είναι ο σκοπός της ζωής μας κι ακόμα ποιος είναι ο ρόλος του Θεού στο σύμπαν και τι ακριβώς είναι η ζωή.

Ο ένας τρόπος είναι να μας ανεβάσει στο επίπεδο Του. Δυστυχώς όμως, βρισκόμαστε πολύ “μακριά” Του, εδώ κάτω στο Φυσικό επίπεδο. Ο άλλος τρόπος είναι να στείλει κάποιον με ανθρώπινη μορφή που να μοιάζει μ' εμάς, να συμπεριφέρεται ακριβώς όπως εμείς, να ζει μαζί μας, να τρώει, να πίνει, να γελάει ακόμα και να κλαίει μαζί μας, αλλά

που να μπορεί να οδηγήσει την ψυχή μας πίσω στο Θεό. Αυτός είναι ο Υιός του, ο Θεάνθρωπος της κάθε εποχής.

Αυτές οι φωτισμένες ψυχές, τις οποίες στέλνει ο ίδιος ο Θεός, ζούσαν ειρηνικά και γαλήνια στην Αιώνια Κατοικία τους στο Sach Khand, όταν ο Ύψιστος τους ανέθεσε μια Αποστολή και τις έστειλε πίσω στον κόσμο, για να βοηθήσουν τις χωρισμένες από το Θεό ψυχές να βρουν το δρόμο της επιστροφής κοντά Του. Οι Τέλαιοι Διδάσκαλοι ή Θεάνθρωποι έρχονται, για να βοηθήσουν τις ψυχές που έχουν ξεχάσει την προέλευσή τους και έχουν χαθεί μέσα στους κατώτερους κόσμους, σκεπασμένες με τόσα πολλά καλύμματα, που δεν μπορεί πια να λάμπει το Φως τους. Αυτοί οι Διδάσκαλοι μάς βοηθούν να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε το σώμα, αλλά ότι είμαστε ψυχές. Μόλις το συνειδητοποιήσουμε, αρχίζουμε εμείς οι άνθρωποι, εμείς οι ψυχές μας δηλαδή, να φλεγόμαστε από επιθυμία να επιστρέψουμε στην Υπερψυχή, στο Θεό που μας δημιούργησε.

Είναι δεδομένο ότι ως άνθρωποι μπορούμε να μάθουμε και να διδαχθούμε μόνον από κάποιον άλλο άνθρωπο, που να έχουμε τη δυνατότητα να τον δούμε και να τον ακούσουμε με τα υλικά αισθητήριά μας όργανα. Γι' αυτόν το δάσκαλο μας θα πρέπει να τρέφουμε απέραντο σεβασμό και να τον θεωρούμε ως ειδικό στον τομέα στον οποίο επιθυμούμε να αποκτήσουμε γνώσεις. Κατ' αναλογία για τις πνευματικές μας ανάγκες, ο Θεός μας στέλνει φωτισμένες ψυχές, τους Διδασκάλους με σκοπό να μας προσφέρουν την Πνευματικότητα. Ο Θεός, από την αρχή της Δημιουργίας, πάντοτε έστελνε τέτοιες ψυχές πάνω στη γη και θα συνεχίσει να τις στέλνει. Επιλέγει κάθε εποχή έναν ανθρώπινο πόλο, τον "Τέλειο Διδάσκαλο" ή "Θεάνθρωπο" που έχει υπερβεί το Φυσικό, το Αστρικό και το Αιτιατό επίπεδο, έχει εισέλθει στα ανώτατα Εσωτερικά βασίλεια της Θεϊκής Δημιουργίας και έχει συγχωνευθεί με το Θεό. Σε αυτόν τον τέλειο άνθρωπο δίνει την εξουσία του δεσμείν και λύειν μέσα σε όλη τη Δημιουργία και συγχρόνως τον εξουσιοδοτεί να οδηγήσει τις ψυχές των ανθρώπων, στις οποίες ο Ίδιος ο Θεός δίνει τη Χάρη Του, πίσω στην αρχική τους κατοικία, στη θερμή Του Αγκαλιά.

Αυτοί οι Τέλαιοι Διδάσκαλοι είναι αρμόδιοι Οδηγοί, που με την στήριξη και τις οδηγίες των δικών τους Διδασκάλων, είναι εξουσιοδοτημένοι και ικανοί να μας εκπαιδεύσουν, έτσι ώστε η ψυχή μας μέσω του διαλογισμού, να υπερβαίνει τη σωματική μας συνειδητότητα, να

εισέρχεται στα Εσωτερικά Βασίλεια και τελικά να συγχωνευθεί με τον Κύριο.

Μία ψυχή μπορεί να φθάσει κοντά στο Θεό, που είναι η αστείρευτη Πηγή όλου του Φωτός, της χαράς, της γαλήνης και της ηρεμίας, πιο γρήγορα από το ανοιγόκλειμα των ματιών μας. Οι Διδάσκαλοι είναι τόσο απορροφημένοι στο Θεό, είναι τόσο βυθισμένοι στο Θεό, ώστε μπορούν να ταξιδέψουν μέχρι τα ανώτατα Πνευματικά πεδία και να επιστρέψουν με Θεϊκή ταχύτητα (*Godspeed*), όπως συνήθιζε να λέει ο Τέλειος Διδάσκαλος Σαντ Ντάρσαν Σινγκ. Αυτοί οι Διδάσκαλοι έχουν νικήσει το θάνατο και μπορούν να μας διδάξουν τη διαδικασία του «θανάτου εν ζωή» (το διαλογισμό δηλαδή), ενώ εμείς θα εξακολουθούμε να ζούμε μέσα σ' αυτό το υλικό μας σώμα, κοντά στην οικογένειά μας και τις καθημερινές μας υποχρεώσεις και ασχολίες.

Όλοι ξέρουμε πως, όταν θέλουμε να σπουδάσουμε κάτι σ' αυτόν τον κόσμο, πηγαίνουμε σε κάποιο δάσκαλο που γνωρίζει σε βάθος το αντικείμενο της διδασκαλίας του. Όταν είμαστε μικροί, πηγαίνουμε στο νηπιαγωγείο. Καθώς μεγαλώνουμε, πηγαίνουμε στο δημοτικό, στο γυμνάσιο, στο λύκειο και μετά στο πανεπιστήμιο. Αν επιθυμούμε να μάθουμε φυσική ή χημεία, απευθυνόμαστε σ' ένα δάσκαλο ή έναν καθηγητή, ανάλογα αν βρισκόμαστε στο σχολείο ή στο πανεπιστήμιο και ανάλογα με το επίπεδο γνώσης στο οποίο επιθυμούμε να φτάσουμε. Ο δάσκαλος μάς εξηγεί τη θεωρία τού αντικειμένου και όπου έχουμε κάποια δυσκολία, τον συμβουλευόμαστε, για να λύσουμε τις απορίες μας. Κάθεται κοντά μας και αφιερώνει μέρος του χρόνου του, για να σιγουρευτεί ότι έχουμε ξεκαθαρίσει τα ουσιώδη σημεία της διδασκαλίας του. Αν τα βασικά σημεία είναι ξεκάθαρα, τότε πάνω σε αυτά μπορούμε να οικοδομήσουμε ολόκληρη τη γνώση μας. Θα έχουμε χτίσει πάνω σε ισχυρά θεμέλια.

Ακόμα και πέρα από τη θεωρία, ο δάσκαλος μάς δείχνει με διάφορα πειράματα πώς μπορούμε να αποδείξουμε την ορθότητα μιας θεωρίας, ώστε να αποκτήσουμε πλήρη και ολοκληρωμένη γνώση του αντικειμένου.

Το ίδιο συμβαίνει και με τους Διδασκάλους που είναι εντεταλμένοι να μας διδάξουν τη μεγαλύτερη επιστήμη, Την Επιστήμη της Πνευματικότητας, που θα μας οδηγήσει στο να εκπληρώσουμε το σκοπό της

ανθρώπινης μας ύπαρξης.

Κάθε Διδάσκαλος έρχεται με την ειδική Αποστολή που του έχει δοθεί από τον ίδιο το Θεό, να φέρει πάλι κοντά Του συγκεκριμένες ψυχές που έχουν χωριστεί απ' Αυτόν πριν από αμέτρητους αιώνες.

Όπως λέει η Ευαγγελική ρήση σχετικά με τον Διδάσκαλο: «**Ο Ποιμένας γνωρίζει το ποίμνιό του**». Ο Διδάσκαλος κάθε εποχής, γνωρίζει ποιοι είναι οι μαθητές που του έχουν δοθεί για εκπαίδευση, ακριβώς όπως ένας καθηγητής παίρνει τον κατάλογο και ξέρει τους μαθητές του τμήματός του, πριν ξεκινήσουν τα μαθήματα. Η επιλογή των ψυχών που είναι έτοιμες με τη Θεία Χάρη να επιστρέψουν στο Θεό, σε οποιαδήποτε εποχή, γίνεται από τον ίδιο τον Κύριο με τρόπο ασύλληπτο για την ανθρώπινη διάνοια.

«... Σεις δεν επιλέξατε εμέ, αλλά εγώ επέλεξα εσάς...» (Ιωα ιε:16)

«... Εγώ σας εξέλεξα εκ του κόσμου...» (Ιωα ιε:19)

Οι αρχαιοέλληνες είχαν μια δική τους θεώρηση σχετικά με την έννοια του Θεανθρώπου. Θεωρούσαν τον Αδάμ σαν θεάνθρωπο, διότι συμπεριλαμβάνει μέσα του το θεϊκό στοιχείο, την πνοή που του ενεφύσησε ο Θεός, και το υλικό στοιχείο που αποκόπηκε από το σώμα του και δημιουργήθηκε η Εύα.

Επικρατεί η αντίληψη ότι η έννοια του Θεανθρώπου έχει τις ρίζες της στην Αιγυπτιακή θεολογία. Αυτή την έννοια του Θεανθρώπου με ορισμένες παραλλαγές δέχθηκαν μετά από μερικούς αιώνες και οι Χριστιανοί διαμορφωτές της Χριστιανικής πίστης.

Πολλοί ταύτιζαν την έννοια του ημίθεου με αυτή του Θεανθρώπου, όπως αργότερα η έννοια του Θεανθρώπου ταυτίστηκε με την έννοια του "Ισόθεου".

Ο Αδάμ διαφέρει απόλυτα από όλα τα άλλα πλάσματα, τα "άλογα", που στερούνται Λόγου, δηλαδή Θεϊκής πνοής – πνεύματος Αγίου.

Ο Αδάμ θα ζήσει 930 χρόνια, θα χάσει όμως την απόλυτη ελευθερία του, δηλαδή την αιωνιότητα, επειδή παράκουσε και παρασύρθηκε από την Εύα και έπαψε να είναι αγνός δούλος του Θεού, σε αντίθεση με την Αθηνά που βγήκε πάνοπλη από το κεφάλι (το πνεύμα) του Διός ως παρθένας, χωρίς ποτέ να την "αγγίζει" άνθρωπος.

Ο Θεάνθρωπος είναι ο σύνδεσμος μεταξύ ουρανού και γης και ο Θεός επιτρέπει μέσω Αυτού στον άνθρωπο να ανέβει την κλίμακα που θα τον οδηγήσει στον ουρανό.

Ο Προμηθέας είναι η σύνθεση Διονύσου (ανθρώπου) και Απόλλωνα (θεού). Ο Διόνυσος είναι ο θεός των αισθήσεων και ο Απόλλωνας ο θεός του πνεύματος. Το αποτέλεσμα αυτής της αντίληψης ήταν η μεν κεφαλή του Ορφέα να εκτίθεται στο ναό του Διονύσου, ενώ η Λύρα του, που δημιουργούσε τη Μουσική των Σφαιρών να εκτίθεται στο ναό του Απόλλωνα.

Οι ιεροφάντες παρουσίαζαν τον μεν Διόνυσο σαν ημίθεο που κάθε χρόνο νεκρανα-

σταινόταν, τον δε Απόλλωνα θεωρούσαν σαν την αθάνατη πλευρά του Προμηθέα.

Αυτή η έννοια του Θεανθρώπου, που αναφέρεται τόσο στην αρχαιοελληνική όσο και στην Ανατολική μυστικιστική παράδοση, αποδίδεται από τα πολύ παλιά χρόνια με το Σανσκριτικό όρο “**Guru**”. Η λέξη αυτή είναι ένας όρος που με την πάροδο των αιώνων διαστρεβλώθηκε, σε σημείο που η λέξη Guru να έχει χάσει την πρωταρχική της σημασία και σήμερα σε Ανατολή και Δύση να έχει εννοιολογικά εκφυλιστεί και συχνά να της αποδίδεται μια αρνητική σημασία. Στην Ανατολή, κάθε σοβαρό ή και μη σοβαρό πνευματικό δάσκαλο που έχει κάθε λογής μαθητές, τον ονομάζουν Guru, και στη Δύση, συχνά με καποια ειρωνεία, σαν Guru χαρακτηρίζουν κάθε άνθρωπο που διατείνεται ότι είναι θεοσεβούμενος, αλλά στην πραγματικότητα χρησιμοποιεί τη χαρακτηριστική ονομασία “Guru” για ιδιοτελείς και κυρίως για τυχοδιοκτικούς σκοπούς.

Με την πρωταρχική έννοια της λέξης, ο **Guru** ή με άλλα λόγια ο Θεάνθρωπος της κάθε εποχής, εμφανίζεται αρχικά στους μαθητές πάνω στη γη με την Υλική του μορφή και υπόσταση, ως άνθρωπος. Αυτόν τον άνθρωπο, ορισμένοι που έχουν ευλογηθεί με τη Θεία Χάρη, θα τον γνωρίσουν και θα ακολουθήσουν ως μαθητές του. Από κει και πέρα, όταν ο Guru εμφανίζεται και καθοδηγεί Εσωτερικά το διαλογιζόμενο μαθητή εις μεν τα κατώτερα πνευματικά πεδία (*Αστρικό, Αιτιατό*) του δίνεται η ονομασία **Guru Dev**, που σημαίνει **Αστρικός Διδάσκαλος** ή **Παράκλητος** κατά τη Χριστιανική Παράδοση, εις δε τα ανώτερα πνευματικά πεδία (*Υπεραιτιατό*) του δίνεται η ονομασία **Sat Guru**, που σημαίνει **Θεϊκός Διδάσκαλος**.

Αυτές οι εκδηλώσεις του Υιού, ως Guru, Guru Dev και Sat Guru, είναι αυτές που σύμφωνα με τις διδασκαλίες των μεγάλων μυστών και αγίων οδηγούν το μνημένο μαθητή, εσωτερικά, μέσω του διαλογισμού από το Υλικό Επίπεδο στο Sach Khand, που σημαίνει από τον Υλικό κόσμο στη Θέωση.

Η Αποστολή Του Υιού είναι η σύνδεσή του με τις ψυχές που έχουν λάβει τη Χάρη του Θεού και στη συνέχεια η εναπόθεσή τους στη Θεία Αγκαλιά του Θεού Πατέρα.

Η σύνδεση μιας ψυχής με τη Δύναμη της οποίας είναι φορέας ο Τέλειος Διδάσκαλος ονομάζεται “Μύηση” και η παράδοση και συγχώνευσή της με το Θεό ονομάζεται “Θέωση”.

Μύηση από τον Θεάνθρωπο της κάθε εποχής είναι η διαδικασία ένωσης της ψυχής του μνημένου με το Άγιο Πνεύμα ή Λόγο, του οποίου φορέας είναι ο Τέλειος Διδάσκαλος. Από τη στιγμή της μύησης ο Θεάνθρωπος αρχικά στην ανθρώπινή του μορφή και στη συνέχεια με την Αστρική και τη Θεϊκή του μορφή, (Guru Dev - Sat Guru), μέσω του διαλογισμού, δίνει στο μαθητή την Εσωτερική Διδασκαλία και οδηγεί την ψυχή του, μέχρι τον Οίκο του Πατέρα στη Θέωση.

Αυτά τα λίγα λόγια στις πιο πάνω παρενθέσεις είναι ανώτερα από κάθε φιλοσοφία, από κάθε θρησκεία και από κάθε θεολογία. Είναι το Μυστικό των Μυστικών, που αν και ισχύει από την αρχή της ανθρωπότητας, παραμένει κρυμμένο από τον κόσμο, όχι μόνο επειδή δεν είναι ο καθένας μας έτοιμος να το δεχθεί, αλλά κυρίως επειδή δεν έχει ακόμα τη Χάρη του Θεού, να λάβει αυτό το Θείο Δώρο. Ίσως το μικρό αυτό βιβλίο κατά κάποιο τρόπο τον βοηθήσει και ίσως είναι αυτός ο λόγος που διαβάζει τώρα αυτές τις γραμμές. Ίσως είναι η απαρχή για το ταξίδι σας. Αυτό όμως ο χρόνος θα το δείξει.

Αυτή τη Χάρη του Πατέρα ο καθένας μας μπορεί να την έλξει, ζώντας μια απλή ηθική ζωή και ζητώντας την από τον ίδιο τον Πατέρα με προσευχή, εσωστροφή και διαλογισμό. **(Αιτείτε και δοθήσεται υμίν, κρούετε και ανοιγήσεται).**

Είναι έτσι το Σχέδιο του Θεού, ώστε κάποτε όλοι οι άνθρωποι μέσα από αυτή την ίδια για όλους διαδικασία να φθάσουν στη Θέωση. Είμαστε όλοι παιδιά του ενός Θεού. Είναι ο Πατέρας μας και μας αγαπάει όλους το ίδιο. Ενδιαφέρεται και μας περιμένει όλους να μας σφίξει στη Θεία Αγκαλιά Του. Δεν υπάρχουν καλοί και κακοί, προνομιούχοι και μη προνομιούχοι. Χριστιανοί και αλλόθρησκοι. Ούτε άλλες ψυχές ο Θεός

τις αγαπάει περισσότερο και άλλες λιγότερο. Είμαστε όλοι τα αγαπημένα του παιδιά. Αταξίες κάνουμε όλοι, αλλά είναι πρόθυμος να μας τις συγχωρέσει, όταν μέσα στους αιώνες διορθωθούμε και ζητήσουμε τη βοήθεια και τη Χάρη Του.

Η Θέωση μπορεί να επιτευχθεί ακόμα και σε μία μόνο ενσάρκωση του μαθητή ενός Θεανθρώπου, αν ο μαθητής αυτός έχει πάθος για το Θεό και ισχυρή θέληση. Όμως ένα είναι το γεγονός: Η Θέωση επιτυγχάνεται ΜΟΝΟ με τη βοήθεια και την καθοδήγηση του Θεανθρώπου της κάθε εποχής. Αυτός έχει την Εντολή τού δεσμείν και λύειν για το καθετί μέσα στη Θεϊκή Δημιουργία αλλά και τη Δύναμη να οδηγήσει μια ψυχή στη Θέωση.

Οι μεγάλοι πνευματικοί Διδάσκαλοι, όταν μιλάνε σε Χριστιανούς μαθητές τους, για επιβεβαίωση των πιο πάνω, συχνά αναφέρονται στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη και συγκεκριμένα στα πιο κάτω εδάφια, όπου διαβάζουμε:

«...Ουδείς γνωρίζει τον Πατέρα, ει μη μόνον ο Υιός και εις όντινα ο Υιός θέλει αποκαλύψει τον Πατέρα...» (Ιωαν.ιδ:6) και ακόμα αναφέρονται στα λόγια του Ιησού:

«...Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι' εμού. Εάν γνωρίσετε εμέ και τον Πατέρα μου, ηθέλετε γνωρίσει...» (Ιωαν ιδ:6-7)

«... Πάντα παρεδόθησαν εις εμέ από του Πατρός μου και ουδείς γνωσκει τον Υιόν ειμή μόνον ο Πατήρ. Ουδέ τον Πατέρα γνωσκει τις ειμή μόνον ο Υιός και εις όντινα θέλη ο Υιός να αποκαλύψη Αυτόν...» (Ματθ ια:27)

«... Εγώ είμαι μεθ'υμών πάσας τας ημέρας μέχρι της συντελείας του αιώνος...» (Ματθ κη:20)

Σε αυτές τις λίγες λέξεις του Ευαγγελίου περιλαμβάνεται όλη η μυστικιστική πραγματικότητα που διδάχθηκε από μύστες, αγίους και πνευματικούς Διδασκάλους, από τα πολύ παλιά χρόνια σε Ανατολή και Δύση και μας εξηγούν πως ο Θεάνθρωπος είναι ο μόνος εντεταλμένος και ικανός να μας αποκαλύψει τον Πατέρα και να μας οδηγήσει στη Θέωση. Αυτός είναι ο μόνος που μπορεί να φωτίσει το δρόμο μας και να μας οδηγήσει στην αιώνια ζωή και ύπαρξη. Ακόμα, ο Θεάνθρωπος

θα υπάρχει όλες τις εποχές μέχρι που και η τελευταία ψυχή να επιστρέψει στο Βασίλειο του Πατέρα.

Όμως, για να συναντήσει κανείς τον Υιό υπάρχει μια βασική και σταθερή προϋπόθεση: **«Να τύχει της Χάρης του Θεού»**. Ο Ιωάννης μας λέει χαρακτηριστικά πως πρέπει να είναι **«γεγραμμένο υπό του Πατρός»**. (Ιωαν. στ:65)

Ο Θεάνθρωπος είναι ο μόνος που έχει τη δύναμη του “δεσμείν και λύειν” μέσα σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία, γι’ αυτό είναι και ο μόνος που μπορεί να βοηθήσει τον άνθρωπο να υπερβεί τους τρεις κόσμους και να αποκτήσει Σωτηρία, Αυτογνωσία και Θέωση. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Γι’ αυτό το “λύειν”, που στην πραγματικότητα σημαίνει **αναστολή του Καρμικού Νόμου** θα γίνει λόγος πιο κάτω.

Είναι προκαθορισμένο πως κάποτε όλες οι ανθρώπινες ψυχές θα κατακτήσουν τη Θέωση, γιατί αυτό είναι το Θείο Σχέδιο, που τίποτα δεν μπορεί να το αλλάξει ή να το επηρεάσει κι αυτό θα γίνει μόνο με την αιώνια παρουσία πάνω στη γη και τη μεσολάβηση της Θεανθρώπου Δύναμης, του εσαρκωμένου Λόγου ή Αγίου Πνεύματος, κατά τη Χριστιανική Παράδοση.

Εγώ είμαι **«η οδός και η αλήθεια και η Ζωή και ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δι’ εμού»**. (Ιωαν. ιδ:6)

Μόνος του ο άνθρωπος, με τις δικές του μόνο δυνάμεις, δε θα μπορούσε ποτέ να βγει μέσα από τον Τροχό των Γεννήσεων και των Θανάτων που καθορίζει ο Καρμικός Νόμος των τριών κατώτερων επιπέδων.

Την ώρα της Μήσης, η “προσοχή του Διδασκάλου” συγκεντρώνεται στο μαθητή και τότε αυτοστιγμεί γίνεται μία ένωση της ψυχής του μαθητή με το Λόγο ή Άγιο Πνεύμα του οποίου ο Διδάσκαλος είναι φορέας. Όμως, επειδή η ψυχή του μνημένου μαθητή είναι άρρηκτα ενωμένη με το νου του, ο Λόγος ενώνεται και με το νου του μαθητή κι αυτό έχει ως αποτέλεσμα να διαλύονται οι καρμικές καταγραφές του Αιτιατού μέρους του νου, όπου βρίσκεται η αποθήκη του κάρμα. Εξαφανίζονται οι εντυπώσεις από δράσεις που θα πρέπει να αποσβεστούν σε κάποια μελλοντική χρονική στιγμή, όπως εξαφανίζεται μια σταγόνα νερού, αν πέσει μέσα σε ένα καμίνι.

Ο Τέλειος Διδάσκαλος, με τη μύηση, παίρνει ο Ίδιος και διευθετεί την αποθήκη του κάρμα (sanchit karma) και αφήνει στο μαθητή του για διευθέτηση το κάρμα που του έχει δοθεί για αυτή του τη ζωή (Pralabda karma) ή πεπρωμένο.

Έτσι, μετά τη μύησή του από ένα Θεάνθρωπο, ο μαθητής βρίσκεται χωρίς αποθηκευμένο (sanchit) κάρμα. Στην υπόλοιπη ζωή του, μετά τη μύησή του, απομένει στον ίδιο το μαθητή να διευθετήσει μόνο το κάρμα που του έχει καθοριστεί για διευθέτηση σε αυτή του τη ζωή (pralabda) και ακόμα έχει τη δυνατότητα, με την ελεύθερή του βούληση, να μη δημιουργήσει άλλο νέο (Kriyaman) κάρμα.

Σε κάθε τέτοια περίπτωση, ο μαθητής μπορεί να φθάσει στη Θέωση στη συγκεκριμένη του ενσάρκωση. Βέβαια, είναι δύσκολο σε μια ζωή να διευθετήσει κάποιος το pralabda karma του και να μη δημιουργήσει νέο, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι είναι αδύνατο με τη δύναμη και τη βοήθεια του Τέλειου Διδασκάλου.

Γι' αυτή τη διευθέτηση του κάρμα, ο υμνωδός λέει για τον Θεάνθρωπο ότι είναι «***Ο αίρων τας αμαρτίας του κόσμου***». Η Διδάσκαλος ή Χριστή Δύναμη ή Λόγος έχει τη δύναμη του “λύειν” το αποθηκευμένο κάρμα (sanchit karma) των ***μυημένων*** μαθητών του.

Για τους μυημένους (*βαπτισμένους*) μαθητές Του έρχεται ο Θεάνθρωπος κάθε εποχή και γι' αυτούς μιλάει ο Ιησούς στην Κοιλιάδα των Κέδρων, όταν απευθυνόμενος στον Πατέρα Του λέει:

«... Πάτερ, εγώ περί αυτών παρακαλώ. Δεν παρακαλώ περί του κόσμου, αλλά περί εκείνων τους οποίους Συ μοι έδωκας...» (τους μαθητές Του)

Έτσι, ο άνθρωπος μετά τη μύησή του από τον Θεάνθρωπο, που έχει ως επακόλουθο να μην έχει πλέον αποθηκευμένο κάρμα, μπορεί από κει και πέρα με την άμεμπτη ζωή του και το διαλογισμό του, που είναι μια καθαρτήρια δύναμη, να διευθετήσει το κάρμα που του έχει δοθεί για αυτή του τη ζωή (*pralabda karma*). Στη συνέχεια, αν δεν κάνει νέο κάρμα (*kriyaman karma*), μπορεί να οδηγηθεί από τον Διδάσκαλό του,

σε αυτή του τη ζωή στη Σωτηρία και στη συνέχεια στην Αυτογνωσία και τη Θέωση.

Βέβαια το να μη κάνει κανείς κάρμα στη ζωή του ακόμα και μετά τη μύησή του, είναι αδύνατον, αλλά αν ο άνθρωπος κάνει την προσπάθεια, ο Διδάσκαλος θα τον συντρέξει και θα διευθετήσει ο Ίδιος ένα μεγάλο μέρος και από το *pralabda* κάρμα. Τόσο, όσο χρειάζεται η ψυχή για να βγει από τον Τροχό των Γεννήσεων και των Θανάτων και να αποκτήσει Σωτηρία..

Βλέπουμε λοιπόν ότι και για το *pralabda* κάρμα ο Διδάσκαλος δεν μένει αμέτοχος, αλλά και σε αυτό βοηθάει το μαθητή του να το διευθετήσει σε σημείο που, όπως λέγεται στις Ινδικές παραδόσεις, μπορεί σε ορισμένες περιπτώσεις φορές **«να μετατρέψει την κρεμάλα σε νυγμό βελόνης»**.

*** Το προς διευθέτηση σε αυτή μας τη ζωή κάρμα (Pralabdha) κάρμα, δεν το αναλαμβάνουν εξ ολοκλήρου οι Διδάσκαλοι, γιατί αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα άμεσα να πάψει να υπάρχει δυνατότητα επίγεια ζωής για το μαθητή.*

Αν λάβει λοιπόν κανείς υπόψη του όλα τα πιο πάνω, αντιλαμβάνεται γιατί ο ζωντανός Διδάσκαλος, ο Θεάνθρωπος της κάθε εποχής, είναι ο μόνος και ο απαραίτητος, για να ολοκληρωθεί το Θείο Σχέδιο. Γι' αυτό ο Ιησούς λέγει στον κόσμο: **«Δεν θέλω σας εγκαταλείψει μέχρι τη συντέλεια του αιώνα»** και γιατί η Θεάνθρωπος ή Χριστή Δύναμη θα βρίσκεται πάνω στη γη, όσο υπάρχουν άνθρωποι.

Επειδή όλοι οι άνθρωποι είναι παιδιά του Θεού, **«Θεοί εστέ και Υιοί Υγίστου πάντες»** (Ψαλμοί πβ,81), για όλους τους ανθρώπους ο Θεός ενδιαφέρεται το ίδιο και θα έχουμε όλοι την ευλογία, νωρίτερα ή αργότερα, όλες τις εποχές, να βρεθούμε στα Ιερά πόδια του Υιού Του. Είμαστε λίγο πιο καλά ή λιγότερο καλά, αλλά είμαστε όλοι παιδιά Του, που θα περάσουμε από πολλά σχολεία, θα ανταμειφθούμε και θα τιμηθούμε. Όμως με την εκπαίδευση και την εξέλιξή μας, κάποτε θα ανταποκριθούμε στις προσδοκίες Του και τότε θα μας καλέσει κοντά Του.

Αν ο μαθητής φύγει από τον Υλικό κόσμο, πριν να επιτύχει τη Θέωση, στη νέα του ενσάρκωση είναι προκαθορισμένο να συνεχίσει τη μαθητεία του στα Πόδια του Διδασκάλου της εποχής που θα επανενσάρκωθεί. Αν ο Διδάσκαλος του φύγει από το Υλικό πεδίο πριν από αυτόν, τότε ο μνημένος μαθητής σε αυτή του την ενσάρκωση θα συνεχίσει τη

μαθητεία του κοντά στο διάδοχο του Διδασκάλου του.

Η ένωση Διδασκάλου – μαθητή μετά τη μύηση είναι αδύνατο να διακοπεί ή ακόμα και να διαταραχθεί και παραμένει παντοτινή, μέχρι η ψυχή να επιστρέψει στην Αγκαλιά του Πατέρα.

Δε θα πρέπει να ξεχνάμε ότι στο μυστικισμό λέγοντας Διδάσκαλο δεν εννοούμε τον άνθρωπο Διδάσκαλο αλλά τη Θεία του φύση, το Λόγο, του οποίου ο Διδάσκαλος είναι φορέας.

«Ο Χριστός θα μπορούσε να γεννηθεί χιλιάδες φορές στη Γαλιλαία αλλά πάντα επί ματαιώ, εφόσον δεν θα είχε γεννηθεί μέσα μου».

Περιπλανώμενος Χερουβικός

(Τα πιο πάνω λόγια σημαίνουν ότι δεν έχει τόση σημασία αν υπάρχει Χριστός, όσο έχει σημασία εμείς να μνηθούμε από Αυτόν)

Θα πρέπει να τονιστεί ότι αν ο Διδάσκαλος φύγει από τη ζωή, η Διδάσκαλος Δύναμη ή Λόγος θα εξακολουθήσει να λειτουργεί μέσα από έναν άλλον ανθρώπινο πόλο κι ο νέος Διδάσκαλος θα συνεχίσει το έργο του προηγούμενου, σε σχέση με το μνημένο μαθητή.

Αντίθετα αν ο μαθητής φύγει από τη ζωή πριν από τον Διδάσκαλό του, τότε στην επανενσάρκωση της ψυχής του που θα γίνει σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, είναι προκαθορισμένο ο άνθρωπος να βρεθεί και πάλι στα Πόδια του Διδασκάλου της εποχής, να πάρει πάλι από αυτόν, τον νέο Διδάσκαλο, τη μύηση και με τις οδηγίες του να συνεχίσει την πνευματική του πρόοδο.

*** Για να επανέλθει μια ψυχή σε μια νέα γέννηση, μπορεί να απαιτηθούν χιλιάδες χρόνια κι αυτό εξαρτάται από το κάρμα που έχει δημιουργήσει ο νους που τη συνοδεύει. Στην περίπτωση όμως που κάποιος μνηθεί από ένα Τέλειο Διδάσκαλο, η επανενσάρκωσή του είναι άμεση.*

Λέγεται ότι «Είναι πιο πιθανό ο ήλιος να ανατείλει από τη Δύση και να δύσει στην Ανατολή, παρά ένας μνημένος από έναν Τέλειο Διδάσκαλο μαθητής, στη νέα του ενσάρκωση, να μη συναντήσει και πάλι τον Διδάσκαλο της εποχής του».

Όσο ζει ένας Θεάνθρωπος ή Τέλειος Διδάσκαλος, είναι φορέας της Χριστής ή Διδασκάλου Δύναμης, του Αγίου Πνεύματος κατά τη Χριστιανική μυστικιστική πίστη. Του ενσασκωμένου Λόγου ή Shabd ή

Naam των Ινδουιστών και των Βραχμάνων. Λίγο χρόνο πριν φύγει ο κάθε Διδάσκαλος από την επίγεια ζωή, μετά από άνωθεν Εντολή, μεταβιβάζει στον επόμενο Διδάσκαλο, τη Διδάσκαλο Δύναμη, με ένα παρατεταμένο βλέμμα του μέσα στα μάτια του διαδόχου του. Όταν φύγει από τη ζωή ο προηγούμενος Διδάσκαλος, τότε μόνο αρχίζει να λειτουργεί ο νέος Διδάσκαλος, που σημαίνει ότι τότε αρχίζει να δίνει την ιερή μύηση στους μαθητές του. Αυτό γίνεται πάντα, αφού ο νέος Διδάσκαλος πάρει ξανά εσωτερικά σχετική Εντολή από τον απελθόντα από τη γη προηγούμενο δικό του Διδάσκαλο.

Την άνωθεν Εντολή να αρχίσει το έργο του σαν Διδάσκαλος, γνωστοποιεί ο προηγούμενος στον επόμενο Διδάσκαλο, όταν ακόμη ο προηγούμενος βρίσκεται στη ζωή κι αυτή η επιλογή δεν είναι δικιά του, αλλά και σ' αυτόν του υπαγορεύεται άνωθεν.

Με άλλα λόγια, το ποιος θα είναι ο επόμενος Διδάσκαλος είναι από μακρού χρόνου προκαθορισμένο από το Θείο Σχέδιο. Ο κάθε νέος Διδάσκαλος δεν είναι επιλογή του προηγούμενου Διδασκάλου, αλλά ο νέος Διδάσκαλος ορίζεται “άνωθεν”.

Θα πρέπει, επίσης, να γνωρίζουμε ότι την ίδια εποχή ποτέ *δεν λειτουργούν ταυτόχρονα* δύο άτομα ως Θεάνθρωποι. Ένας είναι ο φορέας της Διδασκάλου δύναμης κάθε εποχή. **Ο Υιός είναι Μονογενής.** Ένας μόνον Θεάνθρωπος υπάρχει κάθε εποχή. Ένας μόνον είναι εντεταλμένος κάθε εποχή να μυεί τις ψυχές και να τις οδηγεί στο δρόμο της Θέωσης και αυτό ίσχυε, ισχύει και θα ισχύει στο διηνεκές.

Συχνά συνυπάρχουν στη γη δύο Τέλειοι Διδάσκαλοι κι αυτό είναι φυσικό, καθώς εν ζωή ο ένας δίδει τη Διδάσκαλο Δύναμη στον επόμενο Διδάσκαλο, αλλά την ιερή μύηση, την ένωση με το Λόγο, την κάνει *ένας* κάθε εποχή.

Σαν παράδειγμα, πριν από 700 περίπου χρόνια δύο Τέλειοι Διδάσκαλοι υπήρξαν συγχρόνως στη ζωή για περισσότερα από 40 χρόνια. Ο Kabir Sahib (*Μωαμεθανός*) και ο Guru Nanak (*Ινδουιστής*).

** Όπως είναι γνωστό από τις μυστικιστικές παραδόσεις, ο Guru Nanak πήρε την άνωθεν εντολή να λειτουργήσει και λειτούργησε ως Guru, μόνον, όταν πέθανε ο Διδάσκαλός του, Kabir Sahib.

** *Οι πνευματικοί Διδάσκαλοι δεν ενδιαφέρονται για τα θρησκευόμενα και τις πίστεις*

των ανθρώπων. Όταν τους ρωτάνε ποια είναι η καλύτερη θρησκεία, απαντούν: «Η θρησκεία είναι μία, αυτή της Αγάπης».

Σχετικά με τους Τελείους Διδασκάλους μέσα στους αιώνες: Μπορεί ένας νέος Διδάσκαλος να έχει πάρει την Εντολή να λειτουργήσει ως Τέλειος Διδάσκαλος, ως Guru δηλαδή, πριν την αποχώρηση του προηγούμενου, αλλά δε λειτουργεί παρά μόνον **μετά** το φυσικό θάνατο του Διδασκάλου του και πάντα κατόπιν νέας εντολής που παίρνει “άνωθεν”, όταν πλέον, ο προηγούμενος Διδάσκαλος έχει φύγει από την επίγεια ζωή. Έτσι, μπορεί να ζουν συγχρόνως την ίδια εποχή δύο Τέλειοι Διδάσκαλοι, αλλά πάντα **μόνο ο ένας** επιτελεί το “Έργο”. Μόνον ένας Διδάσκαλος, ένας Χριστός, υπάρχει κάθε εποχή και δίνει την Ιερή Μύηση, που σημαίνει ότι συνδέει τις ψυχές που του έχουν προκαθοριστεί με το Λόγο, προκειμένου αυτές να αρχίσουν το ταξίδι της επιστροφής τους στο Sach Khand στη Θέωση.

Στις μυστικιστικές παραδόσεις αναφέρεται ότι πολλές φορές και σε ποσοστό περίπου 60%, ο νέος Τέλειος Διδάσκαλος μπορεί να είναι γιος ή εγγονός του προηγούμενου Διδασκάλου, αλλά αυτό δεν επαναλαμβάνεται περισσότερο από 2-3 γενιές Διδασκάλων.

Όπως ήδη αναφέρθηκε:

Είναι πιο πιθανό ο ήλιος να ανατείλει στη Δύση και να δύσει στην Ανατολή, παρά μία συγκεκριμένη ψυχή να μη βρεθεί τη συγκεκριμένη μέρα και ώρα στα Πόδια του Διδασκάλου της εποχής του, προκειμένου να μνηθεί. Κι ακόμα πως το να μνηθεί κανείς είναι προκαθορισμένο από τον Ίδιο τον Πατέρα, πριν από τη γέννησή του μαθητή.

Η διαδικασία της ιερής Μύησης από το Θεάνθρωπο της κάθε εποχής δεν συνοδεύεται από κάποια ιεροτελεστία ή τελετουργία, ούτε απαιτεί καθορισμένα τυπικά. Απλώς:

Ο Διδάσκαλος «συγκεντρώνει την προσοχή Του» στο μαθητή και τον βάζει σε διαλογισμό, ζητώντας του συγχρόνως να επαναλαμβάνει ορισμένες «φορτισμένες» ιερές λέξεις (mantra), προκειμένου η προσοχή του να παραμένει συγκεντωμένη στον Τρίτο του Οφθαλμό.

Οι φορτισμένες λέξεις που δίνονται στο μαθητή από τον Τέλειο Διδάσκαλο είναι συγκεκριμένες και τους τελευταίους αιώνες είναι 5. Δεν γνωρίζουμε τι δινόταν στα πολύ παλιά χρόνια. Με την επανάληψη των

πέντε Ιερών ονομάτων που δίνει ο Τέλειος Διδάσκαλος (*Αυτές οι λέξεις είναι τα ονόματα που αποδίδονται στο Θεό, όπως Αυτός εκδηλώνεται στα πέντε διαμερίσματα της Δημιουργίας*), απασχολείται ο νους του μαθητή και δεν τρέχει από δω και από κει κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, με αποτέλεσμα η προσοχή του να παραμένει καθηλωμένη στον Τρίτο ή Απλό, κατά τη Χριστιανική ορολογία, οφθαλμό.

Η Μύηση δεν προαπαιτεί τη φυσική παρουσία του Διδασκάλου. Ο Διδάσκαλος μπορεί να βρίσκεται χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τον μούμενο μαθητή, καθώς η μύηση δεν έχει σχέση με την ανθρώπινη φύση του Διδασκάλου αλλά με τη Θεϊκή και αυτή δεν υπόκειται σε περιορισμούς. Στην περίπτωση αυτή, που ο Διδάσκαλος δεν είναι κοντά στο μαθητή που πρόκειται να μνηθεί, κάποιος άλλος μαθητής, εντεταλμένος από τον Διδάσκαλο, μπορεί να του δώσει, πάντα κατόπιν εντολής Του, τα ήδη “φορτισμένα” από τον ίδιο τον Διδάσκαλο θεία “Ονόματα”, προκειμένου να τα χρησιμοποιεί ως μάντρα κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, πρώτα πρώτα, για να κρατάει την προσοχή του σταθερά εστιασμένη στον Τρίτο Οφθαλμό και δεύτερον, για να του παρέχει προστασία από τυχόν αρνητικές παρεμβολές.

Στην πραγματικότητα, από τη στιγμή που ένας μαθητής του Διδασκάλου ζητήσει από Αυτόν να μνηθεί, μπορεί να θεωρηθεί ήδη μνημένος. Η διαδικασία της μύησης είναι μόνο, για να υποδείξει ο Διδάσκαλος ή ο εντεταλμένος και κατόπιν εντολής από το Διδάσκαλο μαθητής, στον μούμενο τον τρόπο διαλογισμού στο Θείο Φως και τη Μουσική των Σφαιρών, να του δώσει τα 5 φορτισμένα ονόματα και να του επιστήσει την προσοχή στους παράγοντες που μπορεί να επιταχύνουν ή που επιβραδύνουν την πνευματική πρόοδό του.

Αυτή είναι και η έννοια αυτών που διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο:

«...Αιτείτε και δοθήσεται υμίν. Κρούετε και ανοιγήσεται...»

Αν οποιοσδήποτε ζητήσει τη μύηση από τον Θεάνθρωπο της εποχής του, θα την λάβει, έστω κι αν χρειαστεί κάποιο διάστημα, ώστε ο μαθητής να διορθώσει ορισμένα κακώς κείμενα του χαρακτήρα του.

Όπως ήδη αναφέρθηκε: **“Με τη Μύηση η ψυχή του μαθητή ενώνεται με το Λόγο ή Άγιο Πνεύμα, τη Δύναμη της οποίας ο Διδάσκαλος είναι φορέας”**. Η ένωση αυτή είναι παντοτινή και αμετάκλητη. Μπορεί

ο μαθητής να ξεχάσει το Διδάσκαλό του, ακόμα να τον προδώσει ή και να τον πολεμήσει. Ο Διδάσκαλος όμως ποτέ δε θα εγκαταλείψει το μαθητή του, μέχρι αυτός να φθάσει στη Θέωση.

Μέσω αυτής της ένωσης και *μέσα από το διαλογισμό*, ο μνημένος μαθητής μπορεί να έρχεται σε καθημερινή επαφή με τον Διδάσκαλο του στην Αστρική (*Guru Dev*) και αργότερα στη Θεϊκή του μορφή (*Sat Guru*) και να παίρνει την Εσωτερική διδασκαλία, προκειμένου να συνεχίσει το Εσωτερικό του ταξίδι. Ακόμα, μέσα από το διαλογισμό, ο μαθητής μπορεί να παίρνει καθοδηγήσεις και απαντήσεις για κάθε θέμα που τον απασχολεί ακόμα και στη γήινή του ζωή.

Η συνάντηση του μαθητή με τον Διδάσκαλό του Εσωτερικά γίνεται αρχικά στον Αστρικό κόσμο και αργότερα και στα άλλα Εσωτερικά Επίπεδα. Είναι μια διαδικασία που για να γίνει αντιληπτή, θα πρέπει να γίνουν μερικές διευκρινίσεις:

α) Τι σημαίνει ότι κατά τη μύηση ο Διδάσκαλος “συγκεντρώνει την προσοχή του στο μαθητή” και β) πώς κατά τη μύηση γίνεται η ένωση της ψυχής του μαθητή με το Λόγο.

Για να αντιληφθεί κανείς τι σημαίνει «*συγκέντρωση της προσοχής του Διδασκάλου κατά τη μύηση*», θα πρέπει να καταλάβει τη σημασία δύο εννοιών που εκ πρώτης όψεως ξενίζουν και είναι δυσκολονόητες, αλλά είναι βασικές και πρέπει να τις ξεκαθαρίσει κανείς στο μυαλό του, για να μπορέσει να συνειδητοποιήσει τις Εσωτερικές πραγματικότητες. Οι έννοιες αυτές είναι “*Προσοχή*” και “*Συνειδητότητα*”.

Λέγεται από τους πνευματικούς Διδασκάλους ότι η θεία και αθάνατη ψυχή, καθώς είναι ομοούσια με το Θεό, έχει τις ιδιότητές Του που σε συντομία είναι: Αγάπη-Σοφία-Δύναμη και Συνειδητότητα. Η ψυχή είναι οι ιδιότητές της και οι ιδιότητές της είναι η ψυχή, όπως το φως είναι τα χρώματα της ίριδας και τα χρώματα της ίριδας είναι το φως.

Η ψυχή όμως εκτός από τις ιδιότητές της έχει και δύο εκφράσεις: Την εσωτερική της έκφραση που είναι η *συνειδητότητα* και την εξωτερική έκφρασή της που είναι η *προσοχή*. (Αυτό είναι το σημείο στο οποίο αναφερθήκαμε ότι είναι *δυσνόητο στο νεοφώτιστο μαθητή*).

Όπου είναι η “προσοχή” μας, εκεί είναι και η “συνειδητότητά” μας και αυτές οι δύο έννοιες αποτελούν την ίδια τη φύση της ψυχής. Σε αυτές τις δύο λέξεις κρύβεται η ουσία του μυστικισμού και αυτή η πραγματικότητα είναι το κλειδί, για να αντιληφθεί κανείς πολλές άλλες έννοιες, όπως την επικοινωνία του ανθρώπου με τους Εσωτερικούς κόσμους και το τι είναι και πώς λειτουργεί η προσευχή και ο διαλογισμός.

Οι έννοιες αυτές, οι σχετικές με την ψυχή, αν και εξηγούνται από τους Διδασκάλους, αρχικά δε γίνονται απόλυτα κατανοητές, μέχρι που με την πάροδο του χρόνου ο μαθητής τις ξεκαθαρίζει μέσα στο μυαλό του.

Προσοχή: Η προσοχή δεν είναι κάποια ικανότητα του νου, όπως μπορεί κανείς εκ πρώτης όψεως να νομίζει. Η προσοχή δεν είναι κάποια λειτουργία του νου. Η προσοχή έχει να κάνει με την ίδια την ψυχή. Είναι η εξωτερική έκφραση της ψυχής, είναι η ίδια η ψυχή, που ενεργοποιεί τα πέντε εξωτερικά αισθητήριά μας όργανα. Ο νους αποκλειστικά και μόνο κατευθύνει την προσοχή και μπορεί να την καθηλώσει κάπου**.

*** (Αρχικά ο νους συνηθίζει να κατευθύνει την ψυχή προς στα χαμηλά ενδιαφέροντα του ανθρώπου και αργότερα προς τα υψηλά ιδανικά, σπουδαιότερο από τα οποία είναι η Θέωση).*

Η **προσοχή λοιπόν είναι η ίδια μας η ψυχή**, και είναι αυτή που ενεργοποιεί τα εξωτερικά αισθητήριά μας όργανα. Η προσοχή προβάλλει μέσα από τα αισθητήριά μας όργανα προς τον έξω κόσμο και με αυτό τον τρόπο έχουμε συνειδητότητα (επίγνωση) του περιβάλλοντος χώρου. Ο περιβάλλον χώρος μπορεί να είναι ο Υλικός κόσμος, μπορεί όμως να είναι και ο Αστρικός κόσμος, σε περίπτωση που η προσοχή προβάλλει όχι μέσα από τα πέντε υλικά αισθητήριά μας όργανα αλλά μέσα από τον Τρίτο Οφθαλμό. Ο Τρίτος ή Απλός Οφθαλμός είναι η πύλη μέσα από την οποία μπορεί η ψυχή μας με τον “Αστρικό της νου” να προβάλλει προς τον Αστρικό κόσμο. Τότε, έχουμε επίγνωση του περιβάλλοντος και της πραγματικότητας του Αστρικού Κόσμου.

Αυτός είναι και ο λόγος που του έχει δοθεί το όνομα Τρίτος Οφθαλμός, γιατί όπως μέσα από το φυσικό μας οφθαλμό προβάλλει η προσο-

χή και κατ' επέκταση και η συνειδητότητά μας και έχουμε την αίσθηση της όρασης στον Υλικό κόσμο, έτσι, με τον ίδιο τρόπο η συνειδητότητά μας μπορεί να προβάλλει μέσα από τον Τρίτο Οφθαλμό στον Αστρικό κόσμο και να έχουμε επίγνωση κάθε πραγματικότητας του Αστρικού κόσμου. Του περιβάλλοντος, των κατοίκων, των νόμων και των κανόνων, καθώς και κάθε άλλης πραγματικότητας του Αστρικού κόσμου.

Και για να γίνει αυτό καλύτερα αντιληπτό.

- Μας ρωτάει κάποιος: «Είδες το Γιάννη;»

- Συχνά απαντάμε: «Δεν πρόσεξα» ... που σημαίνει ότι ο Γιάννης μπορεί να έχει περάσει από μπροστά μας και να μην τον έχουμε αντιληφθεί. Δεν πρόσεξα σημαίνει δεν είχα βάλει την **προσοχή** μου, για να δω.

- «Άκουσες ένα σκύλο που γαβγίζει;» Όχι.

- «Για πρόσεξε!!» Που σημαίνει βγάλε την **προσοχή** σου από αλλού και συγκέντρωσέ την στο να ακούσεις.

- Λέμε: «Ήταν εκείνη τη στιγμή απρόσεκτος και τον χτύπησε ένα αυτοκίνητο». Που σημαίνει ότι δεν είδε και δεν άκουσε το αυτοκίνητο, γιατί η **προσοχή** του ήταν αλλού.

- Ακόμα λέμε: «Δεν πρόσεξε το σκαλοπάτι ή τη λακούβα και έπεσε». Σημαίνει ότι δεν είχε την **προσοχή** του στην αφή του ποδιού του με το σκαλοπάτι ή τη λακούβα και αυτή δεν του έγινε αντιληπτή.

- Ακόμα: «Δεν πρόσεξε πως η σόμπα ήταν αναμμένη και έκαψε το χέρι του».

Η **προσοχή** κάνει τα αισθητήρια μας να λειτουργούν και στη συνέχεια να έχουμε συνειδητότητα του περιβάλλοντος κόσμου και να δρούμε ανάλογα.

Πρώτα, βγαίνει η προσοχή μέσα από τα αισθητήρια όργανα προς τα έξω και μετά αυτά λειτουργούν. Την προσοχή μας (*εξωτερική έκφραση της ψυχής*) ακολουθεί και η συνειδητότητα ή επίγνωση (*εσωτερική έκφραση της ψυχής*) και με αυτόν τον τρόπο λειτουργούμε στη ζωή μας στο Υλικό επίπεδο. Και οι δύο λειτουργίες προσοχή και επίγνωση ή συνειδητότητα, είναι αλληλένδετες και αλληλοεξαρτώμενες. Όπου είναι η μία είναι και η άλλη. Όπου είναι η προσοχή, εκεί είναι και η συνειδητότητά μας και έχουμε επίγνωση του περιβάλλοντός μας.

Με τη σχέση προσοχής και συνειδητότητας μπορεί να προσομοιαστεί η λειτουργία μιας σύγχρονης φωτογραφικής μηχανής. Όταν πατάμε το κουμπί, για να φωτογραφίσουμε, πρώτα βγαίνει μια κόκκινη ακτίνα, αντανακλάται, επιστρέφει, ανάλογα ρυθμίζεται η ταχύτητα και το εύρος του διαφράγματος της μηχανής και αμέσως μετά γίνεται η καταγραφή της εικόνας στο φωτογραφικό φιλμ. Αν η πρώτη λειτουργία της μηχανής δεν είναι ακριβής, τότε η φωτογραφία που θα βγει θα είναι θαμπή. Αν η προσοχή μας δεν είναι επικεντρωμένη σε συγκεκριμένο σημείο του περιβάλλοντός μας, η αντίληψή μας θα είναι ασαφής και λανθασμένη. Θα λέμε δεν πρόσεξα.

Κατά τη διάρκεια της προσευχής μας, όταν η προσοχή μας είναι στο Θεό συγχρόνως και η συνειδητότητά μας είναι στο Θεό, και αυτό σημαίνει ότι η ψυχή μας, εμείς οι ίδιοι, είμαστε με το Θεό. Και όταν η ψυχή μας, δηλαδή ο πραγματικός μας εαυτός, είναι με το Θεό, τότε τι έχουμε να φοβηθούμε; Έχουμε την προστασία και τη Χάρη Του. Αυτή άλλωστε είναι και η δύναμη που μας δίνει η προσευχή.

Με το διαλογισμό (Διονυσιακή έκσταση των αρχαιοελλήνων), αυτό που επιτυγχάνουμε είναι ότι αποσύρουμε την προσοχή μας από τα αισθητήρια όργανα του σώματός μας και την συγκεντρώνουμε στον Τρίτο Οφθαλμό, που είναι μια θύρα στον Αστρικό κόσμο. Τότε, μέσα από αυτή τη θύρα, διολισθαίνει η συνειδητοτητά μας, που σημαίνει η ψυχή μας, εμείς δηλαδή, κι έχουμε επίγνωση αυτής της διάστασης της Θεϊκής Δημιουργίας. Έτσι γίνεται η επικοινωνία με το Υπερπέραν και με το Διδασκαλό μας Εσωτερικά, και σε αυτή την επικοινωνία αποσκοπεί και ο διαλογισμός.

Στο Υλικό Επίπεδο οι άνθρωποι έρχονται σε επαφή μεταξύ τους: «*Μάτια με μάτια, καρδιά με καρδιά και ψυχή με ψυχή*».

Με τη μύηση “η προσοχή του Διδασκάλου”, που σημαίνει η ίδια η ψυχή Του, έρχεται σε επαφή και ένωση με την ψυχή του μαθητή Του και η ψυχή του μαθητή Του έρχεται σε επαφή και ένωση με τον Ιερό Λόγο του οποίου ο Διδάσκαλος είναι φορέας. Αυτό σημαίνει μύηση: ένωση του μαθητή με το Λόγο του οποίου φορέας είναι ο Διδάσκαλος.

Έννοιες απλές και συγχρόνως δύσκολες για το νέο μαθητή του Διδασκάλου. Μετά όμως από λίγο, με τη Χάρη Του, όλα γίνονται απόλυτα κατανοητά.

Η μαθητεία στα ιερά Πόδια του Διδασκάλου της εποχής είναι η μεγαλύτερη τύχη και ευλογία που μπορεί κανείς να έχει στη ζωή του. Το μεγαλύτερο και καλύτερο δώρο που μπορεί να λάβει ο άνθρωπος πάνω στη γη. Και αυτό είναι ένα δώρο που στο παρελθόν δόθηκε και στο μέλλον είναι προγραμματισμένο να δοθεί σε όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους όλων των εποχών.

Η δεύτερη έννοια είναι η “Συνειδητότητα”. Η έννοια της “συνειδητότητας” δεν είναι ταυτόσημη με αυτή της “συνείδησης”. Συνείδηση είναι η φωνή της ψυχής που προσπαθεί να κατευθύνει το νου σε ό,τι είναι θετικό και να τον αποτρέπει από αρνητικές σκέψεις, λόγια και πράξεις.

Συνειδητότητα: Η συνειδητότητα είναι μία από τις ιδιότητες της ψυχής, που από τη στιγμή που ενώνεται η ψυχή με το νου, του παραχωρεί συνειδητότητα, προκειμένου να του δώσει ζωή και δυνατότητα λειτουργίας. Όμως, αυτή η παραχώρηση από την ψυχή έχει ως αποτέλεσμα ο νους αρχικά να καθίσταται αυτεξούσιος και να κατευθύνει τη ζωή του ανθρώπου από το επίπεδό του και σύμφωνα με τις ροπές του. Τότε, ο άνθρωπος αγνοεί ότι η πραγματική του φύση είναι η ψυχή και θεωρεί ότι ο ίδιος ο άνθρωπος είναι ένα υλικό σώμα που κατευθύνεται από το νου.

Από τη στιγμή αυτής της ένωσης (ψυχής-νου) ο άνθρωπος λειτουργεί με τη συνειδητότητά του από το επίπεδο του νου και πολύ σπάνια αντιλαμβάνεται τη φωνή της ψυχής, δηλαδή τη συνείδηση, που προσπαθεί να υπενθυμίσει στο νου το λόγο ύπαρξής του και τον προορισμό του, που είναι να υπηρετεί την ψυχή και όχι να την διαφεντεύει. Ο νους, αρχικά, από υπηρέτης γίνεται αφέντης, τουλάχιστον μέχρι να εξελιχθεί και να αντιληφθεί τον προορισμό του.

Η ψυχή δίνει συνειδητότητα στο νου, αλλά συγχρόνως δίνει ζωή και ενέργεια και στα αρχικά άψυχα και ανενεργά καλύμματα της, δηλαδή στο Αιτιατό, το Αστρικό και το Γήινό της σώμα.

Ο άνθρωπος πάνω στη γη ζει και λειτουργεί άλλοτε με τη συνει-

δητότητά του να λειτουργεί από το επίπεδο της ψυχής και άλλοτε από το επίπεδο του νου και οι πράξεις, τα λόγια και οι σκέψεις του καθορίζονται ανάλογα με το ποιος έχει κάθε φορά το πάνω χέρι - η ψυχή ή ο νους.

Το νου επηρεάζουν οι κατώτερες επιθυμίες του Αστρικού σώματος και είναι επιρρεπής προς αυτές, γιατί η καταγωγή του είναι από τους κατώτερους κόσμους, ενώ η ψυχή με τη φωνή της, τη «συνείδηση», προσπαθεί διαρκώς να στρέψει το νου προς τα ανώτερα ιδεώδη και συγκεκριμένα την επιθυμία για Θέωση.

Η συνειδητότητα του νου είναι αυτό που μάς δίνει την εντύπωση του “εγώ”, του “είμαι”, του “μπορώ” και του “θέλω”. Η συνειδητότητα του νου μάς δημιουργεί την εντύπωση ότι είμαστε μια προσωπικότητα ξεχωριστή από τους άλλους ανθρώπους και ότι αυτό το “εγώ μας” πρέπει να το προστατέψουμε, να το διατηρήσουμε και να το ευχαριστήσουμε. Συνειδητότητα είναι αυτή η δύναμη που δίνει στον άνθρωπο την ικανότητα να λειτουργεί, να κάνει σκέψεις, να αποφασίζει, να επεξεργάζεται τα αισθήματα, να δημιουργεί συναισθήματα και ακόμη να εκπληρώνει τις επιθυμίες του Αστρικού του σώματος, που έχουν μοναδική επιδίωξη την τέρψη του υλικού σώματος και την ικανοποίηση του εγωιστή νου. *(βλέπε πιο πάνω)*

Η συνειδητότητα του σώματος (*σωματική συνειδητότητα*) είναι αυτή που μας δίνει την επίγνωση ότι είμαστε ένα σώμα στο συγκεκριμένο χώρο και στο συγκεκριμένο χρόνο.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΩΣΗ

Η ιδέα της Θεώσης ή Χριστοποίησης όπως την ονομάζουν ορισμένοι από τους Πατέρες της εκκλησίας, προϋπήρχε και στα Ορφικά και στα Αρχαιοελληνικά κείμενα αλλά και στη Βεδάντα, τα ιερά βιβλία της Ανατολής.

Ο Πλάτωνας στην Πολιτεία (I:613) αναφέρει για τον προορισμό καθώς και τον τελικό και έσχατο στόχο του ανθρώπου: **«Εις όσον δυνατόν ανθρώπω, ομοιούσθαι Θεώ»**. Και ακόμα στον Τιμαίο αναφέρει ότι για να το επιτύχει κανείς αυτό, πρέπει να γίνει **«Εν-Θεός»**, που σημαίνει να έχει καταληφθεί από τη Θεία ενέργεια, να έχει γίνει ένα με το Θεό. Τότε η ψυχή θα επιστρέψει στις ρίζες της, γιατί είναι: **«φυτόν ουκ έγγειον αλλά ουράνιον»**.

Ένας από τους Τέλειους Διδασκάλους του 20^{ου} αιώνα, ο Διδάσκαλος Sant Darshan Singh, έλεγε ότι ο μνημένος από τον Θεάνθρωπο της κάθε εποχής μαθητής έχει δύο δρόμους επιλογής, προκειμένου να επιτύχει τη Θεώση: Ο πρώτος δρόμος είναι της «Προσπάθειας και της Χάρης» και ο δεύτερος της «Αυτοπαράδοσης».

Στην πρώτη περίπτωση, ο μαθητής προσπαθεί να αναπτύξει τις θείες αρετές της μη βίας, της αγνότητας, της ταπεινότητας, της φιλαλήθειας, της προσφοράς και της αγάπης στο συνάνθρωπο και γενικά στα ζώα και σε όλη τη Θεϊκή Δημιουργία. Η προσπάθειά του αυτή έλκει τη Χάρη του Θεού που του δίνει δύναμη για μεγαλύτερη προσπάθεια. Έτσι, κάθε φορά δημιουργείται με την προσπάθεια και τη Χάρη ένα τόξο, μέχρι που να σχηματιστεί ένας κύκλος.

Ο άλλος Δρόμος της Αυτοπαράδοσης στο Θεό και στο Διδάσκαλο είναι ο πιο σύντομος, αλλά και ο ασυγκρίτως πιο δύσκολος. Ο δρόμος αυτός προϋποθέτει να μην έχει κανείς απλώς πίστη ότι ο Διδάσκαλός του είναι ένας Τέλειος Διδάσκαλος, ο Θεάνθρωπος της εποχής, αλλά να έχει πεποίθηση και να αυτοπαραδοθεί “ψυχή τε και σώματι” σε αυτόν. Σε αυτή την περίπτωση υπάρχουν ορισμένοι «τυχεροί» που έχουν αυτή την εμπειρία της γνώσης της πραγματικής φύσης του Διδασκάλου τους και αυτοί συνήθως είναι άνθρωποι που έχουν ξαναμνηθεί σε προηγούμενές τους ενσαρκώσεις από τον Θεάνθρωπο της εποχής τους.

Η “πίστη” έχει διαφορά από την “πεποίθηση”. Πεποίθηση είναι πίστη που έχει βάση την προσωπική εμπειρία. Μου λες ότι βρέχει και σε πιστεύω, αλλά μπορεί εκείνη τη στιγμή να έχει σταματήσει η βροχή. Αν όμως ανοίξω το παράθυρο και η βροχή μου βρέξει το πρόσωπο, τότε αποκτώ πεποίθηση ότι βρέχει, γιατί θα έχω ο ίδιος προσωπική εμπειρία.

Αυτή την εμπειρία για τη φύση του Διδασκάλου, ως ενσάρκωση του Λόγου, μπορεί να την έχει κανείς από τον ίδιο το Διδάσκαλο ως “Θείο Δώρο”, αν Εκείνος θελήσει να αποκαλύψει τον εαυτό του με κάποιο διαφορετικό κάθε φορά και για τον καθένα μας τρόπο ή ο άνθρωπος να φέρνει μαζί του αυτή την εμπειρία από μια προηγούμενη ενσάρκωσή του, γεγονός που σημαίνει ότι έχει ξαναμνηθεί σε κάποια προηγούμενη ενσάρκωσή του από τον Θεάνθρωπο της τότε εποχής.

Σχετικά με την αυτοπαράδοση στο Θεό, αναφέρεται στη μυστικιστική βιβλιογραφία μια συνομιλία του Vivekananda με το δάσκαλό του Ramakrishna.

Ρώτησε κάποτε ο Ramakrishna το μαθητή του, τον Vivekananda:

«Παιδί μου, αν ήσουν μέλισσα και είχες μπροστά σου ένα πιάτο με μέλι, πώς θα έτρωγες από αυτό το μέλι;»

Ο Vivekananda του απάντησε:

«Θα άρχιζα να τρώω από την άκρη άκρη του πιάτου, για να μην κολλήσουν τα φτερά μου.»

Τότε ο Ramakrishna του είπε:

«Αγαπημένο μου παιδί, όταν πρόκειται για το Θείο Νέκταρ, βούτηξε κατεθείαν στη μέση του πιάτου, για να κολλήσουν τα φτερά σου και να έχεις αιώνια την απόλυτη ευδαιμονία.»

Όλες μας οι πράξεις πάνω στη γη δεν πρέπει να χαρακτηρίζονται από την επιθυμία να απολαύσουμε τους καρπούς τους, να ανταμειφθούμε ή να αναγνωριστούμε γι’ αυτές. Πρέπει να γίνονται χωρίς προσκόλληση στο αποτέλεσμα τους. Αν αφήσουμε τελείως τον εαυτό μας στο Διδάσκαλο κι αν συγχωνευθούμε με αυτόν, αυτόματα αποφεύγουμε το δεσμευτικό αποτέλεσμα των πράξεών μας. Τότε δε θα είμαστε εμείς οι δρώντες αλλά “Εκείνος”.

Όταν κάποιος είναι απορροφημένος στην Αγάπη του για το Διδάσκαλο, **όταν αυτοπαραδοθεί σε Αυτόν** (αυτοπαραδοθεί όχι στην Ανθρώπινη αλλά στη Θεϊκή φύση του Διδασκάλου, στη Δύναμη της οποίας ο Διδάσκαλος είναι φορέας), τότε, **αφενός μεν θα βρίσκεται σε κατάσταση συνεχούς έκστασης και ευδαιμονίας, αφετέρου καμιά πράξη του δεν θα έχει καρμική συνέπεια.** Οι Sufis μιλάνε γι' αυτή την κατάσταση της αυτοπαραδόσης στο Διδάσκαλο, ως ένα μέσον για να ξεπεράσει κανείς τα βάσανα και τις στεναχώριες της ζωής του.

Εάν κάποιος κατορθώσει να ξεχάσει τον εαυτό του και να βρεθεί χαμένος μέσα στα Θεϊκά μάτια του Αγαπημένου του, τότε θα βιώνει μια κατάσταση υπερσυνειδητότητας, έξω από το χρόνο και τη δράση, όπου το *sanchit* κάρμα καψαλίζεται με τη Χάρη του Διδασκάλου και το 25% της ελεύθερης ικανότητας του για δράση, παύει να επιφέρει Καρμική αντίδραση.

Ο τέλει αφοσιωμένος και αυτοπαραδομένος μαθητής σε κάθε περίπτωση, ακόμα και στο μεγαλύτερό του πόνο, λέει μέσα από την καρδιά του:

«Γεννηθήτω το Θέλημά Σου, Κύριε»

ή όπως λένε στην Ανατολή:

«Γλυκό και ευπρόσδεκτο το Θελημά Σου, Κύριε ».

Αυτά τα λίγα λόγια είναι η μοναδική προσευχή που πρέπει να απευθύνει ο άνθρωπος στον Κύριο. Όλα τα άλλα λόγια είναι περιτά.

Αυτό είναι και το νόημα των λόγων του Ιησού, όταν μας προτρέπει, λέγοντάς μας:

**«Αιτείτε τη Βασιλεία του Θεού
και πάντα προστεθείσονται υμίν».**

Μια αλληγορία για τη Μύηση και τη Θέωση.

Εάν θέλουμε στο σπίτι μας να συνδεθούμε με το εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος, δηλαδή με την πηγή της ηλεκτρικής ενέργειας, δεν υπάρχει άλλος τρόπος από το να κάνουμε μια αίτηση και να συνδεθούμε με το δίκτυο που έχει εγκαταστήσει η εταιρία και που καταλήγει σε κάθε σπίτι. Δεν μπορούμε να έχουμε παροχή ρεύματος απευθείας από το εργοστάσιο, παρά μόνο μέσω μιας πολύπλοκης καλωδίωσης που ενώνει το εργοστάσιο με το σπίτι μας.

Αν η πηγή του ρεύματος είναι η «Θεϊκή ενδελέχεια», η καλωδίωση που την φέρνει σε επαφή το με το σπίτι μας (με το ανθρώπινο σώμα) είναι ο «Τέλεια Διδάσκαλος».

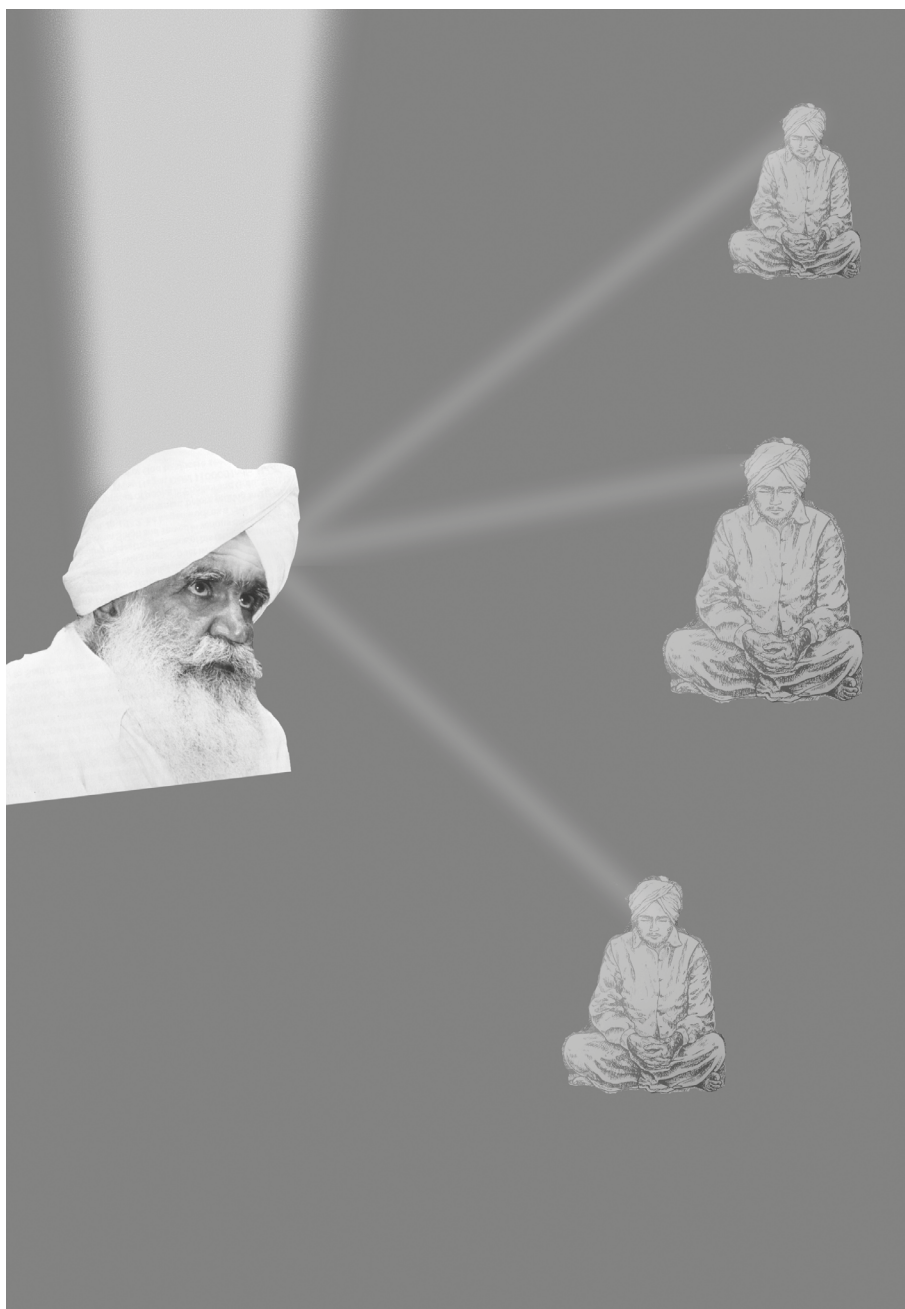
Η ένωσή μας με το καλωδιακό σύστημα μέσα από το οποίο ρέει το ρεύμα, «Λόγος ή Άγιο Πνεύμα», είναι η «μύηση» και η σύνδεση της πρίζας με τον ακροδέκτη της ανθρώπινης συσκευής, την «ψυχή», γίνεται με την «προσοχή».

Η συνεχής προσπάθεια διατήρησης της διαρκούς επαφής του ακροδέκτη με την πρίζα γίνεται με το «διαλογισμό» και σκοπός του διαλογισμού είναι η μη διαταραχή αυτής της ένωσης από κάποιο τυχαίο βραχυκύκλωμα που μπορεί να δημιουργήσει ο «νους».

Έτσι, διαπιστώνουμε τις εξής πραγματικότητες:

Δεν μπορεί να υπάρξει ένωση με τη Θεότητα (Θέωση) χωρίς καλωδίωση που είναι ο φορέας της ενέργειας, ο Θεάνθρωπος. Η σύνδεσή μας με το ρεύμα που διατρέχει την καλωδίωση (Λόγος ή Άγιο Πνεύμα) είναι η “μύηση” και αυτή η σύνδεση γίνεται μόνον με την ελεύθερή μας βούληση, όταν ο “ακροδέκτης” της προσοχής μας έρθει σε επαφή με την “πρίζα”, που είναι τα Ιερά πόδια του Διδασκάλου της κάθε Εποχής. Τίποτα όμως δεν γίνεται χωρίς την έγκριση της Εταιρίας, που είναι η Θεία Χάρη, η οποία όμως είναι πάντα πρόθυμη να μας παρέχει αυτό το ρεύμα, με προϋπόθεση κάποιο τίμημα, που είναι οι πνευματικές μας ασκήσεις (διαλογισμός) και η αγνότητα στη ζωή μας. Δεν έχουμε παρά να κάνουμε μια αίτηση (να ζητήσουμε τη μύηση). Το εργοστάσιο έχει μια τεράστια πινακίδα που γράφει για κάθε ενδιαφερόμενο (κάθε λάτρη του Θεού): «Αιτήτε και δοθήσεται υμίν... Κρούετε και ανοιγθήσεται». Υπάρχει ρεύμα για όλους – πλούσιους και φτωχούς, αμαρτωλούς και αγίους. Η Αγάπη του Πατέρα δεν έχει όρια.

*Μια σχηματική παράσταση για τη Μύηση και τη
Θέωση*

Παραθέτουμε μια θεωρητική και σχηματική παράσταση, για να γίνει καλύτερα αντιληπτό αυτό που επιτελείται με τη μύηση κι ακόμα για το πώς θα μπορούσε κανείς να αντιληφθεί τη διαδικασία της Θέωσης .

Κάθε Τέλειος Διδάσκαλος, λίγο πριν το φυσικό θάνατό του, μέσα από μία παρατεταμένη ματιά, μεταβιβάζει στον επόμενο Διδάσκαλο το Άγιο Πνεύμα ή Λόγο του οποίου είναι φορέας, σαν μία δέσμη Θείου Φωτός και Θείου Ήχου, που είναι οι εκδηλώσεις του Λόγου μέσα στη Θεϊκή Δημιουργία. Αυτό το ονομάζουμε “ενσάρκωση του Λόγου” και αυτός ο ενσαρκωμένος Λόγος αποτελεί από εκείνη τη χρονική στιγμή τη θεία φύση του Θεανθρώπου.

Αργότερα, με Εσωτερική Εντολή (μέσα από διαλογισμό) ο παρελθών Διδάσκαλος δίνει Εντολή στο νέο Διδάσκαλο να αρχίσει την Αποστολή Του πάνω στη γη.

Οι Ανατολικοί Διδάσκαλοι λένε ότι η εντολή, για να λειτουργήσει κάποιος ως Θεάνθρωπος, δίδεται από τον προηγούμενο στον επόμενο Τέλειο Διδάσκαλο, αν και σε σπάνιες περιπτώσεις ο Διδάσκαλος μπορεί να έρθει “έτοιμος”, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει η μυστικιστική Παράδοση για το Διδάσκαλο του 14^{ου} αιώνα, τον Nanak, και άλλους πριν και μετά από αυτόν.

Εδώ θα κάνουμε μία παρεμβολή, για να αναφέρουμε το θέμα που για αιώνες δίχασε Χριστιανούς θεολόγους και θρησκευτικούς ηγέτες, αν δηλαδή ο Ιησούς δέχθηκε το Λόγο στη γη ή ο Λόγος ήταν ενσαρκωμένος από τη γέννησή Του, που σημαίνει αν ο Ιησούς γεννήθηκε ως Θεάνθρωπος ή θεοποιήθηκε στη γη. Η επίσημη θέση της εκκλησίας είναι ότι γεννήθηκε ως Θεάνθρωπος.

Η πρώτη Χριστιανική «αίρεση» θεωρείται ότι ήταν αυτή του Αρείου, ο Αρειανισμός. Σύμφωνα με αυτή, ο Ιησούς θεοποιήθηκε πάνω στη γη, που σημαίνει ότι δεν έφερε τη Θεϊκή του φύση, που σημαίνει ότι δεν ήταν φορέας του Λόγου, από τη γέννησή του. Αυτό το στήριζαν πάνω στα γραφόμενα του Ευαγγελίου, ότι στην έρημο «ο Ιησούς επειράχθη» υπό του διαβόλου που του έταξε διάφορες δυνάμεις, αν τον ακολουθούσε, αλλά Εκείνος δεν υπέκυψε στους πειρασμούς του διαβόλου κλπ. κλπ. Έτσι, λέγανε οι Αρειανιστές πως «Αν ο Ιησούς είχε έρθει ως Τέλειος Θεός δε θα μπορούσε ο διάβολος να Τον βάλει σε πειρασμό, άρα “θεοποιήθηκε”, που σημαίνει ότι έγινε φορέας του Λόγου πάνω στη γη».

Το αντίθετο ακριβώς πίστευε και διακήρυτε η εκκλησία. Αυτή η διαμάχη κράτησε τρεις αιώνες και στοιχίσε εκατομμύρια νεκρούς, μέχρι που ο Μέγας

Κωνσταντίνος (?) και η αγία Ελένη (?) εξαφάνισαν και τον τελευταίο Αρειανιστή και η εκκλησία, για να τους ανταμείψει, τους κήρυξε “αγίους”.

Από τους τελευταίους Αρειανιστές ήταν και ο μοναχογιός του Κωνσταντίνου, που ο ίδιος ο άγιος έπνιξε με τα χέρια του, και την αδελφή της γυναίκας του διέταξε και την έβρασαν μέσα σε ένα καζάνι.

Από εκείνη τη στιγμή που ο Λόγος ενσαρκώνεται στο σώμα του Θεανθρώπου, Αυτός γίνεται φορέας αυτής της Δύναμης. Ακτίνες Αγίου Πνεύματος διαμοιράζονται στους μαθητές Του συγχρόνως με τη μύησή του καθενός, ανεξάρτητα με την απόσταση που Τον χωρίζει από αυτούς. Ανεξάρτητα αν ο μνημένος βρίσκεται κοντά ή σε απόσταση χιλιομέτρων από τον Διδάσκαλο. Ο χρόνος, η απόσταση, το βάρος και οι τρεις διαστάσεις είναι έννοιες που αφορούν μόνο το Υλικό Επίπεδο και δεν αποτελούν περιορισμό για τις Θεϊκές Δυνάμεις.

Μύηση από τον Θεάνθρωπο της εποχής σημαίνει ένωση του μαθητή (της ψυχής του) με το Λόγο ή Άγιο Πνεύμα.

Αν έχει κανείς Αστρική όραση, μπορεί να δει μια χρυσή ακτίνα Θείου φωτός και Ήχου, του Λόγου ή Αγίου Πνεύματος να βγαίνει από τον Τρίτο Οφθαλμό του Διδασκάλου και να καταλήγει στον Τρίτο Οφθαλμό του μνημένου μαθητή.

Αυτή η ένωση της θείας φύσης του Διδασκάλου με τις ψυχές που τις ενώνει η μύηση είναι μια ένωση αιώνια και ακατάλυτη. Παραμένει, μέχρι κάποτε ο Διδάσκαλος να εναποθέσει αυτή τη συγκεκριμένη ψυχή στην «Αγκαλιά» του Πατέρα.

Με τον τρόπο αυτό, ο Θεάνθρωπος ενώνεται με τους μαθητές του με μία ένωση μόνιμη, αδιάσπαστη και αιώνια. Εάν κάποιος έχει Αστρική όραση, μπορεί να βλέπει αυτή τη δέσμη του Φωτός που ξεκινάει από τον Τρίτο Οφθαλμό του Διδασκάλου, που είναι η έδρα της ψυχής Του, και να καταλήγει στον Τρίτο Οφθαλμό του μνημένου μαθητή. Μέσω αυτής της δέσμης, ο μαθητής ενώνεται με το Διδάσκαλό του όχι μόνο καρδιά με καρδιά αλλά και ψυχή με ψυχή.

Μετά τη μύηση, ο μαθητής θα φροντίσει να συντονίσει την ψυχή

του με αυτή τη δέσμη του Λόγου που τον ενώνει με τον Διδάσκαλο, ώστε η ψυχή να διολισθήσει μέσα από αυτή τη θεία ένωση μέχρι τον Διδάσκαλο. Όταν η ψυχή του μαθητή απορροφηθεί μέσα στην ψυχή του Διδασκάλου, Αυτός θα την οδηγήσει μέσα από τη δέσμη του Θείου Φωτός και Θείου Λόγου που Τον διαποτίζει, μέχρι την Πηγή της που είναι ο Πατέρας. Έτσι, επιτυγχάνεται η Θέωση. Αυτή είναι η Θέωση. Η ένωση της ψυχής του ανθρώπου με τη Θεία ουσία μέσω του Θεανθρώπου. Άλλος τρόπος δεν υπάρχει και γι' αυτό η παρουσία και η διαμεσολάβηση του Υιού είναι απαραίτητη. Αυτό θα συμβεί με όλες τις ψυχές και δεν υπάρχουν εξαιρέσεις. Νωρίτερα ή αργότερα όλες οι ψυχές θα Θεωθούν.

«Ουδείς γνωρίζει τον Πατέρα, ει μη μόνον ο Υιός και εις όντινα ο Υιός θέλει αποκαλύψει τον Πατέρα».

Αυτή η διολίσθηση της ψυχής από τον Τρίτο Οφθαλμό του μαθητή στον Τρίτο Οφθαλμο του Διδασκάλου απαιτεί κάποιο χρόνο που εξαρτάται μεν από τη Χάρη του Διδασκάλου, αλλά οπωσδήποτε παίζει ρόλο και η προσπάθεια του μαθητή που είναι: Να ακολουθεί μια ηθική διαβίωση και να διαλογίζεται.

Ο διαλογισμός, όπως περιγράφηκε αλλού, βοηθάει την ψυχή του μαθητή να έρθει και να ενωθεί με την ψυχή του Διδασκάλου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Είναι απόλυτα βέβαιο πως ο αναγνώστης που θα φθάσει να έχει διαβάσει αυτό το “δύσκολο” μικρό βιβλίο από την αρχή μέχρι το τέλος, είναι γιατί η ψυχή του ενσυνείδητα ή υποσυνείδητα αναζητά τον Θεάνθρωπο της εποχής του, το μέσον για να επιτύχει το σκοπό της γήινης του ύπαρξης που είναι η Θέωση. Για να υπάρξει ανταπόκριση, μας λένε οι Διδάσκαλοι, δεν έχει παρά να ζητήσει μέσα από την προσευχή του τη Χάρη και την καθοδήγηση του Κυρίου, αλλά συγχρόνως να προσπαθήσει να ακολουθήσει μια αγνή ή όπως συνηθίζουμε να λέμε, “Χριστιανική” ζωή. Τότε το αίτημά του είναι βέβαιο ότι θα εισακουστεί. Αυτό το Θείο Δώρο, η δύναμη της προσευχής μας θα δώσει καρπούς. Αυτός είναι ο Νόμος που ίσχυε και θα ισχύει στο διηνεκές πάνω στη γη. Οποιοσδήποτε αναζητητής και λάτρης του Θεού, μπορεί να τύχει της ευσπλαχνίας και της Χάρης Του.

Ως επίλογο σε αυτό το σημείωμα μπορεί να αναφέρουμε μια μόνο σκέψη και ένα μόνο συμπέρασμα:

«Πάντα εν σοφία εποίησε!»

Ακόμα, ως οδηγό και επωδό στη ζωή μας να έχουμε τα λόγια του Ιησού:

«Αιτείτε τη Βασιλεία των Ουρανών και πάντα προστεθήσονται υμίν!»

Τέλος, να ζητάμε με πίστη και προσευχή από τον Πατέρα μόνο τη Χάρη Του, προκειμένου:

«Να μας οδηγήσει στα Πόδια του Υιού που ο Ίδιος μας έχει στείλει και που βρίσκεται πάντοτε πάνω στη γη, κοντά και δίπλα μας όλες τις εποχές. Από κει και πέρα ο Δρόμος μας προς τη Θέωση, θα είναι ανοικτός και τα πάντα πλέον θα εξαρτώνται από εμάς. Από την πίστη μας και την αφοσίωση μας στο Θέλημά Του».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το Θείο Σχέδιο	σελ.	5
Μεγάλοι Μύστες και Πνευματικοί Δάσκαλοι	»	6
Από την Αρχαιοελληνική Μυστικιστική Παράδοση	»	8
Χρήσιμες Επισημάνσεις	»	9
Τι είναι ο άνθρωπος	»	11
Το Αστρικό σώμα	»	24
Ο προορισμός του ανθρώπου	»	30
Οι τρεις Νόμοι της Θεϊκής Δημιουργίας	»	31
Το κάρμα	»	40
Τα τρία δώρα του Θεού στον άνθρωπο	»	46
Ρόλος και Αποστολή του Θεανθρώπου	»	53
Εσωτερικός Διδάσκαλος ή Παράκλητος	»	59
Μετεμψύχωση και Μετενσάρκωση	»	63
Κάρμα και μετενσάρκωση	»	72
Γιατί και Πώς Δημιουργείται το Κάρμα	»	82
Από μία ομιλία ενός Τέλειου Διδασκάλου	»	84
Μετενσάρκωση και Χριστιανικές Γραφές	»	86
Γιατί γίνεται η μετενσάρκωση – Ο σκοπός της	»	98
Μύηση από τον Θεάνθρωπο της εποχής	»	104
Το Άγιο Πνεύμα ή Λόγος	»	111
Υιός, ο Θεάνθρωπος όλων των εποχών	»	113
Ο Δρόμος για τη Θέωση	»	133
Μια Αλληγορία για τη Μύηση και τη Θέωση	»	136
Μια Σχηματική Παράσταση για τη Μύηση και τη Θέωση	»	137
Επίλογος	»	141

Γαβριήλ Σιμονέτος